

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Mart 11 - Nisan 11

Sayı 6

*Adını Emin Adımlarla İleriye Taşımayan
Aydınlanamaz...*

ADIM©

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Leyla ÇALIŞKAN

Yayın Yönetmeni
Pelin YALÇINKAYA

Yayın Kurulu
Leyla ÇALIŞKAN
Pelin YALÇINKAYA
Kezban YAVUZ
Mehmet BELEK
Hilal YILDIZ
Ceren ÇEKİLMEZ

2011-Mart, Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi
Kezban YAVUZ
0506 278 21 71

Basım Yeri
Selçuk Üniversitesi Aleaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi
Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA
Telefon: 0332 223 13 96

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
EDİTÖR'den	Yayın Kurulu	2
Kadın	Mustafa Kemal ATATÜRK	3
Kayıp Gizemler Dairesi II	Yalçın APAYDIN	4
Arthur RIMBAUD	Esra KURUOĞLU	7
İlhan Berk Anısına	Ahmet Alphan KAPLAN	9
Şimdi Gidiyorsun Ya	Emre AYKANAT	10
(İki) derin (iz)lerdi...	Burak YILDIZ	10
Kısır Döngü	Burçin ERGİN	11
Büyük Lokmalar, Küçük Kırıntılar	Ceren ÇEKİLMEZ	11
Dinle	Fatma ERÇOĞUL	12
Sonra: Kıyamet	Mehmet BELEK	13
Okyanus Ziyaretleri	Kemal ÇELİK	14
Yürüyorum Gece	Hüseyin MAMMADOV	19
Yaşımı Öldürmek	Ahmet YAMAN	20
The Experiment	Ceren EĞİTİM	21
Kayıp Zaman Atlası	İlyas Eray ŞENTÜRK	22
Uyku	Hatice Erva BAŞMAYA	27
Zehir-Panzehir-Zehir	Mehmet DARTICI	27
İstanbul'u Dinliyorum Gözlerim Kapalı	Orhan Veli KANIK	30
J'Ecoute İstanbul Les Yeux Fermés	Traduit Par: Pınar GEZİCİ	31
Korsanın Günlüğü	Can Bahadır YÜCE	32
Le Journal Du Pirate	Traduit Par: Galip BALDIRAN	32
Sen	Sercan ETLİOĞLU	33

EDİTÖR'den

Adım Dergisi okurlarına merhaba...

Sizlere ulaşmanın mutluluğunu bir kez daha yaşamak bizleri hem mutlu ediyor, hem de heyecanlandırıyor. Her sayıyı bir öncekinden daha anlamlı kılıyor. Öncelikle altıncı sayımızda her zaman yanımızda olan çok kıymetli hocalarımıza, sevgili arkadaşlarımıza, birbirinden değerli yazarlarımıza, maddi-manevi desteğini bizden esirgemeyen Sayın Baybars ERKUL'a, Şakalak Tarım Makineleri Yönetim Kurulu Başkanı Yusuf GENÇ'e ve siz kıymetli okurlarımıza teşekkürlerimizi sunarız.

Bu sayımızda öncelikle bizleri meydana getirerek anne rolünü üstlenen, yerine göre horlanan, yerine göre göklere çıkarılan, acılardan umut yaratan, hayalleri süsleyen, yüreğinden sevgi fışkıran, sabırlı, mütevazı, ince ruhlu, merhametli, sevecen, iyilikle güzellikle dolu, mücadeleci, yılmaz kahraman olan kadınlarımıza saygılarımızı sunuyoruz.

Kadın bir annedir, bir eş, bir kardeştir. Kadın hayatın olmazsa olmazıdır. Yeni hayatlara can veren başrol oyuncusudur. Şiddete, tecavüze, kötü muameleye maruz kalandır. Kadın, değerini değersizleştirenlerin karşısında dimdik durandır. Ve kadındır vezir de eden rezil de. Tüm kadınların "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü" kutlayarak, kadınlar için daha huzurlu, daha umutlu, daha mutlu nice 8 Martlar diliyoruz.

*Adım Dergisi
Yayın Kurulu*

Kadının ödevlerinin en büyüğü anneliktir. Eğer, çocuğun ilk eğitimini annesinin dizleri üzerinde aldığı düşünülürse, bu ödevin gerçek önemi anlaşılır. Şu an gereklerden biri, her bakımdan kadının yükselmesini sağlamaktır. Öyleyse, kadınlarımızın hem bilime, hem tekniğe, hem de eğitimin her derecesine başlamaları gerekir. Sonunda erkeklerle yan yana sosyal hayatta yürüyeceklerdir.

Kadınlarımızın daha aydın, daha yetişmiş ve erkeklerden daha bilgili olma mecburiyetleri vardır. Kadın gerçekten halkın anası olmayı istiyorsa, ona kendini uydurmakla yükümlüdür.

Mustafa Kemal ATATÜRK
(Mart 1923)

Le plus grand des devoirs de la femme est la maternité. Si l'on réfléchit que c'est sur les genoux de la mère que l'enfant reçoit sa première éducation, on conçoit la véritable importance de ce devoir. L'une des nécessités de l'heure présente est d'assurer, à tous égards, relèvement de la femme. Donc, il faut que nos femmes s'initient à la science et à la technique et à tous les degrés de l'enseignement. Ensuite elles marcheront dans la vie sociale côte à côte avec les hommes.

Nos femmes ont l'obligation d'être plus éclairées, plus cultivées, plus savantes même que les hommes. Si la femme veut vraiment être la mère du peuple, elle est tenue de s'y conformer.

Mustafa Kemal ATATÜRK
(Mart 1923)

KAYIP GİZEMLER DAİRESİ II

8 Aralık 1877
Plevne Kalesi

Tuna... Yıllar boyu Rumeli'den Viyana yakınlarına kadar İmparatorluğun, savaşta, ticarete ve ulaşımda kullandığı ulu nehir. Tuna... Medeniyetlerin, sularında zamanın akışına şahit oldukları mucize... Tuna... Kıyılarında tabiatın yeniden can bulduğu ve verimli toprakları uğruna kanların döküldüğü mabet...

Bu gece vadiyi kaplayan tek şey, Tuna Nehrinin o eşsiz çağlayışıydı. Yaratılışından bu yana insanoğluna huzur verdiği inanan bu ses, tüm dikkatini vadide koşullanmış birliklere yoğunlaştıran subaya, kıyametten hemen önce üflenecek Sur'u hatırlatıyordu. 24 Ekim'den bu yana devam eden kuşatma, erzakların tükenmesiyle ve yaralı askerlerin sayısının artmasıyla kalede kasvetli bir havaya neden olmuştu. Buna bir de yoksul halkın takatinin tükenmesi eklenince, iş içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Düşmanın günlerce süren saldırılarına, kahramanca direnen imparatorluk askerleri, çok fazla zayıf vermişti. Bir kalede çaresizce sıkışıp kalmanın verdiği acı, tıbbi malzemelerin tükenmesi ve yaralarının bir türlü dinmek bilmeyen sızıları yüzünden bu kahraman askerler, cesaretlerini iyiden iyiye yitirmişlerdi. Bu durum karşısında Osman Paşa, bir saat sonra tüm komutanların katılacağı bir toplantı yapacaktı.

Fırsattan istifade eden yüzbaşı, kederli gözlerle vadiyi seyre dalmış askerın yanına gitti.

Cebinden çıkardığı gümüş tabakasından bir tane sigara alırken:

- Bu gece çok uzun geçeceğe benziyor, dedi.

- Hem de hepsinden çok, diye cevap verdi uzun boylu, iri yarı, siyah saçlı subay

Kalenin dışındaki düşman birliklerinin göstererek:

- Şu manzaraya bir bak! Kamplarından yayılan ışık nasıl da yıldızları sönmük bırakıyor.

Bu sözleri söylerken yüzbaşının kalbini kaplayan keder gözlerinden çok rahat anlaşılıyordu.

- Sizce Osman Paşa'nın kararı ne olacak? Subayın sesindeki endişeli hava yüzbaşının dikkatinden kaçmadı.

- Galiba tüm gücümüzle kuşatmayı yarecek bir saldırı planlıyor, diye cevap verdi yüzbaşı.

- Anlıyorum. Tüm tarihi boyunca kritik kararlar vermiş bir millet için yine kritik bir karar anı değil mi?

- Ne yazık ki evet... Ama aldıkları bu kararlardan hep başarıyla çıktıkları için Gök Tanrı onları, emanetlerinin muhafızı ilan etti.

- Bu çok ağır bir sorumluluk!

- Kesinlikle öyle!

Onlar bunları konuşurken komutanlar yavaş yavaş Osman Paşa'nın odasına gidiyorlardı.

- Peki biz ne yapacağız? Diye sordu subay.

- Her zaman ki gibi tüm varlığımızla, onların yanında sonuna kadar gideceğiz. Yüzbaşının yüz hatları sertleşmişti.

- Son birkaç gündür karanlık şeyler seziyorum, dedi subay aynı ciddi havaya bürünerek.

- Ben de hissediyorum, diye karşılık verdi yüzbaşı.

- Sizce bütün bunların arkasında o mu var? Yani Çar 2. Aleksandır'ın bu kadar güçlenmesi, Rumeli'deki halkları kışkırtması, imparatorluğun karşı karşıya kaldığı diplomatik saldırılar ve hemen arkasından patlak veren bu harp.

- Bu yüksek bir ihtimal... Taktiğini değiştirdi. Önceden kuklalarıyla bize direk saldırıyor-

du. Ama geçen zamanda o kadar güçlendi ki şimdi hükmettiği kuklalar bir avuç insanla sınırlı değil, devletleri de parmağında oynatıyor. Adam bir sigara daha yaktı:

- Sayımız çok az. Artık ne ona ne de kuklalarına ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum. Yüzbaşı toplantıya gitmek üzere hareketlendi ve genç subayı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Karargâhtan çıkan sonuç çok netti. Osman Paşa'nın emriyle imparatorluk askerleri beklenmedik bir saldırı yapacak ve daha sonra çarpışa çarpışa kuşatmayı yarıp, bu ölüm çemberinden çıkacaktı.

9 Aralık 1877

Plevne Kalesi

Beyaz atının üstünde ulu bir çınarı andıran Osman Paşa, komutanlarına ve askerlerine son emirlerini verdi. Yıllarca Rumeli'ye barışı ve huzuru getirmiş olan imparatorluk askerleri şimdi bu toprakları kanlı çizmeleriyle çiğneyen Batı'nın karanlık ordusuyla karşı karşıya gelecekti! İmparatorluk bandosu önderliğinde marşlar sırayla tek bir yürek gibi söylendi. Kılıçlar kınından çekildi. Güneşin altında öyle parlıyorlardı ki bu manzarayı semadan izlemeye kalksalar gözler kör olurdu. Atını ilk mahmuzlayan Osman Paşa'yı ve hemen arkasından canlarını onun uğruna feda etmeye hazır askerleri. Kapılar açıldı! Doğu'nun korkusuz kahramanları, kalenin etrafını çekirge sürüsü gibi sarmış bu istilacı güçleri bir tufan gibi dağıtıyordu. Genç subay ve yüzbaşı omuz omuza çarpışıyor, tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı. O anda yüzbaşının gözü kale kapısının biraz ötesinde uzanan tepeye takıldı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yanındaki subaya seslendi:

- Oğuz şuraya bak! Genç subay bakışlarını, tepenin başında yükselen ağacın oraya doğru yöneltti. İşte oradaydı! Görüyordu! Günlerdir ruhuna yayılan karanlığın sebebini anlamıştı. Siyah atının üzerinde gözlerini bile kırpmadan imparatorluk askerlerinin bu son ölüm-kalım savaşını izliyordu, Kara Şaman!

27 Aralık 1939

Samsun

Kül tablası ağzına kadar doluydu. Sigara dumanı, odayı kasvetli bir havaya bürümüştü. Perdelerin arasından içeriye gizlice girmeye çalışan gün ışığı, bu beyaz duman tabakasının yoğunluğunu şeritler halinde yer yer gözler önüne seriyordu. Üzerindeki tozun kalınlığına bakıldığında, odanın duvarlarını bir uçtan bir uca kaplayan kitaplara, yıllardır kimsenin el sürmediği aşikârdı. Sanki asırlarca soğuk, küf kokan bir zindana hapsolmuş ve sonunda çürümeye yüz tutmuş bir insan iskeleti gibi bu kitaplar, tozlu raflarda yitip gitmişti. Zeminin büyük bir bölümünü kaplayan İran Halısı üzerindeki renk ve motifler, açıkta kalan cilasız, kararmış tahta döşemeyle uyum içindelerdi. Orta pencere önünde duran sehpanın üzerinde, gaz lambasının hemen yanında, yine üzerleri tozla kaplı birkaç dosya ve sayfası kıvrılarak işaretlenmiş açık bir kitap vardı. Sehpanın her iki yanında büyük saksılar içindeki çiçeklerin solmuş yaprakları, günlerdir sulanmadıklarını ele veriyorlardı. Çalışma masasının karşısındaki duvarda asılı ve göğsü madalyalarla dolu eski bir imparatorluk kumandanının resmedildiği tablo, tüm odaya hâkimdi. İşte solmuş yaprakları, ömrünün son demlerinin yaşayan bir insanı andıran çiçeklerle, tozlu raflara hapsedilmiş kitaplarla, odayı abluka altına almış sigara dumanıyla, loş, kasvetli, basık ve iç karartıcı bu oda, çalışma masasında oturan Ertuğrul Bey'in ruh halini açık bir şekilde yansıtıyordu.

Son bir nefes daha aldığı sigarasını eski, kocaman, koyu yeşil, camdan yapılmış bir kül tablasına söndürürken bakışlarını bir an olsun Oğuz'un üzerinden çekmemişti. Oğuz ise yaklaşık yirmi dakikadır hareketsiz bir halde sandalyede oturuyordu. Dudaklarından bilinçsizce dökülen en son kelimedenden sonra, tek bir yere odaklanmış olan bakışları donuklaşmış, yüzünün rengi solmuştu. Nefes alıp verişini duyulmuyordu bile; bu dünyadan soyutlanmış gibiydi. Sanki ruhu bedenini terk etmiş bir halde semada dolaşıyor ve onu bu soğuk et yığınının içinde bir başına bırakıyordu. Bir elinde Çanakkale

cephesinde çekilmiş fotoğrafı; diğerinde ise Sakarya cephesindeki vardı. Ertuğrul Bey neden sonra Oğuz'a seslendi:

- Hatırladın değil mi? Bu sesin sahibini tanıyordu Oğuz. Ama nasıl, nereden? Tüm benliği allak bullak olmuştu, düşünemiyordu. Aynı soruyu tekrar işitti: "Hatırladın değil mi?". Bir anda irkildi! Elindeki fotoğraflar yere düştü. Yüzüne tekrar kan gelmişti. İçinde hayatın yeniden can bulduğunu hissediyordu! Kalbinden göğsüne, midesine, oradan da kollarına ve bacaklarına yayılan sıcaklık, soğuk bedenine ruhunun geri döndüğünün işaretiydi.

Neden sonra her şey düzeldi; kendine geldi. Bir anda bulunduğu yeri fark edip; gördüğü görüntüyü hatırladı. Kafasını, tüm bakışlarını ona doğru yöneltmiş adama çevirdi. Göz göze geldiler! Adam hiçbir şey olmamış gibi gümüş tabakasından bir sigara daha çıkardı. Yüzünde muzip bir gülümseme, gözlerinde de alaycı bir bakış vardı. Oğuz'un ise yüz hatları sertleşmiş, vücudu gerilmişti! Kor bir alev tüm bedenini kaplamıştı. Terlemeye başladı!

Gergin sessizliği bozan Ertuğrul Bey oldu:

- Hatırladın değil mi?

O anda gözleri fal taşı gibi açılan Oğuz oturduğu sandalyeden sırcayı verdi!

- Kimsin sen? Öfke dolu haykırışının oda da yaptığı yankı, kayalıklara vuran dalgalar gibi tekrar tekrar kulaklarına çarpıyordu. Belindeki silahı Ertuğrul'a doğrultan Oğuz tekrar bağırdı:

- Kimsin sen? Bana ne yapıyorsun? O anda odaya giren iki adam, tüfeklerini Oğuz'a doğrulttu!

- Durun, diye bağırdı Ertuğrul Bey!

Oğuz bir yandan odaya giren adamlara bir yandan da tavrında en ufak bir değişiklik bile olmayan Ertuğrul'a bakıyordu.

- Yaklaşmayın! Yemin ederim, ölüm parmaklarının ucuna gelmeden en son yapacağım şey seni de yanımda götürmek olur! Çekilin! Diye haykırdı Oğuz. Elleri titriyor; ayakta zor duruyordu. Ama buna rağmen adamlar bir adım daha yaklaşırlarsa, Ertuğrul'u da yanında ölüme götürmeye kararlıydı!

- Tamam, herkes sakin olsun! Siz çıkın! Emredici bir ses tonuyla adamlara kapıyı işaret etti Ertuğrul.

- Ama efendim.

- Size çıkın dedim! Oğuz sakinleş ve otur lütfen.

Oğuz'un tüm kasları gerilmişti; kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu! Adamlar tüfeklerini ona yöneltmiş bir halde geri geri odadan çıkıyorlardı. Alnından süzülen ter Oğuz'un gözlerini yakıyordu. Sol eliyle gözünü silmek istedi. Tam o anda bunu fırsat bilen korumalardan biri, ona doğru hamle yaptı. Bunu fark eden Oğuz sol eliyle adamın tüfeğini tuttu, havaya kaldırdı ve midesine kuvvetli bir tekme attı. Darbenin etkisiyle iki adam da koridora yuvarlandı. O anda Ertuğrul Bey durumu kontrol altına almak için bağırdı:

- Size durun dedim! Adamın masadan kalkmaya niyetlendiğini anlayan Oğuz, tereddüt etmeden silahını ateşledi! Odada yankılanan silah sesi, tüm korumaları harekete geçirmişti; ayak sesleri ve bağırışları duyuluyordu. Üst kata geliyorlardı!

Silahın namlusundan çıkan dumandan, tüm odaya barut kokusu yayılmıştı. Koridorda yatan iki korumaya ve bağırışlara aldırmanın Oğuz, şaşkınlıktan dona kalmış bir halde adama bakıyordu. Nutku tutulmuştu! Adamın alına on santim mesafede, havada asılı duran ve hala dönen mermi çekirdeğini izliyordu! Ertuğrul kaskatı kesilmişti; yüzü kıpkırmızıydı! Geniş alnından inen bir ter damlasının ardından, gözlerini kapamasıyla kurşun da yere düştü! Hala sıcaktı; üzerinden belli belirsiz dumanlar yükseliyordu! Gözlerini açtı ve şaşkın bir ifadeyle kendisine bakan Oğuz'a

- Lütfen ikinciye ateşleme, durduramaya bilirim, dedi.

(Devam Edecek)

Yalçın APAYDIN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

"BEN BİR BAŞKASIDIR..."
(Je suis un autre...)

ARTHUR RIMBAUD

Ben bir başkasıdır, fakat bu bahsedilen "başkası" kimdir? Böylesine derin bir sözü söyleyen şairin yetiştiği ortamı biraz olsun tanımadan bu sözü anlamak pek mümkün değildir.

Arthur Rimbaud 1854'te Charleville'de doğmuştur. Annesi toprak sahibi bir aileden gelmektedir. Babası ise yüzbaşıdır. Rimbaud, mutlu bir aile ortamında yetişmemiştir, çünkü babası, annesi Vitalie'yi terk etmiştir. Rimbaud'yu yetiştiren anne; sert, huysuz, cimri, kibirli, mutsuz ve duygusuz bir kadındır. Şair, yıkılmış evliliğin yarasını taşıyan annesini "Anı" isimli şiirinde " Hanımefendi fazla dik duruyor çayırdı" diye yazmıştır. Bu şiir, annesinin bütün zorluklara karşı verdiği mücadeleyi ve bunun sonucunda gücünü ve inancını kaybetmesini gösterir. Düzyazı şiirlerinde ise zorlu geçen çocukluk yıllarını özlediğini " Ah! Çocukluk, ot, yağmur, taşların üzerindeki göl, ay ışığı, çan kulesi..." şeklinde dile getirmiş ve şair yaşadığı ortamı okuyucuya yansıtmıştır. Rimbaud "Yedi Yaşında Şairler" adlı, çok yankı uyandıran şiirini yazdığında henüz 16 yaşındadır. Bu şiir; şairin yelkenlere, bilinmeyen yerlere doğru yapılan yolculuklara duyduğu özlemine ve ev hayatının boğucu ortamına duyduğu nefreti yansıtmıştır. 16 yaşından itibaren her zaman kaçmak ve kurtulmak istediği evine hep geri dönmüş, bu evi bir nevi "kürkçü dükkânı" olarak kabul etmiştir. Her konuda olduğu gibi din konusunda da ikilem yaşamıştır. Bazen dine karşı bir tavır izlemiş, bazen din savunucusu, sofu biri olarak karşımıza çıkmıştır.

Arthur Rimbaud'nun "komün" e katılıp katılmadığı da merak edilen ve kesin bir yanıt olmayan konulardandır. 13 Mart 1871 yılında hocası George Izambard' a yazdığı mektupta " Bir emekçi olacağım ben, çılgın öfkeler beni Paris Savaşına iterken, beni burada tutan düşünce budur" der. Ama hemen ardından "şimdilerde kesinlikle, kesinlikle çalışmayacağım, grevdeyim" diye yazar. Bu da katılıp katılmadığı konusunda anlam bulanıklığına sebep olur. Bu örnek de hayatının her döneminde kararsızlık yaşadığının göstergesidir.

Gelelim, hayatının dönüm noktası olan 1871 yılına. Bu yıl Paul Verlain' le tanıştığı yıldır. Genç şair Arthur Rimbaud, yazdığı şiirleri dönemin önemli şairlerinden Paul Verlain' e ulaştırmayı başarmıştır. Verlaine bu şiirlerden çok etkilenmiş, ondaki ışığı görmüştür. Bunun üzerine genç Arthur' u, Paris'e davet etmiştir. Rimbaud, Verlaine' in eşi Mathilde' in ailesinin evine yerleşmiştir. Paul ve Arthur birbirinden etkilenmiştir. Aralarındaki ilişkiden şüphelenen Mathilde kapılarını açtığı bu davetsiz misafiri artık evinde istememektedir. Bunun üzerine ikisini de evden kovmuştur. Verlaine akli ile kalbi arasında kalmıştır. Arthur' u sevmektedir, fakat karısı ona rahat bir yaşam sunmaktadır. Zaten o

dönemin Fransa'sında böyle bir ilişki olağan karşılanmayacağından aşklarını saklamışlar ve sürekli seyahat etmişlerdir. Önce Belçika, daha sonra Londra'da birlikte yaşamışlardır. Aralarındaki aşk, saf bir aşk değil, oldukça tutkulu bir aşktır. Rimbaud, karısıyla bir dargın, bir barışık olan Verlaine'den sıkılmıştır. Bu düşüncelerini dile getiren ve Belçika'dan artık gideceğini söyleyen Rimbaud'ya, sarhoş âşık Verlaine iki el ateş etmiş ve Rimbaud 'yu bileğinden yaralamıştır. Verlaine hapse düşmüştür. Bu, Arthur için bir yol ayrımı olmuştur. Daha doğrusu bu olayla genç şairin çocukluğu sona ermiştir. Artık bir geçmişi ve bir belleği vardır. Hayal kırıklığıyla sonlanan bu aşktan sonra Rimbaud "sevgiyi baştan yaratmalı" der.

Genç şair, şiir yazmayı bırakıp kendini yollara vurur. İtalya, Hollanda, Avusturya, Almanya, İsveç ve Norveç'ten sonra Kıbrıs üzerinden Afrika'ya yönelir. Habeşistan'da silah kaçakçılığı yapar. Bu sefil hayata daha fazla dayanamaz ve bacağında tümör çıkar. Marsilya'da bacağı kesilir. 37 yaşında vefat eder. Bu efsane şair, sadece 4 yıl şiir yazmış ve böylesine ölümsüz eserler bırakmıştır.

Gelelim " Ben bir başkasıdır" sözündeki "başkası"na. Bu farklı ben eserlerinde üç farklı kişilik olarak ortaya çıkar. İlki, otoriter anne etkisi altındaki, yalnızlık sorunuyla karşı karşıya kalmış "ben" , ikincisi ister istemez "Paris Komünü" etkisi altında kalmış "ben" ve sonuncusu gizli kalmış, babasız büyüme ve amansız anne otoritesinin sebep olduğu "eşcinsel ben". İşte bunlar hızlı yaşayan şair Arthur Rimbaud'nun kişiliğindeki farklı noktalar, ya sizin içinizdeki diğer " BEN" ler...

Esra KURUOĞLU
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ni atıp, cesediyle beraber indireceğiz toprağa. Belki arkasından üç-beş ağıt yakılacak, hançeresini döve döve çığlıklar basacak analar. Neyi değiştirecek bu? Gömüyoruz işte şairi. Yarı saydam bir perdenin ardından bakıyor belki bizlere. Bütün renkleri birazcık flu görüp bize hayıflanıyor. Umutsuzların umutsuzluğuna hayıflanıyor. Yazık. Çok yazık oldu...

Ahmet Alphan KAPLAN
29 Ağustos 2008

İLHAN BERK ANISINA

Lirik bir şair ölür şehrin yamaçlarında; elinde altıpatlar. Son kan, son köprü bu! Belki sevdiği ona karşılık vermedi, yahut olamadı baltalarımızdan birine sap. Sonbaharın buğusu bile anlamadı mısralarındaki (g)izleri. Nedendir bilinmez... Şairleri anlamaya hiç hevesli olmayan bu fahişe şehir, arkasından yas tutar merminin. Bu kadar korkak, bu kadar kırılğan bir ırz düşmanıdır o. Ama İlhan'ın İstanbul'uydu, İlhan onu böyle sevmiştii zaten. Bir gözyaşı süzöldü ölü şairin teninden ve düştü toprağa. Toprak kurudu, şehir kurudu. Kız kulesi kocaman bir anıt gibi kaldı bu çölün ortasında. Şair gözlerini son kez kaldırdı! Son kez baktı şehre. Son kez baktı sevgilisine. Dilinin döndüğü kadar "seni seviyorum" diyebilmeye çalıştı son nefesinde. Ne manası var ki şair öldükten sonra sevmenin? Yürüyüp gitmek gerekir artık. Şair öldü, şiir bitti ve Roma yandı. Ne Sezar kaldı geride, ne de elinde kanlı hançeriyle Brütüs.

Kimse anlamayacak; nedendir bu şehrin mide bulandırıcı garip lirizmi. Belki de karşılık vermediği sevgiliye yas tutuyor, zor olanı seviyor ya hep. İşte o yüzden kolayken ellerinden tutmadığı şairi koynunda uyutmaya kararlı. Üstünde kaç aşk yaşıyorsa hiçbiri umurunda değil şehrin. Boş verelim gitsin... Çaresizlik herkesin elinden tutup duvara kanlı bir bez gibi fırlatsın ve duvarın dibinde öylece süzölürken kan; oyuncaklarımızı toplayıp gidelim annemin elinden tutup. Korkmuyor musun ey güzel yüzlü yar! Şair öldü bak!.. Şimdi cenazesinde herkes birer mısra yazacak, altına şairin imzası-

*Eskitiyorum, eskitiyorum
Kalıyor elimde ne kadar güzel olduğun...
1918 - 2008*

ŞİMDİ GİDİYORSUN YA

Gittin ya,
Hayatım kaydı ayaklarımın altından,
Kalbimin üstüne düştüm.
Yarım kaldı cümlelerim,
Sana gitme diyemedim...

Gittin ya,
Kalmak kelimesi firar etti aklımdan,
Bütün o sevdalara küstüm.
Kayboldu güzel sözlerim,
Sana gitme diyemedim...

Şimdi gidiyorsun ya,
Her şey seninle gidecek,
Baharım, umudum, soluğum...

Emre AYKANAT
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

(İKİ) derin i(Z)lerdi...

Belli belirsiz hayatların yaşandığı çağa 'Merhaba! ' diyeceklerdi... İki kızlerdi... Onları dünyanın gafletinden koruyan annelerinin birer parçalarıydı... Bir elmanın iki güzel yanı, bir kalbin iki renk gözle-riydi... Doktorların yaşama umudu vermedikleri gece annelerine rüyasında seslenmişlerdi..." Biz iyiyiz ANNE! "

Bu iki güzel, dünya tatlısının dayıları, annelerinin de ikiziydi...

Benim ise kardeşlerim kadar yakın arkadaşım.

Kahvaltı zamanının öğle saatlerine çekildiği öğrenci yaşamımızda çayın demini almasını bekleyen kardeşim:

- Dün gece rüyamda ikiz yeğenlerimi birilerinin götürdüğünü gördüm, dedi...

İkiz kardeşlerden birinin hıçkırması diğerine etki ederdi, genetikti...

Anlamıştı... Bu vahimliği hissetmişti...

Çayın altını kıstım, tezgâhın başındaydım. Elimde açılmayı bekleyen bir reçel kavanozu...

Tedirgin olmuş, endişe duymuş kardeşim, ilerde anne olacak kardeşini aramış ve bebekleri sormuştu...

Mutfığa girdiğinde gözyaşlarını fark edemediğim kardeşimin sesini duydum...

-Kardeşim; ikizler ölmüş...

Parmağımın kesildiğinin farkında olmadan sandalyeye oturup kendi çocukluğuma gittim...

Şok olmuşum... Ağzımdan çıkan her hece tüm damarlarımda dolaşıyordu.

" Başımız sağ olsun kardeşim... "

Anne karnında hayal ettikleri dünyaya 'Merhaba! ' diyeceklerdi; fakat Yaradan onlara açılan kapının cennet olduğunu fısıldadı...

İki minik yavru... Öğrenilen yavruların biri kız diğeri muhtemel erkekti... Erkeğin gözleri tıpkı kardeşimin rüyasında gördüğü gibi renkliydi...

İkizlerdi... İki izin ardında, açılan yaralar ve gözyaşlarıyla yapılmış pansumanlar kaldı...

Burak YILDIZ
Giresun Üniversitesi
Bankacılık ve Sigortacılık Bölümü
II. Sınıf

KISIR DÖNGÜ

9 aylık özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen bir bebek, 1 yaşında sadece içinden konuşan, anlaşılamayan bir çocuk, 3'ünde tuvalet deliğini bulamayan bir rezil, 5'inde ana kuzusu bir örümcek, 7'sinde uçmayı yeni öğrenen, evime dönebilecek miyim korkusunda bir yavru kuş, 12'sinde vücudundaki değişimleri anlayamayıp, çıldıran, yeşeren bir ağaç dalı, 15'inde "benim" , "ben varım" demeye çalışan birey adayı, 18'inde hala sakalım çıkmıyor diye yakından delikanlı, 20'sinde düşüncelerini özgür ifade edemeyen bir asalak, 22'sinde bunalımın doruğunda bir ayyaş, 25'inde "Detan"dan kaçan bir sinek, 28'inde bir şehrin tek dağı, 30'unda başka bir dağa dayanmış yamaç, 40'ında belki güvenilen dağlara yağan kar, belki de kar yağın bir dağ, 50'sinde araba çarpan eşinin başında bekleyen vefalı bir kedi, 60'ında kaburgaları kırıldığında, 5 yaşında ana kuzusu örümceğe muhtaç, 70'inde ebedi özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen bir varlığım ben...

Bu özgürlüğü 9 aylıktan de beklememiş miydim? Hayat kısır döngü demişlerdi de inanamamıştım. Daha dün 3'ünde tuvalet deliğini bulamazken bugün boklar içinde kalmış kıçım...

Herkesin bu "KISIR DÖNGÜ"de tutunacak 5 yaşında bir ana kuzusu örümceğe sahip olabilmesi dileğimle...

Burçin ERGİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

BÜYÜK LOKMALAR, KÜÇÜK KIRINTILAR

"Her şey... ile başladı" demeyeceğim. Çünkü hiçbir başlangıç tesadüf değildi. Seni görmek için durduğum sokağın başında bilerek ve isteyerek ayağımı burkup önüne düşüvermiştim. Elin mecburdu, yardım edecektin, ettin... Teşekkür ederim. Kalkmam için elimden tutman gerekti. Bence ilk fiziksel yakınlaşmamızı yaşadık böylece. Oldurttuğum, yaptırdığım bu haller bir süre götürdü bizi. Hatta kısa sürede bir çift sevimli sevgili oluvermiştik. Sen anlayamamıştın ne olup bittiğini; farkındaydım. İşime geldi açıklama da yapılmazdı zaten. Her şey benim kusursuz işleyen Ali Cengiz oyunlarının meyvesiydi. En nihayetinde iyi bir insanım ve sevdiğim adam için, onu kazanmak ve bu kazancın sürekliliği için çaba harcıyordum. Stratejimin etik dışı vergisini bu şekilde duygusal-saf kalıpta kılıfa uydurarak ödediğimi düşünüyordum.

Çok iyiydin, çok iyiydim... Baktım fazla iyiyiz, battı gözüme bir şeyler. Başka bir stratejiye daha ihtiyacım var dedim kendimce. Kumandalar bende ya... Ben yaptım benden başkası bozamaz gibiydi bu şeyi. Seni kırıp hır gür çıkarmaya başladım, şımardım. Nasıl, ne kadar kırdığımı bilmeden öylesine, öyle böyle davranıyordum. Benim çocuğumdu sanki, öyle sahiplenmiştim ki bu ilişkiyi; onu ben doğurdum, bu hale, yaşa getirdim. Ki buna göre söz sahibiyetimin büyüklüğü yadsınamazdı. Bundan sonra da nasıl istersem öyle sürdürürdüm. Acemi bir anne gibi doludizgin yüklenmiştim sırtıma seni ve bizi. Artık istediğimin olmaması gibi bir durumun olmayacağı güvencesi öyle kibirlendirdi ki, bencil bir kadın oluvermiştim. Seni kırdığının farkında olmadan dizginler elimde koşturuyordum. Hâlbuki ben değil miydin erkekler atlar gibidir diyen? Çok sıkarsan şaha kalkar, bırakırsan dörtnala gider...

...

KISIR DÖNGÜ

9 aylık özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen bir bebek, 1 yaşında sadece içinden konuşan, anlaşılabilen bir çocuk, 3'ünde tuvalet deliğini bulamayan bir rezil, 5'inde ana kuzusu bir örümcek, 7'sinde uçmayı yeni öğrenen, evime dönebilecek miyim korkusunda bir yavru kuş, 12'sinde vücudundaki değişimleri anlayamayıp, çıldıran, yeşeren bir ağaç dalı, 15'inde "benim", "ben varım" demeye çalışan birey adayı, 18'inde hala sakalım çıkmıyor diye yakınan delikanlı, 20'sinde düşüncelerini özgür ifade edemeyen bir asalak, 22'sinde bunalımın doruğunda bir ayyaş, 25'inde "Detan"dan kaçan bir sinek, 28'inde bir şehrin tek dağı, 30'unda başka bir dağa dayanmış yamaç, 40'ında belki güvenilen dağlara yağan kar, belki de kar yağın bir dağ, 50'sinde araba çarpan eşinin başında bekleyen vefalı bir kedi, 60'ında kaburgaları kırıldığında, 5 yaşında ana kuzusu örümceğe muhtaç, 70'inde ebedi özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen bir varlığım ben...

Bu özgürlüğü 9 aylıktan de beklememiş miydim? Hayat kısır döngü demişlerdi de inanamamıştım. Daha dün 3'ünde tuvalet deliğini bulamazken bugün boklar içinde kalmış kıçım...

Herkesin bu "KISIR DÖNGÜ"de tutunacak 5 yaşında bir ana kuzusu örümceğe sahip olabilmesi dileğimle...

Burçin ERGİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

BÜYÜK LOKMALAR, KÜÇÜK KIRINTILAR

"Her şey... ile başladı" demeyeceğim. Çünkü hiçbir başlangıç tesadüf değildi. Seni görmek için durduğum sokağın başında bilerek ve isteyerek ayağımı burkup önüne düşürmüştüm. Elin mecburdu, yardım edecektin, ettin... Teşekkür ederim. Kalkmam için elimden tutman gerekti. Bence ilk fiziksel yakınlaşmamızı yaşadık böylece. Oldurttuğum, yaptırdığım bu haller bir süre götürdü bizi. Hatta kısa sürede bir çift sevimli sevgili oluvermiştik. Sen anlayamamıştın ne olup bittiğini; farkındaydım. İşime geldi açıklama da yapılmazdı zaten. Her şey benim kusursuz işleyen Ali Cengiz oyunlarının meyvesiydi. En nihayetinde iyi bir insan- dım ve sevdiğim adam için, onu kazanmak ve bu kazancın sürekliliği için çaba harcıyordum. Stratejimin etik dışı vergisini bu şekilde duygusal-saf kalıpta kılıfa uydurarak ödediğimi düşünüyordum.

Çok iyiydin, çok iyiydim... Baktım fazla iyiyiz, battı gözüme bir şeyler. Başka bir stratejiye daha ihtiyacım var dedim kendimce. Kuman-dalar bende ya... Ben yaptım benden başkası bozamaz gibiydi bu şeyi. Seni kırıp hır gür çıkarmaya başladım, şımardım. Nasıl, ne kadar kırdığımı bilmeden öylesine, öyle böyle davranıyordum. Benim çocuğumdu sanki, öyle sahip- lenmişim ki bu ilişkiyi; onu ben doğurdum, bu hale, yaşa getirdim. Ki buna göre söz sahibiyetimin büyüklüğü yadsınamazdı. Bundan sonra da nasıl istersem öyle sürdürürdüm. Acemi bir anne gibi doludizgin yüklenmişim sırtıma seni ve bizi. Artık istediğimin olmaması gibi bir durum olmayacağı güvencesi öyle kibirlendirdi ki, bencil bir kadın oluvermişim. Seni kırdığının farkında olmadan dizginler elimde koşturuyordum. Hâlbuki ben değil miydim erkekler atlar gibidir diyen? Çok sıkarsan şaha kalkar, bırakırsan dörtnala gider...

...

Bana ağzımın payını vermen uzun sürmedi. Sessizce çekip gitmen bana yapabileceklerinin en kötüsüyümüş; işte şimdi oturduğum yatakta kanadım kırık bunları yazarken bir daha anladım. Sen meğer zehirmişsin bana. Seni içime çektiğim her solukta yavaşça üflemişsin içime seni, zehirlemişsin beni. Sana doyup, sana kusmuşum yine içimdekini.

"Gittin gideli" içerikli cümleler kurmadım ya ben kendimce; "bak ne hale geldim" demezdim ya hiç. Çünkü güçlü kadındım ben. Öyle bilirdim... Üstü kapalı yakarışlarımı duymayı, görmeni istememle, o mağrur kadın imajının sarsılması endişesi hakim şimdi bile. Böyle bir kadını işte.

...

Evet. Yukarıyı yazarkenki çekilen kuyruk acılarını taa oralardan hissetmiş ve akabinde husul bulan hıçkırıklarımı da duymuş olmalısınız. Merak etmeyin şimdi iyiyim. Evet, evet iyiyim.

Ona hitap ediyoruz burada. Ey adam! Senli süreçlerimin büyüğü ve büyücülüğüm üzerine söz etmeyeceğim daha fazla. Aziyla çoğuyula bittik en nihayetinde. Ben insanım, ben kadını, kendime göre haklıyım. Sebeplerim vardı derim biri eğer açıklama isterse benden; "Niye" derse yani. Hani demez de sorarlarsa benden seni, faili olduğum cevaplardan bahsedirim, seni anlatırım, hemen sana hak verirler. Neyse derler, hayırlısı bu imiş. Hayırlısıyla sensiz kalmışım yani. Sonra çıkışımdan oradan: "hayır bunun neresinde?" derim ben de. Uzar gider münazaralar. Artık hep kaybederim senden yana. Taziyeler çoğaldıkça büyür acın, ve sustukça da bir başıma büyütürüm. Kulağıma küpe olur musun bilmem. Geçip gideceksindir her rüya ve kâbus gibi. Benden "geçişin", geçişin yani "kalamayışın" üzer beni. Ben yazdıkça yazarım. Zor değil senden bahsetmek. Ettiğim bir lafta bulurum seni, laf lafı, her şey seni açar sonra. En iyisi susmak. Klişe kehaneti yaşatmak...

CEREN ÇEKİLMEZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

DİNLE

İki kelime var dilimde
Anlamı büyük, anlaşılması güç
Ne söylenecek kadar kısa
Ne gizlenecek kadar basit
İki kelime var dilimde
Ne kalem yeter yazmaya
Ne de kağıt sığdırmaya
Çıkmaz sokak gibi sonlu
Evren kadar derin
Ve senin kadar gizemli
İki kelime var dilimde
Noktası da yok, virgülden de
Vurgusu var içimde
Birini diğerinden önce söyleyen de
Hep seni anlatan, abartısız...
İki kelime var içimde
Senin gibi sade
Beni de var eden kendiyile,
Seni seviyorum, dinle!
Varlığına hediye bu iki kelime.

Fatma ERÇOĞUL
Fransız Dili ve Edebiyatı
II. Sınıf

SONRA: KIYAMET

Ne zaman kalkacak tren? Biraz sonra. Ne zaman döneceksin? Bilmem, belki sonra. Beni ne zaman seveceksin? sonra. Ne zaman öleceğim. Çok sonra... Ne zaman sonra?... Bir sürü sonra geçti yetmez mi? Yetmez.

Ah zaman!... Ne çok yüz verdim sana! Daha sabah geldin oysa. Her kapıya geldiğinde kulaklarından tutup dışarı atmalıyım ki, bir daha beni bu kılıksız işe yaramaz halinle rahatsız etme. Görüyorsun değil mi? Bu böyle işte. O kadar azarlıyorum, o kadar nasihat veriyorum, bırak artık şu işi diyorum, git adam akıllı çalış dilencilik sana göre değil diyorum, millete rezil oluyorsun, millete rezil oluyorum diyorum, sen de gel aramızda otur ama terbiyeli ol amcalara küfür etme diyorum, boşuna âşık olma sana kız vermezler bu kılıkla diyorum, bak sonra o kadar da zor değil yaşamak, hani en fazla için acır, uçurum geçer aklından arkasından bakınca ama sonra sana bıraktığı tek bir hücreyle bile yaşarsın diyorum. Dinlemiyor. Belki sonra diyor. Yine geliyor, yine geliyor. İyi de yapıyor... Önce zamana sonra duvarlara, kitaplara, kalemlere, kelimelere ve o çok anlamsız gelen eşyaya sataşıp durdu. Karanlık odasında siyahın bir parçası oldu. Yağmur yağıyor heryer sessiz. Canım ne olacak bu sessizlikten? Sen bir de içindeki sessizliği gör; aklın kanar, donup kalırsın ortasında her şeyin. Yok, bu kadarı yeter sanırım, taşıyamam fazlasını. O zaman başlayalım mı? Neye başlıyoruz? Ben hiç hazır değilim, canım hiç başlamak istemiyor. Yorgunum uzun yoldan geldim, yatıp dinleneceğim. Sonra da sinemaya, o çok sevdiğim filmi sekizinci kez izlemeye gideceğim, kolay kolay da dönmem herhalde. Ne demek istediğini biliyordu ama korkuyordu. İçindeki sesin her şeyi bildiğini biliyordu. Keşke ona söylemeseydim. Sen söylemedin zaten. Nasıl olur? Nerden duydun o zaman? O düşüncüyü sana ben verdim ya! Ben o kadar azaldım mı ki düşünmüyorum kendim? Neyse sorun değil, artık bildiğine göre hiç sorun değil. Lakin korkuyorum, çok korkuyorum. Küçükken de korkardım şimdi de korkuyorum. Ona anlatamamaktan korkuyorum, beceremem de kalem elimde parçalanır diye korkuyorum, aşkı hangi kelimenin yanına koysam olmaz tek başına da içinde biz olmaz diye korkuyorum, beni anlamaz ya da yanlış anlar diye korkuyorum. Bu korkudan küçülüyorum, ufak bir nokta oluyorum tutup, beni her şeyin sonuna atıyorlar, açıkta kaldığımı hissediyorum üşüyorum. Ama bunu yapman lazım en azından bu sefer. Evet. Boğulacaksa insan haykırabilmeli son defa, değil mi?... 'Şimdi nerden çıktı bu diyeceksin. Deme! Kızma hemen öyle celallenme, dinle önce. Kelimelerden önce de vardın sen içimde, bir anda kelimelerle dolu taştı her yanın, sana varmak için sonsuz kelimeler kullandım, her kelimedede seni aradım ama bir türlü doğru kelimeyi bulamadım. Ne şanssızım! Oysa sen karşımda dururken o kadar çok umutluydum ki bulacağımdan, sanki hep mutlu bitecekmiş gibi geliyordu sonu mağrur şövalyenin hikâyesi. Daha çok uzaktı gerçekler, yakına yanaşamıyorlardı, çekiniyorlardı benden, ben de onlardan. Gerçekler bu kadar uzakken dedim içimden, her şey bu kadar sen kokuyorken, dedim varsın bunlar son günlerim olsun, varsın hayat bundan sonra yakama yapışsın, varsın sessizliğe boğulayım. Dedim ya hakim bey pişman değilim, atın beni karanlığa, duvarlar beni bekler. Ne yazık! Gözlerinde boğulamayacağım artık! Oysa ne çok isterdim son defa onlarla konuşmayı, anlatmayı, susmayı... Ama üzülme! O çok ışıltılı gülüşünü al yanına, derin bakışlarını, çok sevdiğin kelimelerini, hayallerini, sonra yıldızlara bak; olur olmaz herkese yardım eden ama bize gelince taş kesilen yıldızlara, sessizliğe düşmüş yıldızlara belki biraz olsun sana ulaşır kelimelerim. Düşün ki yokum var olmadım, düşün ki boştan yere uyuduk uyanmadık, düşün ki anlatamadım, düşün ki seni seviyorum...' Nasıldı? İyiydi. Ama hala korkuyorum. Sanırım o yokken hep var olacak bu korku. Kalktı zarfı gönderdi. Eli titredi, sarsıldı birden, bembeyaz haliya düştü ve siyah pencereye baktı bir an, yine sessizlik. Artık gitme vakti gelmişti...

Çok sonra: Siyah bulutların altında kıpkırmızı bir duman, her yerde rüzgâr ve kulakları sağır eden şiddetli bir çığlık. Ne de kısıydı dünyada hayat! Oysa daha ne çok söz söylenilmek isteniyor, ne kadar çok şey dile gelmek istiyordu ama nafi! Koptu artık kıyamet kelimeler cayır cayır yanıyor...

Mehmet BELEK
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

OKYANUS ZİYARETLERİ

Meçhul Ziyaret

Kadim bir hasret. Bir yüzüstü bırakılmışlıktır her tür nefret.
 Dağın yamaçlarında uyur gençlik yıllarını tanrılıkla geçirmiş peygamber. Onun sükutundan türemiştir felaketler.
 Bazen güneşler de isyan eder. Kalbinin duvarları arasında kendi çarmıhında bir bilge gülümser. Yanına varılınca
 hissedilmez. Her dağ kendi zirvesini gizler. Bağdaş kurmuş bir
 güzelliştir sabretmek. Dalgalar kimseye kin gütmez. Her haksızlık intihar eder.
 Hakikatin yanına varılınca yanına varıldığı hissedilmez. Yağmur çekilmez.
 Kalbin çösel ıssızlığı gökten inmez. Her susayan su istemez.
 Dağın yamacından göğe yönelen kötülük nedir bilmez.
 Yamaçtaki kalp inleyince gökten yıldırım iner.
 İncinebilirlikle ölçülür ışıklı eller.
 Hakikat seslenmez.

I

Gilgamiş

Kalbine bir yangın düşer ölümsüzlük avcısının. Bir uçurum iner gözlerine.
 Zevk duygusu inleyerek intihar eder. Gönlü harap edilmiş bir şehre döner.
 Gözyaşlarından doğan dehlizler tanrılar alabora eder. Kainat kahırla inler.
 Kalbindeki uçurumların uğultusu okyanusları sağır eder, gökler yere iner.
 Kalkar ve ölümsüzlüğün ardına düşer. Denizler söndürür, dağlar yok eder.
 Karanlıklar boğulur, ışık isyan eder; ölüm ve yaşamı sorgulamak için ilerler.
 Gönlünün ölen yerlerine hayat aşılacak için bir tahtın eteklerinde hüzne iner.
 Yüzünde hep ölgün çiçekler, gönlünde yitik neşeler, kalbinde dipsiz ümitsizlik.
 Sonsuz bir derdin sonsuzluğuyla kalbin duvarlarına çakılan mühür, çaresizlik.
 Hiç sonu gelmeyecek bir feryat, bitmeyecek bir hüznün; susturulamayan ölüm.
 Yatmak ve uyumak sonsuza kadar, kaldıramaz bunu çocuk sevinçli kahraman.
 Kalbin tenhalarından gelen bir sistir hayat, bütün boşluklardan fıskıran ölüm.
 Anlık bir elde edilmişliktir kahraman için ölümsüzlük, gözyaşları ölümlüdür.
 İnsanın derinlerinde gizlidir sonsuz gençlik, değince dikenleri ellerini kemirir.
 Bir sürüngenlik hayalidir ebedi yaşam, avuçlarından akar bitmeyecek güzellik.
 Ağıtı yakılamamıştır kaybedilmiş hiçbir ölümsüzlüğün, ölüm ıssız bir söylencedir.

Koro

bir püskürtülmüşlüktür hayat
 susturulamayan susturulamaz
 bir tanrı mezarlığıdır her kalp

en yakına gömülür en ağır olan
bütün varlık uzunca bir ölümdür
acı renkli bir şarkıdır ölümsüzlük
bir arınma girişimidir yaratmak
mutludur uyuyunca her çocuk

Mektup

Her hikayenin kahramanı, hikayeyi en erken terk edendir. Bunu biliyordun sen.

Yergi

kirli soluklar yıldızlara ulaşamaz
her zalim kendi evinin duvarlarını yıkar
her köpek ancak kendi hizasında havlar
uzağa giden sesler daha hakiki sesler sayılmaz
beynini lağıma bağlayanın bahçesinde çiçek açmaz
bir acı bütün kalplere batmadan durulmaz
her köpeğin boynunda tasma olmaz

Neşideler Neşidesi

En kendi dağlarımda,
Bir tutam ılık çiçek demetidir güzelliğin,
Bana sevgilim.

Ah, ne sıcaksın, sevgilim,
Ah, sen ne sıcaksın,
Kalbin karanfil.

Davet

Sizi kendime davet ediyorum, kalbimin kelimelere inmeyen genişliğine. Vicdanın memleketine davet ediyorum sizi. Çocuğun ve çiçeğin hükümrانlığında, kendinize davet ediyorum sizi. Yağmurun ve rüzgarın yüce musikisinde dans etmeye davet ediyorum sizi. Kuşların kaderlerinde ve nehirlerin kederlerinde, kalbinizin derinliklerinden doldurduğunuz kadehinizin sarhoşluğuna davet ediyorum sizi. Bir ılık melteme, bir dalga sesine, bir yaprak düşüşüne, bir rüya hevesine, bir büyük sükunete, bir masal prensine davet ediyorum sizi. Kalbimin nurlu odaları hepimize yetecek kadar sonsuz. Ruhumun kıvrımları hepimizi örtecek kadar devasa. Yağmurum bütün kirinizi arıtacak kadar mübarek. Şarkım beyninizi kalbinize ilıştırecek kadar içten ve hakiki ve güzel. Sizi kendime davet ediyorum ey insanlık. Kalbime, elmanın henüz ısırılmadığı yere. Kelimesiz bir iklime.

Haiku

erik ağacı,
-ne süslü-
bir ağıt.

Kadın

bir erkek ağlayışdır kadın
kadın, varoluşun ilk adımıdır
doğmamış bir günahın cezasıdır

erkeğin gördüğü uzun bir rüyadır
kadın, erkeğin cennetten yorulmasıdır
tanrının kendiyile saklambaç oynamasıdır
aşk, kalabalık bir intihardır

Şiir

balığa üşüşen martılar gibi çığlık çığığa
parçalanır kalbi zamanın kendi kuytularında

*ne
çok
acı
var*

her çukur bir tapınmadan doğmuştur
bütün derinlikler aynı düzenbazlıktır
terk edilemeyen bir deliliktir insan
dünya insanın karanlık yamaçlarıdır
yaşamak terk edilemeyen bir anıdır
yaratılış eşini kaybetmiş zavallılıktır

Mektup

Yaşanmışlıkların hep yanlış anlaşmışlıklar getirmiş sana belki de. Ben sana bu kadar teslim edebilirken kendini, sen kendini nereye kaçıyorsun. Sana acıyabilirim, sen de bana acıyabilirsin, birbirimize acıyabiliriz, bu mani midir bir şeylere. Kötü bir şey midir bu. Niye öyle düşünüyorsun diye mi denilmek zorundadır bundan sonra. İnsanın kendisine acımasınının kötü olmadığı bir yerde, kendinden öte var saydığına acıması neden kötü olsun. Yanlış alışmamış mı insanlar. Bana acı, beni sev, beni anla, anlamadığın her şeyin hatırına. Beni düşünürken hiçbir şey var olmamış gibi düşün. Ne olur. Cennetten yeni kovulmuş Havva gibi, bak hayata benim yanımda. Her şeyi bir daha say hiç sayılmamış bir sayıyla. Senin saydıklarınla açıkta kalmıyor mu hayat. Uzak durma benden. Hangi dudaklarla gülümsersen gülümse, gülümsemeni göm gülümsememe. Kalbini benden tenha etme. Kendini bu kadar kendin etme. Anlat bana ve gitme. Olmayan da olmuştur. Çelişkiler, yerleşen bir mantıksızlığın mantık olarak kabul edilmesiyle başlamadı mı. Ne düşünüyorsan o değil, ne düşünmüyorsan o da değil. Bunu bilerek sesleniyorum sana. Gel. Böyle gitme. Hep gitmeye alışık olsan bile, kendini böyle kurmuş olsan bile. Bin bir sebebin olsa bile, bu söylediklerim tamamen anlamsız olsa bile. Kutsal bir kitaptan bir parçaymış gibi oku bunları ve gel anlat bana, bana ağla. Bana ağla. Ne olur. Yalnızım şu anda, her an gibi, kendime gülümseyebilirim de, ağlayabilirim de. Seninle gülümseyebilmek, geçer mi.

Nostalji

bir sis yürüyüşüdür hayat
ıssızlık, sonsuzluğun yurdudur
her ses bir karanlık tercümesidir
hiçbir bekçi neyi beklediğini bilmez
kendine yükselen dışındakileri istemez
güzellik, bir hastalığın kendini beğenmesidir
eceliyle ölmeyen anlamlara kelime denir
hakikatin son basamağı belirsizliktir
ilgilenmeyene inmez peygamber
ışığa tecavüz edilemez

Hiçlik

her hayal tersine büyür
üstüne alınılmayan bir tufandır hayat
aşk, başkasının yalnızlığına tapınmaktır
iki ırmak en fazla yan yana akabilir
bir yükseklik korkusudur aşk
hayal gerçeğin intiharıdır
şeytan, bir aşırı melektir
bir nehir bazen sadece bir tıkanıklıktır
iyilik terki olmayan bir şeydir
haz bir azalma şeklidir

Presokratik

düşünce gölgesidir insanın
mağara insanın kurduğu kendine
binyıllarla ölçülür olmayan
sayılarla olunca tanrı olamaz
susku susmak değil, yok kadar olmaktır
yarımla başlayan, tamamlanamaz
bir yol gidiliyor diye gidilir olamaz
insan kendiyle çarpılınca kendi bulunmaz
kötüdür çoğalabilir olan
aynı hikayede ıslanır insanlar
yeniden hiç yeni olamayan başlar

Ben - 15.00

Heyecanlarımı kaybediyorum, yaşamdan uzaklaşıyorum yaşayamadan,
sürükleniyorum, tüketiyorum, ruhumun bedelini ödeyemiyorum.
Sönüyorum, ölmeden soğuyor vücudum, yaşamak uzuyor önümde, tutunamıyorum.
Yaşama dair ne varsa benden uzaklaşıyor, ızdıraplarım köreliyor, rüyalarım renksizleşiyor,
umutlarım rüzgârlara kapılıp gidiyor ellerimden, yaşam denilen masalda unutuluyorum.
Kimse hatırlamıyor beni, bir nokta bile olmadan yitiyorum mazinin köhne köşelerinde.
İçimdeki deli coşku ölüyor, kendime ne yapacağımı bilmiyorum, kendimin eline kalıyorum,
kendimle olmaktan utanıyorum.
Ben hangisiyim? Ben hangisi olmalıyım? Ben niye olmalıyım? Kendim nerde?
Anlayamıyorum.
Boşluklar acımasızlaşıyor, kâbuslarım derinleşiyor, ellerimde soluyor çiçekler.
Heyecanlarım tüketiyor, onların ardında kalan ne?
Boşluk, boşluk, boşluk, o kadar karanlık, o kadar acımasız bir boşluk ki, o kadar anlamsız,
o kadar can yakan bir boşluk ki, o kadar kahır dolu, o kadar perişanlık dolu bir boşluk ki...
Kendimi kandıramıyorum, buna öyle ihtiyacım var ki oysa...
Hayat denen çemberin içinde dönüp duruyorum
Boşluk, boşluk, boşluk...

O kadar çok özlüyorum ki kendimi...

Mezopotamya

üretmek topluluk halinde avlanmaktır
insanın her yaptığında bir parçası kalır

Sıfır

kutsal bir aşk, kirli bakışlara sığmaz
bakan kendi kadarını görür baktığında
bir şekle sahip olan her şeyi şekilli sanır
her acıyan kendine merhametinden acır
aşk, olmayan bir şeyin olandaki yankısıdır
hayat aşkın bir renginin dünyaya ulaşmasıdır
kirlenemez olanlar kirden hiç korkmayanlardır

Kaan İnce

sabah
ılık bir melodidir ölüm
çırılçıplak bir çocuğun
yorgunluğundan serpilen
ılık bir kar tanesidir intihar
düşer kendine
ölünülebilirdir diye
güzel yaşamak

Vasiyet

kalbin kırılğanlıklarından akan kanı göğe iletin
maktullerini gizleyin katillerinden
sessiz burkuntularını da gömün onunla
kalbindeki uçurumları çiçek doldurun
içsel isyanlarını salın okyanuslara
göğsüne bir buz dağı yerleştirin
renkleri yaklaşmasın yanına
ağızına yumuşak bir bulut doldurun
gözyaşlarını yıkayın ayın şavkıyla
saçlarından arıtın mutsuzluğu
zafer şarkılarını armağan edin ebedi mağluplara
gözlerinden ayıklayın amansız dehlizleri
parmaklarına ışıldayan bir gülümseme ekin
bildiklerini ondan önce uzağa gömün
yaşadıkları kalmasın yanında
kalbi ışıkla dolsun
tanrı onunla olsun
yanında kimse olmasın
kendi kendini gömsün

Kemal ÇELİK
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

YÜRÜYORUM GECE

Yürüyorum gece , tek başımayım,
Arkamdan geliyor bir ayak sesi.
Dönüp bakıyorum karanlıklara
Peşimde sevdamin siyah gölgesi.

Yürüyorum gece, kaldırımlar boş
Sokak lambaları beni izliyor
Bir anlık da olsa seni görmek hoş,
Karanlıklar seni benden gizliyor.

Yürüyorum gece, gözüm kapalı,
Hayalimde seni gördüğüm o an,
Biraz masum, birazcık da havalı,
Keşke o an donup kalsaydı zaman.

Yürüyorum gece, başımda sevdam,
Yıldızlar semadan göz kırıyorlar.
"Seni seviyorum" diye haykırsam
Onlar da aynısını haykırıyorlar.

Yürüyorum gece, sükût içinde,
Gözlerim gözüne çakılıp kalmış.
Ay da, yıldızlar da merak içinde
Bu sevdanın sonu ne olacakmış...

Yürüyorum gece, bu gece farklı,
Aradan geçmiştir, haftalar aylar
Söylediğin cevap dondurur aklı:
"Ben yalnız değilim, bir sevgilim var."

Yürüyorum gece, umudum bitik,
Sarmış her taraftan karanlık beni
Keşke gözlerinden menetmeseydin,
Keşke anlasaydın bir anlık beni.

Artık gecelerden ben kaçıyorum,
Her karanlık noktasında sen varsın.
Sana hatıra bir şiir bırakıyorum
Bu şiirin her mısrasında sen varsın.

Hüseyin MAMMADOV

25.02.2011

Fransız Dili ve Edebiyatı

III. Sınıf

YAŞIMI ÖLDÜRMEK

Kendi hayatımın başkalarının parmakları arasından kayışını göreceğime, ölümü -kendi ölümümü- kabullenebilirsem belki o zaman yaşamı yeniler, aynı hayatları, aynı hataları yinelemem. Hem ruhun başarısı için bedenın aç kalması gerektiği bir dünyada yaşamayı iddia etmek ve bu ısrarda gereksiz yere ısrar etmek her halde bizlere özgü bir çaresizliktir. Biz kim miyiz? Biz! Yani yaşamda bulunduğu noktadan memnun olmayan ve hala aynı hayallere sahip olduğu halde eski tutkusunu çoktan yitirmiş olanlar. İşte bizler buyuz. Biz dediğim bu...

Peki ne yapmalı? Olduğumuz gibi olmayı kabullenip, hapsoldüğümüz kabuklarımızı kırmak yerine onları kalıplaşmış düşüncelerle ve önceden edinilmiş yargılarla daha da mı sağlamaştırmalıyız? İsteğimizin bu olmadığından eminim ve yapmamız gerekenin bu olduğunu da sanmıyorum. Dürüst olalım. Önce kendimize sonra da zamanını tükettiğimiz hayata dair hem kendimize hem de yaşadıklarımıza karşı dürüst ve yanılgılardan uzak durmak adına sanrılardan kopmuş tamamen tarafsız düşünmeli. Hayatı ve içinde olup biten her şeyi... Onu içindekilerden ayırmış gibi görüp öyle yaşamak, yapılabilecek en büyük hata, düşülebilecek en büyük yanılgı olur. Öyleyse tüm bu olmaması gerekenlerden uzak durmak adına yapılabilecekleri ve olması gerekenlere bir göz atalım.

Eğer arzuladığımız dolu dolu, bir amacın verdiği tatminlikle tüt-sülenmiş bir hayat ise kendimize sormamız ve cevabını verirken olabildiğimizden daha fazla dürüst olmamız gereken şu üç soru çıkar karşımıza. Ben kimim? Kim olmak istiyorum? Olmak istediğim kişi olmalı mıyım? Bu soruları kendinize sorun ve cevaplarını fazla uzağa bakmadan kendi içinizde arayın. Bulmayı umduğunuz şeyleri hemen bulmayı beklemeyin. Kendinize karşı sabırlı olun, çünkü insanın kendisine iyi ve dürüst davranması sanıldığından daha zor ve meşakkatlidir. Ama sonunda elde edilen meyve, elde edilebileceklerin en mükemmeldir. Tatmin olmuş bir zihin ve onun rahatlığının can bulduğu bir bedende huzurlu bir ruh. Bu muazzam tablo karşısında dize gelmeyecek hayal yoktur. Umutların can bulduğu bir andır artık hayatın her dakikası. Ve artık hak edilmiştir yaşam... Yaşayın...

AHMET YAMAN

THE EXPERIMENT

"The Experiment" idi filmin adı. Otorite sahibi olduğumuzda neler yapabileceğimizi gösteriyordu.

Gazete ilanıyla başvurdukları "denek"lik işine giren bir grup insan belli bir süre bir kısmı mahkûm, bir kısmı gardiyan olarak deneklik yaparlar. Yalnız en küçük bir olayda alarmlar ötecek ve deney sona erecektir ve hiç biri parasını alamayacaktır. Başta her şey normalken, herkes bunun bir deney olduğunun bilincinde, kameralarla çevrili hapishanelerinde deneyi sorunsuz bitirip paralarını almayı amaçlarken, gücü eline geçirmenin insanlara verdiği cesaret kendini dizginleyemez. Bir gün yemek esnasında mahkûmlar yemeği beğenmez ve yemeyeceklerini söylerler, fakat gardiyanlar yemeklerini bitirmek zorunda olduklarını söylerler ve olaylar patlak verir. Aslında bu olayların tümü bir bahanedir bize anlatılmak isteneni gözümüze sokabilmek için. Gardiyanlar bir anda "gardiyan"lıklarını hatırlarlar ve içinde büyüdükleri düzenin verdiği alışkanlıkla şiddete başvururlar. Güçlerini kullanırlar her türlü "ası"lığa ve hak arayışına karşı. Tabi bütün bunlar olurken o alarmlar bir türlü ötmeyiz, çünkü beklenenler olmaktadır zaten.

Piyanist filminden tanıdığımız oyuncu "Adrien Broody" gardiyan rolündekilere kafa tutandır. Gardiyanlardan biri ise göze çarpar, yıllarca annesinin onu aşağılamasının acısını burada çıkarmak tam da olması gerekendir aslında. Çünkü bu zamana kadar eline hiç cop verilmemiştir savunmasızlar karşısında, bu fırsat kaçır mı?

Kimileri bunu "içgüdü" olarak yorumlayabilir ama içgüdü bu değildir. Bu, gücü elde etmenin, üniformanın verdiği cesarettir apaçık. Dünya birçok dönemde bu tür manyaklıkları gördü aslında. Hitler de o bahsettiğimiz cesaretle katletmedi mi insanları, Türkiye 'de de binlerce, milyonlarca insan böyle diktatörlüklerin kurbanı olmadı mı? Hala da o 'kontROLSÜZ GÜÇ' uygulanmıyor mu belirli günlerde...

Hatırlayamadığım daha birçok ayrıntıyla dolu bu film bize her şeyi basit bir dille ve çok güzel anlatıyor. İnsanlarda yılların verdiği o ezilmişlik duygusu en ufak bir güç kazanımında kendini gösterir. Dünya bizi eziyor ve biz de başkasına yaptığımız küçücük bir zararla bile tatmin olabilecek kadar aciz durumdayız.

Ceren EĞİTİM
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

KAYIP ZAMAN ATLASI

Halı hafızalı olabilmek için nelerimi vermezdim. Ezbere bilir bir halı, üzerindeki mobilyanın yerini, neye benzediğini, kaç vakttir orada olduğunu. Belki bir fil kadar sağlam değildir bir halının hafızası ama yine de okumayı bilen bir göze anlatabilir bir mobilyanın kendi üzerindeki yolculuğunu. Benim gibi biri için bu bile bulunmaz bir nimettir.

Küçük bir odanız vardır, hani ne nerededir bilirsiniz. Hangi çekmecededir durur fotoğraf albümünüz, cüzdanınız nerededir bilirsiniz, yatağınızın başında hangi kitaplar var, raflarda hangileri durmakta, pek zorluk çekmeden söyleyebilirsiniz. Oda küçük olunca her şey görünürdür zaten. Her şey ortalıktadır. Sakladığınız, kendinize kayırdığınız şeylerin yerleri bellidir. Halı izlerinin takibine bile gerek yoktur mobilyaların göç haritasını çıkarabilmek için. Envanterin genişlemesi hiçbir görevliyi rahatsız etmez böylesi küçük bir müzede. Neyin nerede olduğu, nereden nereye taşındığı, hatta kime ait olduğu bile nettir. Odanız küçük olunca dağınıklık bile kargaşa yaratamaz olur. Bu suretle şöyle deriz mütemadiyen: "Dağınık bir insanım ama aradığım şeyi şıp diye bulurum!". Öyledir de; insan halının altına süpürdüğü şeyi bile unutmaz olur. Yeni olanlar yüzlerinden; eski olanlar izlerinden bellidir. Küçük odaların verdiği "Burada bir şeyleri kaybetmene imkân yok!" hissi o denli kuvvetlidir ki, insan ister istemez kaybolanların nasılsa bir yerlerden çıkiverceğini düşünerek, ipin ucunu kaçırmaz. Güven, insanı yoldan çıkarsa da, küçük odalar tekin yerlerdir.

İşte böylesi küçük odaları aratmayacak kadar küçük, güvenilir ve tekin bir kasabada büyüdüm ben. Adresler belli, evler sayılı, insanlar bildik... Yeni doğanlarımızı yüzlerinden, eski olanlarımızı izlerinden ayırt edebilirsiniz. Hani burada yaşasanız ve hiç aynaya bakmasanız; ne kadar yaşlandığınızı diğerlerinin yüzlerinden anlarsınız. Kasabadaki göçümüzü çimlerden okuyabilirsiniz. Bunun için çok

da yükselmenize gerek yoktu üstelik. Ortalama bir tepeden, ortalama bir dürbünle, tüm bir kasabadan haberdar olabilirsiniz. Herhangi bir çocuğun elindeki alelade bir çamur oyuncağın bile hangi tarlanın böğründen söküldüğünü anlayabilirsiniz.

Küçük bir çocukken evimizin çatısında oturup uzaklardan geçen yolcu otobüslerini sayarken, tanrının da bizi sayıyor olduğunu düşünürdüm istemsiz. Her yeni gün sayılıyor olmalıydık. Kasaba küçük olunca, sayım da kısa sürüyordur diye düşünüp; annemden bir kardeş ister dururdum. Ha bir eksik ha bir fazla, tanrının işi kısa sürüyordu nasılsa; çocuk aklımca. Tanrının bizi kaybetmesine imkân yoktu. Tüm bir kasaba orada, öylece, ortalıktaydık işte! Çocuk aklımla düşünemediğim şeyler de vardı: ev çok büyük, oda ise küçücük olunca sanırım gözden kaçırılması daha bir olası oluyordu küçük kasabamızın. Yıllar sonra kardeşim kayb olduğunda anlamıştım bunu. Annem ve babam "sakladık" demişlerdi. Saklamabaç gibi bir şey değildi bahsettikleri. Bizim oralarda öyle söylerlerdi. Sakladık! Tanrı kardeşimi saymaktan vazgeçmişti, biz de onu halının altına saklamıştık. Yerini biliyor ama yüzünü görmiyorduk. Yeni doğan olmasına rağmen, sanki eski olanlarımızdanmışçasına, artık sadece izinden tanıyabiliyorduk kardeşimi. Geceler uzamaya başlamıştı. Anlıyordunuz ki tanrı çıktığı odanın ışığını mutlaka kapatıyordu. Karanlıkta kaybolmak daha bir kolaydı. Tanrı bizi kaybetmiş olamazdı ama çocuk aklımla artık unutulmuş bir kasabada yaşıyor olduğumuzu düşünmeden edemiyordum.

Bir duvarla takas edebilir miydim acaba hafızamı? Boş bir duvar göz kırpardı zihnimize: "Burada eskiden babanın büyük boy bir vesikalığı vardı hatırlar mısın? Burada da şu piknikte çekilen fotoğraf, amcan hayattaydı henüz; ne güzel de gülmüştü! Şurada tavana yakın bir yerlerde kıvrılmış gazeteyle katlettiğin sivrisineğin kurumuş kanı var. Sen belki insan gözünle seçemiyorsun ama duvara yasladığın tüm terli sırtların izi üzerimde henüz; seninkiler de dâhil. Sonra şu çıplak ayak izleri; kaç kat boya yedim o günden sonra, kaç kez kazındım ama hiç o denli mutlu olmadım; biliyor musun? İyi ki gelmişti aklıma! Kaç duvarda böylesi bir sanat eseri vardı o zamanlar acaba? Yirmi iki ayak izi; yirmi iki güzel kadın! İlk projeni üzerime çizmiştin! Eski çizim masasının yüzeyimde açtığı

çukurlar hala sızlar bazen. Bant izlerini saymıyorum, ergen posterlerden kalan boşlukları, çivileri, dübelleri, fırlattığın kahve fincanının can yakan sıyrığını ve sıcak kahve lekeleri... Bak bu boşlukta, en sevdiğin: eski bir sevgilinin ikizini çizdiği yağlı boya tablonun boşluğu. Zaten en yeni iz de o!". Üstün körü bir duvar bile sizden daha fazla anıya sahip olabilir, hayatınıza dair!

Üstün körü bir çalar saatin bile ne zaman uyanmanız gerektiğini hatırlayabildiğinden bahsetmiş miydim? Parmaklarım nasıl da kararmış, tozdan, tırnaklarım kir, tenim yapış yapış döktüğüm terden. Çarşıfta vücudumun nemi, dudaklarımda derin çatlaklar, avuçlarımda yeni yeni nasırlar. Odam, tecavüzüme uğramış yine. Eksiksiz bir terk edilmiş dekoru, kusursuz bir savaşı sonrası arka plan. Gardırop, bağırsakları değişmiş bir dev, odanın ortasında ters dönmüş çaresiz bir kaplumbağa gibi debeleniyor komodin "Kim bilir hangi yangından kurtarmış kendini!". Çekmece-ler bir araya gelmeye çalışan cıva bir adam gibi birbirlerine uzanmaya çalışıyorlar sanki. Her şey, her yerde ve her yer, her şeyde! Avizde asılı kalmış iç çamaşırları var. Neredeyse tüm bir zemin, düzensiz, uyumsuz kâğıt ve dosyalarla kaplanmış. Çılgın bir tasarımcının post modern bir çalışması sanki döşemem. Cep dilleri dışarıda kıyafetler, birbirlerinin içlerine saklanmışlar korkudan. Artık nasıl bir kurt adama dönüşmüşsem dün gece; acı mamışım hiç kimseye. Nasıl bir kemik gömmüşsem odama artık, bellikli yine bulamamışım dün gece. Bulamayıp kızmışım, kızdıkça daha derinlerinde eşelenmişim, odamın. Bir vakit sonra; belli ki yatağın çenemle kavrayamayacağım kadar büyük bir şey olduğunu idrak etikten sonra, sızıp kalmışım.

Şaşarak bakıyorum sanat eserime. Salladığım dizimin altında ezilen ayağıma bakıyorum, sonra diğerine. İki de yerli yerinde! İki tam bacak işte! Kıyafetlerin arasında parıldayan boy aynasında gördüğüm yüzümün, eksigi yok, fazlası var: Alnımın orta yerinde silik, siyah ve genişçe bir çizgi: terden tozdan ve tuzdan. Sağ yanağımdaki silik leke ve kızıl yastık çizgileri, pazar arabasını çekeleyen yaşlı bir teyzeyi anımsatıyor, düşürdüğü torbalar- dan bir kısmı sol, bir kısmı ise sağ gözümün altında durmakta. Ya kara küçük turplar varmış torbaların içinde ya da ben uyurken ağlamışım yine. Yatağın öte ucundaki anahtarlara bakıyorum; ofis, ev ve araba hepsi tam işte. Gövdem, kollarım, hepsi yerli yerinde. Saçım bile dökülmedi ki daha. Anlamış değilim, ne arıyorum gecelerdir odamda. Sevdiğim kot pantolonum üzerimde ve muhte-

melen cüzdanım şuradaki para ve kartvizit yığının içinde. Eksik olan nem var? Ne yazdım kâğıtlara, kitapların arasına ne sıkıştırdım bu kadar mühim, dolabımda olmasını umduğum nelerim var, iç çamaşırlarımın arasına sıkıştıracak kadar dengesizce saklamaya çalışacağım neyim olabilir acaba?

Çalar saatimi sıkıştığı yastık enkazının altından sağ salım çıkarmayı başardığımda anlıyorum ki yine geç kalmışım, bir şeylere. Aynı enkazın altından çıkardığım telefonumun son aramalarına bakıyorum! Şanslıyım en azından bu sefer sadece bilinmeyen numaraları aramışım! Ofisi aramalıyım!

- Alo! Nodül mimarlık mı?
- İlahi Muhsin Bey! Evet! Nodül mimarlık! Beni mi deniyorsunuz yine?
- Birincisi: evet, deniyorum denebilir! İkincisi bana hani "bey" demeyecektin!
- Unuttum! Arkadaşlar geldi, sizi bekliyorlar!
- Çıkıyorum oyalay biraz
- Şey... Bir de!
- Evet! Dinliyorum Songül devam et!
- Şey... Bugün için bir not bırakmıştınız!
- Evet! Dinliyorum! Geveleme şunu artık!
- Odanızdan çıkarken kapı eşliğindeki kupa kırıklarına dikkat etmenizi hatırlatmamı istemiştiniz! Ama sanırım yine beni deniyordunuz!
- Evet! Deniyorum denebilir! Teşekkür ederim! Hazırlanıp çıkıyorum, milleti oyalay sen!
- Tamam.

Anlaşılan o ki tahrip gücüm sadece odamla sınırlı kalmamıştı dün gece. Banyoda da gerekli sondaj ve kazı çalışmalarını gerçekleştirmiştim. Salona bir göz attım; her şey yerli yerindeydi. Her ne arıyorsam salonda olmadığından emindim. Salonum benim! Halımın ezberlediği, tozdan korunan hayalet mobilyalarım, duvardan sökülerek emekli edilmiş, bir köşede tatile çıkmayı bekleyen tablolarım, fotoğraflarım...

Arabamın koltuk döşemelerini sökmemiş olmam ne büyük bir incelik! Zavallı torpido gözüm; hissimimden nasibini almış yine de! Neyse ki insanın bu trafikte fazlaca

zamanı oluyor, arabasını çekip çevirmek için. Malum, öğrencileri ikinci evlerine ve işçileri de ekme teknelerine taşıyan servisler, sürücü hatalarını muhakkak bildirmemizi isteyen, ıvır zıvır, tırı vırı birçok geniş kasalı araç, şehir trafiğine çözüm olması beklenen ama sonraları çibanbaşı olan büyük, kasvetli, ağır ilerleyen, tıklım tıklım toplu taşıma araçları, her yerde olduğu gibi trafikte de önemsenmeyi bekleyen hanım hanımcık kadın sürücülere ait park edilmesi kolay; fark edilmesi zor minik araçlar, mini minnacık kurye motosikletler, bu keşmekeşin arasında kafa açan sarıya çalmalarına karşın kafa karıştıran taksiler... Sanki ansızın kayboluşunuza sadece bunlar yeterli değilmiş gibi birde, "oldumcuk" dört çarpı dörtler... Ne çok neden var bir şeyleri unutmamak için trafikte. Kaybolmak, kaybetmek için ne çok sebep var. O denli karman çorman ki her şey ve her yer; tanrının bizi saymaktan vazgeçmesi an meselesi! Öte yandan biz yeterince sayıp sövüyoruz birbirimize zaten trafikte! Kaybediyoruz zaten kendimizi! Asfaltın hafızası da halı kadar sağlam değil üstelik.

Hiç değilse, toz kadar hafızam olsa keşke! Toz; birike birike sayar zamanı! Hiç değilse gerçeği kaç zamandır örttüğünü bilir bir toz zerresi! Sabırlı bir kum saati serpilir odana. Anlarsın ki evin şu, su dolu kar kürelerindeki evler gibi. Zaman bir kez daha çalkalanana kadar; her şey o, ilk gün ki gibi. Hiçbir şey hatırlatmasa bile toz; en azından hapsirtir seni! Kalbin durur ve durduk yere yeniden çalışır sanki! Zamandan kopmuş bir toz zerresi, bir şans daha verir sana. Zamanı geri alamazsın ama tozunu alabilirsin zamanın belki!

Toplantı salonlarına ansızın dalmak gibisi yoktur! Biran herkes söyleyeceği şeyi unutturur. Benim gibi biri için bu bulunmaz bir nimettir! Biranda skor 1-1 olur! Eşitlenmek; her mahlûkta güzel duygular uyandırır!

- Günaydın biz de sizi bekliyorduk!
- Kurabiye tabağındaki anormal azalıştan epeydir burada beklemekte olduğunuzu anlamak mümkün! Kusura bakmayın! Uyku, trafik ve kahve!
- Getirdim Muhsin b..
- Teşekkürler Songül.
- Evet! Arkadaşlar ne diyordunuz?
- Şimdi! Site alanına geniş bir otopark yapmak yerine, dar ve uzun, raylı ve asansör sistemli, çok katlı bir otopark yaparak, hem sitedeki sosyal alanların genişleme-

sini hem de sitenin cazibesini arttırmayı planlayan bir proje üzerinde tartışıyorduk.

- Detaylar!
- Şimdi! Şöyle. Yapmayı planladığımız çok katlı otoparkın üç ayrı girişine (Ki bu otopark denizhiyarı gibi bir şey... Yani giriş ve çıkış aynı noktalardan sağlanabiliyor, üstelik her hangi bir sıkışıklık da söz konusu olmuyor!) aracınızı bırakıyorsunuz! Vee hoop diye aracınız çelik raylar üzerinde kayarak ve asansörle ya yukarıya çıkarak ya da aşağı inerek otoparkın tozsuz cillop gibi rafları arasındaki güzide yerini alıveriyor. Ve siz aracınızı teslim ederken otopark sistemi size küçük bir kâğıt parçası veriyor. Sabah uyandırdığımızda kâğıtta ki numarayı sisteme giriyorsunuz ve hoop aracınız ayağınızın dibinde. Geçmiş olsun! Hepsi bu!

- Peki ya o küçük kâğıdı kaybedersek ne oluyor? Bir veteriner çağırıp denizhiyarını kusturmasını beklemekten başka bir seçeneğimizin olmadığını söyleme bana sakın!

- Aslında sadece apartman numaranızı ve kapı numaranızı sisteme girişinizle de aynı işlemleri gerçekleştirmeniz mümkün! Dahası dilerseniz sistem sizin belirlediğiniz bir şifreyle de işlem yapmanıza olanak sağlıyor! Biliyorum patron onu da unutursak ne olacak diye soracaksınız! Sistemin parmak iziyle de çalışması mümkün!

- Peki ya parmakların tozla kaplıysa ve sistem tozlu parmaklarını algılayamıyorsa yahut sen parmak izlerini sildirmiş, unutkan ve pasaklı bir seri katilsen sistem bu sefer ne halt yiyor? Desem, göz möz de okutursun sen o sisteme şimdi!

- Mümkün!
- Tamam! Anlaşıldı, sizin aklınıza yatmış bu denizhiyarı! Peki maliyet?

- Paranın satın alamayacağı mutlulukları aylık dökmünden okumak gibisi yoktur, kadarıcık!

- Tamam! O zaman, gerçekleştirelim! Detayları pazartesi görüşürüz!

- Başka!
- Şeyy...
- Neyy?
- Patron garip ama!
- Denizhiyarından da mı garip?
- Bir bakıma! Yani kusuruma bakmayın ama öyle!

Masamda bir not vardı, siz bırakmışsınız patron!

- Evet! Dinliyorum!
- Demişsiniz ki cumartesi gecesi içmem gerektiğini bana hatırlat! Bara taksiiyle gitmemi öner! Kabul etmezsem, sen bırak! Acaba beni mi deniyorsun patron?

- Deniyorum denebilir! İleride sana emir kipli bir not bırakırsam, gelip de notu bana okuma, notta yazanı yap; olur mu?

- Tamam patron! Taksi mi, ben mi; o zaman?
- Taksi!
- İyi tatiller arkadaşlar! Mutlu kalın!
- İyi tatiller patron!

Kafa açan sarıya çalan taksiler ve taksicilerin engin hafızası! Tek başımıza uğraşsak bu koca şehrin atlasını oluşturmamız sanırım ömrümüzün üçte ikisinden daha uzun sürerdi. Ama bir taksicinin aklına sığabiliyordu tüm bir şehir. Zira bu gökdelenler de bir insanın aklından fırlayıyorlardı ve en nihayetinde başka bir insanın hafızasını doldurmaktan başka bir halta yaramıyorlardı! Bazen şehirlerdeki bu yerleşim saçmalığını sırf şehri unutmayalım diye yaptığımızı düşünüyorum! Şu neo-klasik Osmanlı yapısının oradan sola, sonra karşına ilk erken cumhuriyet dönemi ikiz konağı çıkana kadar devam et ve sonra ilk zimbirk aynalarla kaplı çelik yığını yonganın oralarda bir yerlerde dur! Ortalama bir tepeye çıksanız ve ortalama bir dürbünle baksanız hani; ancak bir caddeden haberdar olabilirsiniz; oda şanslı bir gününüzdeyseniz. Yani bunun isi, dumanı, sisi, yağmuru karı filan var! Tüm bir şehri görebilmeniz ise neredeyse imkânsız! Dilerseniz Everest'e tırmanın ve Habl'la bakın aşâğılara, tek bir insanı insana, tek bir ağacı ağaca benzetebilirsiniz, kendinizi gönül rahatlığıyla şanslı sayabilirsiniz. Şehirler büyüdükçe kaybolmak sanıldığından da kolay oluverir. Unutulmak ise kader! Aradığınızı bulabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz! Devasa bir denizhiyari düşünün ve onun da içinde çok katlı çelikten ve betondan başka başka denizhiyarları! Bir tuşa basışınız kadar kolay sansanız da sistemin çalışmasını, sistem size doğru uzattığı kâğıt parçasıyla aslında size "nanik" yapan haşarı bir veletten daha ciddi olamayacaktır hiçbir zaman! Hiçbir zaman kendi odasını toparlamayı düşünecek kadar büyümeyecek olan o hınzır veletler gibidir şehirler. Şehirler gerçekten dağıntırlar ve bizlerin aksine şehirler bu dağıntılıkta aradıklarını bir türlü bulamazlar! Çünkü bizler sürekli odalarını toplar dururuz şehirlerin! Sistemler ve nanikler! Şehirler de birbirlerine: "Tamam ben dağınıgım ama aradığımı şıp diye bulurum! Bulurum da ah işte şu annem toplama odamı! Düzenliyorum sanırken büsbütün karıştırmasa! Bir şeylerin yerini değiştirip durmasa keşke!" diye yakınır dururlar! Büyük şehirlere güvenilmez bu yüzden! Büyük şehirler tekin yerler değildir. Hani yaşasanız büyük bir şehirde ve hiç bakmasanız aynalara, yaşınızı ve yüzünüzü unutabilirsiniz pek ala! İzsiz yüzlerden, okuyamazsınız zamanı! Hiçbir asfalttan okunmaz göçünüz! Asfaltın hafızası halı kadar kuvvetli değildir zira! Malum, öğrencileri ikinci evlerine ve işçileri... Sürücü hatalarını muhakkak bildirmemizi isteyen... Büyük, kasvetli, ağır ilerleyen, tıklım tıklım... Hanım hanımok... Park edilmesi kolay; fark edilmesi zor... Sarılar... Oldumcuklar... Bunlardan bahsetmiş miydim? Evet! Deniyorum denebilir!

Şansımı zorluyor da olabilirim! Aslını isterseniz: Küçük bir kahve çekirdeği kadar hafızam olsun isterdim. Kırk yıl hatırım olsun. Son kırk yılı hatırlamak, hiç değilse son kırk yıldır beni hatırlayan birileri olsun isterdim yanı başımda. Birilerinin falında çıkabilmek için bile bekleyebilirdim, kırk yıl bir fincanda, kahvenin telvesi gibi dipte.

Tanıdık bir yerlerde olmanın sevindirici bizi bir yerlere bağlayan. Tanıdık olunuştan ziyade, unutulmayı sevindirir aslında bizleri! Unutulmamak, kaybolmamış olmaktır henüz! Kaybolmamak, tanrının bizi bugün de saydığını sandırır bizlere. Şuan, şu toz diliminde zamanın, kalabilmişizdir bir yerlerde: evlerin az, adreslerin açıkta, insanların bildik, sokakların tanıdık olduğu, küçük, tekin ve güvenilir kasabalarda kalabilmişizdir! Saklanmamışızdır henüz ve çoğu zaman aslında, artık ebelensem de gam yemem günümüzdeyizdir.

Bir yerlerde sizi unutmamış birileri olmalı! Kendinizi, onlara küçük notlarla hatırlatmak zorunda kalmayacağınız kadar tanıyor olmalılar sizi! Köprüde bir balıkçı, markette bir kasiyer, mahallede bir kedi, barda bir barmen... Kayıp zaman atlasınızda, bir toz zerresi, işaretlemiş bir sayfa, henüz unutulmamış bir zaman dilimi olmalı!

- Hoş geldin Muh!
- Hoş bulduk!
- Eee, keyifler nasıl bakalım?
- Denizhiyarından daha iyi sayılır. Sen neler biriktirdin bakalım!
- Geçen gün bir fotoğraf buldum ben! Nerden baksan yirmi yıllık! Bakalım hatırlayabilecek misin?
- Yahu, kessek şu "Hatırlayabilecek misin?" mevzunu artık! Ver bakalım!
- ...
- Burası bizim saha! Ulan hiç değişmemiş neredeyse!
- Atma Muh! Benim kafada saç kalmadı be olm!
- Şişe çevirebiliyorsun ama tepende! İy yönünden bakmak lazım!
- Hadi len!
- Eheeheh
- Sağdaki elemanı saklamışlar geçenlerde!
- Cafer miydi? Hastaydı sanırım epeydir!
- Evet! Gidemedim cenazeye, sana söylemek de istemedim!
- Allah rahmet eylesin ne diyelim!
- Öyle! Bak seni kimle tanıştıracam?

- Yahu, yeter artık bu tanıştırmalar falan! İyiyim oğlum ben, Bir şeyim yok!
- Bu seferki başka, Muh! Bak! Geldi işte!
- ...
- İyi akşamlar ben Zerrin! Siz de Muh olmalısınız?
- Öyle de derler!
- Komik ama etkili bir kısaltma olmuş. Tekir sizden bahsediyor hep! Ve Tekirden daha iyi bir takma adınız olduğu kesin! Eheheh
- Siz kaynatın Muh'la, ben geliyorum!

Kadın soracak! Ben de anlatacağım. Halıdan, duvardan, tozdan, kasabamızdan, kurt adam hikâyelerimden ve şu kahve çekirdeğinden bahsedeceğim uzun uzun... İnsanlara nanik yapan çok katlı dev çelik yığınlardan... Duvardaki çıplak ayak izlerinden, dilediğiniz kadar kaybolabileceğiniz zaman atlarından, şu yaşlı teyzeden bile bahsedebilirim! Her cevabım yeni bir soruya gebe bırakacak kadını. Çoğu soruya "Deniyorum denebilir!" demeye başladığım o, sıkıcı anlar geldiğinde; alkol zihnimi ele geçirmeye başladığında, kadın bir kâğıda numarasını yazacak! "Çünkü kartvizitlerimizde mesleklerimiz yazar!" Ben de kendimden emin bir şekilde alıp kâğıt parçasını, cebime koyacağım. Size hastanede, bankada yahut postanede çeşitli numaralar veren nanikçi sistemlerden ne farkımız kaldığını düşüneceğim uzun uzun. Birbirimize verdiklerimizin, aslında unutulmama çabasından başka bir şey olmadığını düşüneceğim. Her şeyi aslında tanrının bizi yarın da sayıvermesi umuduyla yaptığımızı, küçük odalarımızdaki kargaşanın aslında halı okumaktan yoksun, duvarlara bakmaktan aciz oluşumuzdan kaynaklandığını düşüneceğim. Herkesin birbirinin kahvesini içmek istediğini buna rağmen hiç kimsenin birbirini bir daha hatırlamak istemediğini düşüneceğim şaşarak! Korkunç olanın; hatırlamıyor yahut hatırlanmıyor oluşumuzdan çok, tozlu bir resme bakarak artık sadece hapşıra biliyor oluşumuz olduğuna üzüleceğim. Sessizlik, gece gibi uzayacak! Bir vakit sonra, önce kadının elini öpeceğim, sonra da Tekirin kelini. Bann kapısında duracağım. Tekirin ne dediğini anlamasam da elimi kaldırıp "Meraklanma taksiiyle geldim!" diyeceğim. Bardan çıkacağım. Işıkları söndürmeden!

- Eee Zerrin Hanım ne diyorsunuz? Sizce arayacak mı? İyileşecek mi? Nedir ilk gözlemimiz?
- Öncelikle, dostunuzun durumu gayet iyi!
- Ama bakın Zerrin Hanım! Bu Muh; Nuh der peygamber demez! Size tabi ki iyiyim diyecek! Bu adam neredeyse her Cuma akşamı arayabildiği kadar hastaneyi arar

ve eşiyle kızını sorar. Bulamaz tabi, nasıl bulsun! Sonra karakolu arar, ikisi içinde kayıp ilanı vermeye kalkar! Karakoldakiler de bir vakit sonra bunu arar ve eşiyle kızının geçen yıl bir trafik kazasında ölmüş olduklarını söylerler. Bizimki onlara da inanmaz ve evin içinde yaşadıklarına dair bir kanıt arar durur! Bir oldu, iki oldu sizin gibi bir doktor, merhumların eşyalarını evden çıkarmamızı söyledi, bir başkası ona notlarla ulaşmamızı önerdi! Siz ise adam sağlam diyorsunuz! Tamam, bir ara düzelir gibi oldu ama ben biliyorum hala araniyor bu adam tırım tırım, her Cuma gecesi!

- Bakınız biliyorum! Anlattınız bunları! Kızıyla karısının öldüğü anlarda ofiste uyuyor oluşunun onda nasıl derin yaralar açtığını! Pişmanlığın apar topar, anlamsızca kendini affedemeye dönüştüğünü! Uyanıp telefonları cevap vermeyince ne denli telaşlandığını! Bir vakit sonra haberi aldığına nasıl da yıkıldığını, anlattınız! O da tanrının onları nereye sakladığını arayıp durmuş bir vakit! Çaresiz! Saçma olduğunu bile bile! Hiçbir şey yapamamış olmanın, telafisiymişçesine aramış işte! Daha sonraları doktorların verdiği numaraları arar olmuş aslında. Bana her şeyi anlattı; merak etmeyiniz! Dostunuz gayet iyi! Bakın hatta benim numaramı almadı bile ama kırmamak için alıyormuş gibi yaptı yine de! Alkol! Hareketleri yavaşlatır! Bakın bardakaltığının altında, numaramın yazılı olduğu kâğıt!

- Ama doktor hanım! Şimdi, bu bence tedaviyi reddetmek! Öyle değil mi yani!
- Hayır efendim! Ne reddi, ne tevdisi! Siz elinizden geleni yapmışsınız ve bakın işe de yaramış! Şaka etmiyorum! Hasta, yani işte aslında hasta olmayan Muhsin! Numaramı almayarak, ben artık kendi başımın çaresine bakabilirim demek istiyor! Bana ama en çok da size! Siz de anlayın lütfen bunu! Benden sonra da bu tezgâhi tekrar kurup arkadaşınıza, geçmişti hatırlamıyor, muamelesi yapıp yapmamak sizin tercihiniz elbette ama inanın Muhsin güçlü bir insan. Sadece kafası biraz karışık! Siz toplamaya çalışmazsanız, emin olun aradığını bulacaktır!
- Peki!

Ilyas Eray ŞENTÜRK

02 / 03 / 2011 Çarşamba

UYKU

Güneş ışıklarının gözüme çarpmasıyla uyandığım bir sabaha tekrar merhaba diyebilecek miyim bilmeden? Karanlık bir gecenin içinde düşlerimi saklamaya çalışırken, her bir fısıltıda titreyebilecekken korkudan, kendimi saklayabilecek miyim yine bir akşam alacalığında bilmeden? Uzun bir yolculuğa merhaba diyorum yavaş yavaş. Usulca göz kapaklarım iniyor, dudaklarım kapanıyor ve el sallıyor ruhum bu aciz bedenime ki geri gelecek mi bilinmez. Ve kulağımdaki saat çıtçıtı yavaş yavaş uzaklaşırken, yorganı yüzüme çekiyorum üstüme örtülecek olan bir avuç toprak gibi. Bilmediğim bir âleme doğru yavaş yavaş yol alıyorum. Elimde bir kalem bu satırları yazıyorum, ama tekrar dile getirebilecek miyim bilmeden?

Hatice Erva BAŞMAYA

Fransız Dili ve Edebiyatı

II. Sınıf

ZEHİR-PANZEHİR-ZEHİR

Rengi sıcak nefesle yıllardır çalınmaktan olgunlaşmış ney gibi kızaran genç sordu kendine; sen benim NEY' imsin? Sorunun içindeydi cevap: NEY' imsin. Zaten kendi kendine sormaktan başka çaresi yoktu. Aynı ney gibi sesini duyabilmek zordu sevdiğinin. Kiminin kader kiminin şans dediği şey çıkarmıştı onu karşısına. Daha yüzünü bile görmeden, kim olduğunu bilmeden metrelerce öteden sadece birkaç saniyelik bir siluet yetmişti normal giden hayatını altüst etmeye. Övündüğü mantığına ne olmuştu? Sevgili kelimesinden nefret ederdi artık o kadar ucuz kullanılıyordu ki onu sevdiğine yakıştıramıyordu.

Hatta sevdiğine hiçbir kelimeyi yakıştıramıyordu. Sanki hiç kullanılmamış hiç duyulmamış bir şey bulmalıydı onun için ama bu durduk yerde haftaya 8. bir gün ismi bulmak kadar garip bir çabaydı. Ama sonunda buldu.

Onun adı neydi. Aynı ney sesi gibi o da sanki bu dünyada olmaması gerekecek kadar farklı, sade ve ancak onun tam anlamıyla kavrayabileceği bir güzelliği vardı gencin gözünde. Binlerce kamışın olduğu sazlıkta neye uğradığını anlayamadan bulmuştu onu ve o an karar vermişti o neyin baş paresi olmaya. Genç için koskoca sazlıktaki nadide bir parçaydı ve onu aylarca kâh sevgisiyle, kâh sabrıyla, kâh duasıyla yonttu. Ama beyninin duvar kâğıdında hep sevdiğinin başı hafif sağa eğik saçı öne düşmüş hali vardı.

Anların, anıların, kokuların, seslerin ayrı bir anlamı vardı artık. Eskiden kekik kokusu dedesini, fesleğen kokusu babaannesini, naftalin kokusu halasının yüklüğündeki yer yataklarını, çelimsiz kendisini çekmekten aciz motosikletlerin mazot kokusu yaz akşamları top oynarken

seyrettiği uzayan gölgeleri hatırlatırken şimdi her şey değişmişti. Öyle ki artık yurttan kaldığı zaman da kirlilerle değiştirilen yeni yıkanmış nevresim kokusu bile artık ona annesini, evini hatırlatmıyordu. Sanki bir el bir insanın bütün mazisini yeniden inşa ediyordu. Evet, onunki sinestezik bir aşktı. Beş duyu ona yetmiyordu. Kendi kendine belki haklı belki haksız yere umutlarının olduğu bu dönemde kokuları görebiliyordu, sesleri tutabiliyordu. Tattığı bütün güzel şeylerin hazzını aynı şiddette ona aktarmak istiyordu. Onu ilk gördüğü günden beri hayali beyninde onun hakkındaki düşüncelerini, onu nasıl sevdiğini ona eksiksiz anlatabilmektir. Keşke bilgisayarlardaki gibi "kopyala-yapıştır" yapabilseydi bütün düşüncelerini sevdiğinin beynine. Beş duyunun ötesi lazımdı, acaba ikisi aynı teknede eritilip tekrar mı şekillenselerdi, bütün atomları birbirlerine mi karışsaydı. Acaba sevdiğinin verdiği nefesten çıkan moleküller onun vücudunda mıydı şu anda, belki de şu anda saçındaydı.

Naif bir iletişim vardı aralarında yaşadığımız çağla hiç alakası olmayan, birbirleriyle konuşmadan, görüşmeden. Zaman yetmiyordu ona. Keşke diyordu farklı farklı şartlarda, zamanlarda dünyaya gelsek ve her defasında onunla beraber olsam. Her seferinde onu farklı farklı sevsem. Sınır olurdu Paris'te aşk başkadır, İstanbul'da aşk başkadır diyenlere. Tabii kolaydır derdi oralarda âşık olmak ya da âşık olduğunu sanmak. Eiffel Kulesi'nin tepesinde sevdiğinin saçı yüzüne vururken aldığı pahalı şampuan kokusu, 4 gece-5 gün bilmem kaç yüz euroluk gezi ya da gün batımında Üsküdar sırtlarından tarihi yarım adayı teğet geçen güneşin yüzüne vurması seni zaten âşık olduğuna inandırmak için yeter diyordu. Önemli olan bütün bu olumlu dış etmenleri filtreledikten sonra gündelik hayatında aynı şeyleri hissedebiliyor musun? Sabah işe giderken apartmanın kapısından çıkıp her ikiniz farklı yönler adıma atma-ya başlamadan okula giden çocuklara yakalanma riskini göze alıp onu öpebiliyor musun? En sıkıntılı anında onun yüzünü hatırlayıp kendini

şarj edebiliyor musun? Hayatımızın büyük bölümü şaşaalı anlardan uzak yaşadığını göre aşkın turnusol kâğıdı coşkulu mekânlar zamanlar değil sıradan anlar olmalı derdi.

....

Ağrı öyle bir çöktü ki midesine gencin bü- züldü eski yazının dördü(Arapçadaki 4 rakamı) gibi açılmadı günlerce. Sanki arka arkaya iki su bardağı cıva içmişti. Midesi delinmek üzereydi. Sinestezik aşkı acıya ayna tutuyordu kat kat arttırıyordu. Onunla ilgili ne varsa her şeyi gün be gün an be an bütün dekoruyla hatırlıyordu. Ne kadar ilginçti dünyadaki 6 milyar insandan sadece birkaçı başrolde hayatımızda diğer milyarlarcası figürandı.

Ne olurdu o gittiği yere 1,5 yıl önce gitmeseydi de o da hayatında figüran olarak kalırdı. Ama "mümkün değildi bir yaprağın yere düşmesi bir yıldız yerinden oynatmadan".Sevdiğinden duyduğu sözler sevdiğinden o kadar uzaktı ki, inanamıyordu onun ağızından çıktığına. Kelimeleri alıp harfleri eleyip güzel şeylere dönüştürmek istiyordu o safra sözlerden safir yapmak istiyordu.

Kırılmak, evet kırılmak. Kırılmıştı o sözlere ama bu kırılma lafın gelişi kırılmak değil hafif, geçici bir üzüntü değildi. Kırılmıştı resmen bütün kemikleri kırılmıştı kaynamamak üzere. Amaçsızlığın, bir saniye sonrasına ait herhangi bir istek, heves duymamanın insanı nasıl uyuşturduğunu. Ufacık bir harekette sanki kırılan kemikler başka yerlerden bir daha kırılıyormuş gibi acı veriyordu. Her unutmaya çabası kuvvetli bir fırtınada rezonansa yakalanmış asma köprü gibi daha da şiddetli sarsılmasına sebep oluyordu.

En kötü günüydü o gün hayatının. Ama artık anlamıştı en kötü hakkında sıralama yapmanın yanlışlığını çünkü hep beterin beteri vardı da iyinin iyisi olmayacaktı. Beyninin el frenini çeken şey duyduklarına değil bildiğine inanmıyordu. O safra kelimeler ne derse desin umurun-

da değildi. Mademki o NEY' di genci deniyor olmalıydı. Baş pare olmak kolay değildi. Aylarca yalvardı, o yalvarmaların izi kaldı üzerinde. Kim ne derse desin nasıl unutulabilir onu bu izler vücudundayken.

Zaman en büyük düşmanıydı, her şeyin ilacı deniyordu zamana ama bu ilaca alerjisi vardı anlaşılın. Geçen zaman onun için her şey iyice imkânsızlaştırıyordu ama sevgisini solduramıyordu. İmkânsızlıkla beraber yakarışı da artıyordu. O düşman zaman yetmiyordu artık içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmak için yakarışına.

Böyle olmamalı diye geçirdi aklından tam beynindeki o küçük onbinlerce kılcal damardan yıllardır sorunsuzca akan kan birden isyan edip o küçük damarı patlatana kadar. Yarı şuursuz anlamıştı başına gelenleri.

Elini hareket ettirip telefona uzanmak istedi olmadı, telefon hareket ettiremediği kolunun o tarafındaydı. Hafifçe gülümsemek istedi ama vücudu artık istediklerini yapmıyordu. Sadece yarım yamalak aklından geçirebiliyordu yapmak istediklerini. Gülümsemek istedi çünkü anlamıştı artık kendine düşman olan zamanın ona verdiği kredinin bittiğini. Buna benzer bir sonu defalarca aklından geçirdiği için sakindi. Birkaç kez ikaz etmişti kan basıncı onu ama belki de bilerek üstünde durmamıştı.

Ama ölüm anının milyonlarca kere provasını da yapsa anlamayacak bir şey olduğunu anladı. Sözde kolaydı ölmeyi istemek, ama kolay değildi bildiği, tanıdığı, sevdiği, tattığı, kokladığı her şeyi bir daha görüp, tadıp, duyamayacağını bilerek hayattan ayrılmak. Kaç yıllık ajandasını bile kolay kolay atamazdı sırf üzerinde onca küçük önemli önemsiz notlar olduğu ve ona hatırlattığı şeyler olduğu için.

O birkaç saniye içinde onlarca kere ölme isteği ile her şeyi bir daha görememek korkusu arasında gitti geldi ve son bir hamle yaptı ters

taraftaki koluyla cep telefonuna doğru. Artık suurunu neredeyse yitirmişti.

Kendi adını duydu verilen dini törende (salada) bu ismi daha önce de duymuştu, çünkü dedesinin ismiydi yaşadığı coğrafyada gelenekti torunlara dedelerinin adını vermek. Acaba dedi bu sefer ben mi öldüm.

Yani bundan sonra annemi babamı bir daha göremeyecek miyim keşke son bir kere görseydim. Bir daha... bir daha... bir daha... keşke... keşke... keşke... ne kadar çok keşke bırakmıştı arkasında yoksa ölmese miydi ama en büyük keşkesi yine sevdiğiydi. Keşke bir daha görse ve içinde ne varsa söyleseydi ona hiç anlaşılamayacağını bilse bile. Ama biliyordu ki yine bitmeyecekti ve yine keşke diyecekti.

Her şey bitti....bip....bip bipppp.

....

Neydi bu ses, neredeydi, ne zamandır burnunda plastik hortum vardı? Kollarındaki onca kablo da neydi? Bip sesleri acil bakım servisinin monitöründen geliyordu, kalbi atıyordu, yaşıyordu yani. İçini yine bir kararsızlık sardı aynı öldüğünü hissettiğindeki gibi. Her şey bitse miydi yoksa hayat güzel miydi? Son hamlede cep telefonunda rastgele bastığı hızlı arama tuşundaki arkadaşı. Konuşamayışındaki iniltiden şüphelenip gelmişti. Evde olduğundan emin olduğu için kapıyı kırdırmıştı yangın tüpüyle tıknaz ama kuvvetli kapıcıya. Son anda yetiştirmişlerdi onu.4 ay önce hiç tanımadığı bir insan kurtarmıştı hayatını. Demek ki belli olmuyordu 6 milyar insandan hangisinin ne zaman birden hayatımızda başrol alacağı...

Karşısında kısa zaman önce tanıştığı fakat en yakın arkadaşını gördü. Kocaman beyaz yüzü doğal kaşları ve gülen küçük ağızyla o kızdı hayatını kurtaran. Ve her şey yeniden başladı aynı bedende başkası için...

Mehmet DARTICI
HAGOPIK / KASIM 2010

İSTANBUL'U DİNLİYORUM GÖZLERİM KAPALI

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı
 Önce hafiften bir rüzgâr esiyor;
 Yavaş yavaş sallanıyor
 Yapraklar, ağaçlarda;
 Uzaklarda, çok uzaklarda,
 Sucuların hiç durmayan çingirakları
 İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
 Kuşlar geçiyor, derken;
 Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık.
 Ağlar çekiliyor dalyanlarda;
 Bir kadının suya değiyor ayakları;
 İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
 Serin serin Kapalıçarşı
 Cıvı cıvı Mahmutpaşa
 Güvercin dolu avlular
 Çekiç sesleri geliyor doklardan
 Güzelim bahar rüzgârında ter kokuları;
 İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
 Başımda eski âlemlerin sarhoşluğu
 Loş kayikhaneleriyle bir yalı;
 Dinmiş İodosların uğultusu içinde
 İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
 Bir yosma geçiyor kaldırımdan;
 Küfürler, şarkılar, türküler, laf atmalar.
 Bir şey düşüyor elinden yere;
 Bir gül olmalı;
 İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
 Bir kuş çırpınıyor eteklerinde;
 Alnın sıcak mı, değil mi, biliyorum;
 Dudakların ıslak mı, değil mi, biliyorum;
 Beyaz bir ay doğuyor fıstıkların arkasından
 Kalbinin vuruşundan anlıyorum;
 İstanbul'u dinliyorum.

Orhan Veli KANIK

J'ECOUTE İSTANBUL LES YEUX FERMES

*J'écoute İstanbul, les yeux fermés
D'abord un petit vent souffle ;
Se balance doucement
Les feuilles, sur les arbres ;
Loin, très loin,
Les cloches des vendeurs sonnent sans arrêts
J'écoute İstanbul, les yeux fermés.*

*J'écoute İstanbul, les yeux fermés ;
Les oiseaux passent, puis ;
Dans les hauteurs, nombreux et criant.
Les filets sont relevés dans les bordigues ;
Les pieds d'une femme touchent l'eau ;
J'écoute İstanbul, les yeux fermés.*

*J'écoute İstanbul, les yeux fermés ;
Kapalıçarşı est tout frais
Mahmutpaşa gazouille
Les cours plein d'oiseau
Les bruits des marteaux sur les docks
L'odeur de sueur dans le beau vent printemps ;
J'écoute İstanbul, les yeux fermés.*

*J'écoute İstanbul, les yeux fermés ;
Ivre de mes nuits passées
Un Yalı avec ses hangars sombres ;
Dans le bruit effacé du vent du sud-ouest
J'écoute İstanbul, les yeux fermés.*

*J'écoute İstanbul, les yeux fermés ;
Sur le pavé passe une coquette ;
Les jurons, les chansons, les mots.
Une chose tombe de nouveau de sa main ;
Ce doit être une rose ;
J'écoute İstanbul, les yeux fermés.*

*J'écoute İstanbul, les yeux fermés ;
Un oiseau se débat dans ses jupons ;
Je sais ; si ton front est chaud ou non,
Je sais ; si ta lèvre est humide ou non,
Une lune blanche se lève entre les pistaches
Je comprends par le battement de ton cœur ;
J'écoute İstanbul.*

Traduit par : Pınar GEZİCİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

KORSANIN GÜNLÜĞÜ

bütün demirler alınmış, ben buradayım
gözlerimde gezinen tanıdık bir liman
saçlarımdan dökülen korkunç yalnızlıktayım
galiba kan damlıyor parmaklarımdan

öksüz bir iskelede tek başımayım,
sesimde bulutlar dağılıyor duman duman
her şeyi ne çabuk unutmaktayım
bir kadını sevmiştim, belki de ondan

akşamlar gittikçe çöküyor üzerime
bir kadın bir limandan gittiği zaman
gölgeler çoğalıyor yolcusuz gemilerde
ne çok alınıyorum yorgun karanlıklardan

herkes yolcu, ben buradayım, uzak bir yerde
niçin azalmıyor avcumdaki kan?
bir solgunluk var bu iskelelerde
bir kadını sevmiştim, belki de ondan

LE JOURNAL DU PIRATE

Can Bahadır YÜCE

*Toutes les ancrs sont levées, je suis là
Un port reconnu qui se balade dans mes yeux
Je suis dans une affreuse solitude tombant de mes cheveux
Comme si le sang s'égoutte de mes doigts*

*Tout seul sur un débarcadère orphelin, je suis là
Les nuages s'éparpillaient de ma voix en fumée
Oh! Combien j'oublie toute chose si vite
J'avais aimé une femme, c'est peut-être pour cela*

*Les soirs s'abattaient sur moi de plus en plus
Une fois qu'une femme s'en allait d'un port
Dans des caravelles, les ombres s'allongeaient sans passagers
Combien je suis susceptible aux ténèbres épuisée*

*Tout le monde est passager, dans un lieu reculé je suis là,
Pourquoi ne diminue-t-il pas le sang dans mes paumes?
Dans ce débarcadère, il existe une pâleur
J'avais aimé une femme, c'est peut-être pour cela.*

Traduit par : Galip BALDIRAN

SEN

Sensizlik sen olur birden yanı başımda
Çıkagelirsin senli düşüncelerimin en can alışlarında
Oysa sen varsındır hep,
Şehrin en karanlık sokağında.
Neye koysam sığmaz, neye koysam olmaz umudun
Ya bir bayram telaşısındır,
Ya da bir umutsundur pazardaki çığırtkanın nağmesinde.
Veya uçan balonusundur Pazar dönüşü bir çocuğun
Parmağına umutla doladığı
Sana varmasa birle bu adımlar,
Seni takip eder gölgem gibi ayak izim.
Aslında sendedir her şey,
Sendedir gölgemdeki karanlık,
Sendedir beynime kazılan çizim,
Aramadığım her köşededir sesin, siluetin.
Oysa bulduğum hep yokluğundur ve
Değişmeyense sensindir.
Bir masalın ilk cümleleri gibi,
Bir varmış, hep varmış sözüne inandığım.

Sercan ETLİOĞLU
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

"tarımda lider takım"

Baltalı Tip Pnömatik Hassas Ekim Makinesi
Pneumatic Precision Seeder With Axe Typs

Diskli Tip Pnömatik Hassas Ekim Makinesi
Precision Pneumatic Seeder with Disc

Hububat ve Kombine Hububat Mibzeri
Cereal and Combine Cereal Seeder

Hububat ve Kombine Hububat Mibzeri
Cereal and Combine Cereal Seeder

Hububat ve Kombine Hububat Mibzeri
Cereal and Combine Cereal Seeder

Diskli Pulluk
Disc Plough

Otomatik Soklu Pulluk
Automatic Plough Assembly

Yarı Otomatik Soklu Pulluk
Semi-Automatic Plough Assembly

4441977
ÇAĞRI MERKEZİ

www.sakalak.com.tr

Sakalak Tarım Makinaları Sanayi ve Tic. A.Ş.
3. Organize Sanayi Bölgesi Büyük Kayacık Mah.
Evrenköy Cad. 1 Nolu Sok. No: 4
42300 Selçuklu / Konya / TÜRKİYE
Faks : +90.332 239 02 76
e-mail : sakalak@sakalak.com.tr

ŞAKALAK

GTR genç tarım

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

A D İ M İ

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Mayıs - Haziran 2011

Sayı 7

*Adımı Emin Adımlarla İleriye Taşımayan
Aydınlanamaz...*

ADIM©

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Leyla ÇALIŞKAN

Yayın Yönetmeni

Pelin YALÇINKAYA

Yayın Kurulu

Leyla ÇALIŞKAN
Pelin YALÇINKAYA
Kezban YAVUZ
Mehmet BELEK
Hilal YILDIZ
Ceren ÇEKİLMEZ

2011-Mayıs, Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Kezban YAVUZ

Basım Yeri

Selçuk Üniversitesi Aleaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi
Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA
Telefon: 0332 223 13 96

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Bam Teli	Pelin YALÇINKAYA	3
Daha Güçlü Bir Hayat	Özlem ŞEN	4
İçimizdeki Minik Faustlar	Leyla ÇALIŞKAN	4
Yazar! Uyan	Ahmet Alphan KAPLAN	6
Gerçekler Tuzludur	Kezban YAVUZ	7
Çok Uzaklar	Mehmet BELEK	8
Babama İthafen	Serpil DEMİRASLAN	9
Gri ve Sis	Bengi SU	10
Ayrılık	Gülbeyaz SÖZER	14
Anlatamıyorum	Orhan Veli KANIK	15
Je ne Peut pas l'Expliquer	Çev. Pınar GEZİCİ	15
Baştan Sona	İlyas Eray ŞENTÜRK	16
Sinemada Gerçeküstüçülük	Tansel SETTAŞI	17
Siyah Kuğu ya da Kusursuzluk Üzerine	Burçak Tuba TAYHAN	19
Benim Yalnızlığım	Esra AKŞENER	21
Kayıp Ruh	Sevda GÜNAY	21
Kayıp Gizemler Dairesi III	Yalçın APAYDIN	22
Yalnızlık Şiiri	Attila İLHAN	26
Poème de la Solitude	Çev. Esra AKŞENER	26
Hiçlik	Kemal ÇELİK	27
Albatros Kuşları ve Baudelaire	Serpil TANRIÖVERİ	31
Sen Bana Bakma	Ceren ÇEKİLMEZ	32
Mutluluğa Özlem	Hilal YILDIZ	33
Yine Aşk	Ahmet YAMAN	34
O Öyle Bir Aşk Ki	Tuğba ÇİFTE	35
Çağrışım	Can Bahadır YÜCE	36
Evocation	Çev. Galip BALDIRAN	36
Sana Ağlayacağım	Emre AYKANAT	37

EDITOR'DEN

*A*dım Dergisi okurlarına merhaba...

2010-2011 eğitim öğretim yılındaki son sayımızla tekrar sizlerle. Bu sayımızda da bizleri yalnız bırakmayan kıymetli hocalarımıza, sevgili arkadaşlarımıza ve değerli yazarlarımıza teşekkürlerimizi sunarken, siz kıymetli okurlarımıza yeni eğitim öğretim yılında tekrar buluşmak üzere hoşça kalın diyoruz.

Geçen yıl anneler gününü kutladığımız mayıs ayında aramızda bulunamayan Sevinç BAŞTÜRK arkadaşımızı saygıyla anıyoruz. Anne sevgisi o kadar yücedir ki, Sevinç bizim annelerimizin de evladı oldu ve hepimizin duaları onunla... Mekânı cennet olsun.

Anne demek karşılık beklemeden sevmek demektir. Anne demek korktuğumuzda ses veren demektir. Anne demek koca bir sığınak, sıcacık bir yuva demektir. O, gökyüzünde bir yıldız, yokluğunda varlığı hissedilen bir hayal, gözyaşlarımızdaki mutluluk, gülümsemelerimizdeki aydınlık, uzaklardaki hasret, yakınımdaki güven... Annelerimizi onurlandırmamıza, onları sevindirmemize vasıta olan, her yıl Mayıs ayının ikinci pazar gününe denk gelen, bütün annelerin Anneler Gününü tüm içtenliğimiz ile kutluyoruz. İlk öğretmenlerimiz, varlığımızın, özümüzün vazgeçilmez parçaları iyi ki varsınız...

**Adım Dergisi
Yayın Kurulu**

BAM TELİ

Uçurumun kenarındaydı. Atlamak mı daha zordu yoksa kalıp yaşanacaklarla savaşmak mı? Bunun ayırımına karar veremiyordu. Zaten şu yaşına kadar neyin kararını doğru düzgün verebilmişti ki? Sevmiyordu hayatı, etrafındakileri en çok da kendini... İsmine tezat bir hayat yaşıyordu. Güneş ismi verilmişti kendisine, ömrü boyunca ailesinin üstüne güneş gibi parlaması için. Ama değil ailesine kendisinin üstüne bile parlamamıştı. Hayatı hep başarısızlıklarla doluydu. Bir asalaktan farksızdı. Atlayıp gitmek en iyisiydi. Tam sol ayağını uzatırken birden her gün evden çıkarırken sağ ayağıyla çıktığını hatırladı. Kabakbalarla gülmeye başladı. Ölümün kıyısındaiken aklına gelen bu saçma şey ona gülmeyi ne kadar çok özlediğini hatırlattı. Yoksa yaşamalı mıydı? Hayır gerek yoktu. Tam da kendini bu psikolojiye hazırlamışken vazgeçmemek en iyisiydi.

Bir taraftan da tıpkı filmlerdeki gibi tam atlayacakken hayatının aşkının onu kolundan tutmasını hayal ediyordu. Gözlerini kapattı. Aklında ölüm hariç her şey vardı. Rüzgâr ne kadar da ılık ve tenini okşayarak esiyordu. Ya burnuna gelen kekik kokusuna ne demeliydi? Of ne gereksiz şeylere takılmıştı yine. Tekrardan ölüme konsantre olmalıydı. İşte belki de en büyük sorunu buydu. Yaptığı hiçbir işe kendini verememek. Bir an kendinden nefret etti. Neyse daha fazla uzatmaya lüzum yoktu. Bu sefer atlamak için sağ ayağını uzattığında hayatının en mutlu anı olan ilk lunaparka gittiği günü hatırladı. Bir sürü oyuncak vardı, çocuklar çulgunlar gibi bağırıyorlardı her birinin üstünde. Pamuk şekerler vardı rengârenk; pembe, sarı, turuncu... Hayat da işte bu pamuk şekerler kadar renkli ve güzel, lunapark kadar büyük ve eğlenceliydi o zamanlar. Peki o günlerden bugüne değişen neydi? Büyük ve eğlenceli dünya şimdi neden onun uçurumun kenarına gelmesine neden olmuştu?

Ne kadar çok soru vardı kafasında. Her biri de cevapsız sorular yığınıydı. Tekrardan gözünü kapattı. Bu sefer atlayacaktı kararından dönmeyecekti. Birkaç saniye öylece kalakaldı. Sonunda açtı gözlerini ve içinden "bugün de değil" dedi. Nasıl olsa yarın da aynı yere geleceğinden emindi. Çünkü son bir aydır düzenli olarak buraya geliyor ve bunları yaşıyordu. Sanırım bu ruhsal bir alışkanlık diye geçirdi aklından ve döndü arkasını gitti.

Pelin YALÇINKAYA
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

DAHA GÜÇLÜ BİR HAYAT

O kayısı ağacını hatırlıyorum. Ona yaslandığımda ağlamadığım o günü de. Rüzgârın esmeye bile karar veremediği, ılımlı düşüncelerin yok olduğu, sevimsiz gibi görünen ama çok güçlü bir gündü galiba.

Toprağı eşeliyordum. Tırnaklarım, ellerim kapkara olmuştu. Yüzümden avuçlarıma damlalar aktığını fark ettim. Ağlamayan gözlerim, yağmura yenik düşmüştü. O yağıyordu, benle yarış mı yapıyordu yoksa? Sessizliğin içinde kendimi dinledim. Ne kadar çok şey söylüyordum oysa. Ruhumu acıktıran o toprak kokusu usulca içime sindi. Kendimi nerede hissetmişim ki? Avuçluuyordum, avuçluuyordum nereye varabilecektim?

Yorulduğumu hissettim bir anda. Bedenim mi ruhum mu yorgundu? Seçemedim. Yaslandım tekrar o yıllanmış dosta, fakat bu sefer ağlayan bir minik vardı kucağımda. Ben saçlarını düzelttikçe, o dağıtıyordu. Yağmurdan sonra gördüğüm güzel bir kızdı. Fındık burnuyla tamamlanan yüzü bana bir şey anlatmaya çalışıyordu muhakkak. Yüzünün güzelliği bana, saklambaç oynarken saklanacak yer bulduğum an kadar mutluluk vermişti. Ona daha çok sarıldım. Minicik elleri yüzüme dokundu ve "abla" dedi. Ağzından çıkan bir kelime olsa da, gözleri o koyu hislerini binlerce kelimeyle bir anda anlatıvermişti bana. Gözleri uykuya yenik düşmüştü. Küçük bir buse kondurdum alnına. Yalnızlığımla baş başa mı kalmıştım yine?

Kardeşıme sarılabiliyordum. Bugün ömrümden bir yıl daha geçmişti artık sekiz yaşındaydım. Sekiz yaşında kocaman bir abla!

Özlem ŞEN
Fransız Dili ve Edebiyatı
II. Sınıf

İÇİMİZDEKİ MİNİK FAUSTLAR

"Ey zaman dur! Ne güzelsin!"

Bu bir bahistir, hayatımızı değiştiren. Bu bir oyundur, yaşamımıza yön veren.

Goethe Faust adlı eserinde ruhunu şeytan Mephistopheles'e bu dizeyle satar.

Kendini bilime adayan bir doktorun hikâyesidir aslında. Hayattan zevk almayı beceremeyen Faust'lara verilen bir derstir. Eserdeki Faust'umuz şanslı bir varlıktır, insanüstü yanları vardır, bu yönüyle bizlerden ayrılır.

Zamanını sadece bilime, felsefeye, okumaya ayıran kahramanımız Faust, düşünüp geride bıraktıklarına göz atarken, hayatın anlamsızlığı ile karşılaşır. Yaşamından zevk almamaktadır. Hayata karşı direnci azalmış ve mutluluğu, yaptığı çalışmalarda aramaktan vazgeçmiştir. Bundan sonraki hayatına anlam katmak amacıyla büyücülükle uğraşmaya başlamıştır. Tam da bu sırada Mephistopheles Tanrı'dan aldığı izin ile kahramanımızın karşısına cezbedici fikirleriyle çıkar. Tanrı, insanoğlunun her zaman doğruyu bulacağına inandığı için Mephistopheles'e izin verir. İyi ile kötü arasındaki bitmek bilmeyen savaş burada başlar. Mephistopheles Faust'un

bunalımlı döneminden faydalanarak Faust ile bir anlaşma yapar. Faust'un isteği, hayattan zevk almaktır. Bu nedenle istediği tüm güzellikler, zevkler karşılığında "Ey zaman dur! Ne güzelsin!" derse ruhunu Mephistopheles'e satması gerekecektir.

Faust ardı arkası kesilmez zevklerin, güzelliklerin içinde yaşamaya koyulur. Yaşadığı her güzel an ona farklı çirkinlikler katmaktadır. İyilik diye düşündüğü, kötülük olarak kendisine gelmektedir. Aşkı yaşayamayan Faust'a aşk iksiri içiren Mephistopheles Faust'un aşık olmasını sağlar. Tıpkı imkânsız olanaklı kılabileceğine inandıkları iksiri içen Tristan ve Iseut gibi... Faust'un sonu bildiğimiz aşk hikâyesi gibi mutlu sonla bitmeyecektir. Faust kendisini güzel bir aşkın içinde bulduğu sırada olayların akışını değiştiremez. Aşık olduğu kızla vakit geçirmekten hoşlanır, fakat onunla yalnız kalabilme düşüncesi aynı zamanda kötülük yapmasına da sebep olur. Sevdiği kadına annesinin yemeğine koyması için verdiği uyku ilacı aslında bir zehirdir. Sonunda aşkıyla yalnız kalabilir. Ardından bu ilişkiye karşı çıkan abinin varlığı da eklenince bu sefer, Faust abiyi öldürür. Faust artık katil bir sevgilidir.

İnsanların değerlendirme yapmasını, eserlerden kendisine bir şeyler çıkartmasını her zaman istemişimdir. Çünkü her eser, mutlaka içinde barındırdığı karakteri ödünç arkadaş olarak kitap bitimine kadar okuyucusuna sunar. Bu arkadaşlığın daha sonrasında da sürüp sürmeyeceği okuyucunu inisiyatifine kalmıştır. Ancak bu inisiyatif, eserin dışıyla sınırlı olduğu zaman, süslü kapağın ardına gizlenmiş sırta hiçbir zaman ulaşamayacaktır. Bu yüzden daha ilkel dünyanın insanına, yeni yeni yaşamaya başladığı yıllarda Rabelais "İliği bulmak için kemiği kırmak lazım" dememiş miydi?

Annem okumam için dedemden miras kalan kitapları bana getirmişti. Kitapların arasından çıkan notlara baktıkça dedemi daha iyi tanıyordum. Bir gün öyle bir not buldum ki, tüm bildiklerim yalanmış dedim, tekrar tekrar düşünmek

zorunda kaldım ve bu sefer onu farklı değerlendirdim. Bu küçük karalamalar elime geçtiği anda yaşama ve insanlara karşı olan bütün bakış açım alt üst olmuş ve gerçeğin tek bir boyutu olmadığını, o an için göremediğim birçok farklı yüzünün olabileceğini de anlamıştım. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

13.Mayıs 1968

"Çocuklarımla ana diye bildikleri hanımım öldü, üstünden de hayli zaman geçti. Çocuklarımla gerçek anası başkasıyla evlendi. Her şey iyilik yapmaya çalışırken oldu. Şeytana uymasaydım, şu an o da burada olacaktı. Dört çocuğunun başında... Şimdi hata benim mi oldu? İnsanın ruhunu illa şeytana satması gerekmiyormuş demek ki, ben ruhumu sana sattım, fakat sen öldün, ben kaldım."

Annemden dinlediğime göre dedem ilk eşiyseverek evlenmiş. Fakat bu evlilikten çocukları olmamış. Tam bu haberle eşi de iyice hastalanmış ve her zaman yatar olmuş. Eşinin ailesi de dedeme imam nikahıyla evlenmesini evlenecek olduğu kadının ayrıca kendi kızlarına bakmasını da bizzat istemişler. Bunun üzerine dedem ikinci eşini eve getirmiş. Bu kadından tam dört çocuğu olmuş. Ama hiçbir çocuk onu anne olarak bilmemiş. Hep hizmetçi diye seslenmişler. Çünkü dedemin ilk eşi çocukların hepsini nüfusuna almış. Diğer kadını hep kıskanmış, onu daima aşağılamış, çocuklarının önünde hep küçük düşürmüştü. Dedem eşinin hastalığı nedeniyle onu her zaman alttan almış. Tüm bu olanlara dayanamayan anne çocuklarının hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyecekleri düşüncesiyle evi terk etmiş. Gidişinin ertesi yılında resmi nikâh ile başkasıyla evlenmiş. Evlendiği adam tam bir ay sonra onu Almanya'ya götürecekti. Bu süre içerisinde dedem onu getirmek için birçok kez yanına gitmiş, fakat son gidişinde evlendiğini duyunca onu bir daha asla rahatsız etmemiş. Çok geçmeden hasta eşi de vefat etmiş ve çocuklarıyla yalnız kalmış.

İşte bu küçücük kâğıt parçasındaki notun dedemin yalnız kaldığı bu dönemde yazılmış olduğunu düşünüyorum. İlk eşini çok sevmiş, o ne derse kul köle olmuş. Hâlbuki türlü şeytanlıklar yapan ilk eşinin kıskançlıkları yıldırılmış annemin annesini. Ve anlaşılıyor ki, dedem yedi büyük günahtan birisine tutsak olmuş. Sevdiği hasta kadına iyilik yapıp onun mutlu olması isterken, çocuklarının anasını göz ardı etmenin pişmanlığını duyduğunda artık vakit çok geç olmuş. Yalnız kaldığında da bu vicdan azabını dizelerine çok net yansıtmış. Bir tarafı iyilik yapayım derken, diğer tarafı kötülüğe saplanmış. Eşi öldüğünde kurtulmuş, lakin dedem bu vicdan azabını bir ömür taşımış.

Acaba Goethe Faust'u yazarken aslında ne kadar evrensel bir eser bırakacağını tahmin etmiş midir? Mephistopheles sadece kitapta değil, insanın olduğu her yerde. Ve biz insanların bundan sonra Mephistopheles'e ihtiyacı yok. Çünkü zaten artık herkes birbirinin şeytanı değil mi?

Ey zaman! Sen hiç durma, daima akıp git ömrümüzden...

Ey Mephistopheles! Eğer bizi baştan çıkartmaya geldiysen dünyaya, biz çoktan hazırız buna, en küçük köylerimizde bile yaşayan minik Faust'larla...

Leyla ÇALIŞKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

YAZARI UYAN

Kirli insanlar senfonisinin kayıp şairleri ya da balta... Böyle başlayıp ağdalı bir dille gidecekti aslında bu yaz(g)ı. Ama olmadı. İnsanlar bakmazken cümlelerine anlamı yoktur, hayatın sırrını dahi versen.

Biz edebiyatçıların en büyük hatalarıdır belki de ağdalara bulanıp sonra topluma çamur atmak. Kabuğumuza çekilip dışarıya usul usul küfür etmek. Hâlbuki tanrı dahi insanları sosyal varlıklar olmaları için kavimlere ayırdı.

Bugün hepimiz toplumun büyük ya da ufak bir parçasıyız, öyle de olmak zorundayız. Toplumdan kendini soyutlayan düşünce insanının, düşünselinden akanların hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Zira fikirler işe yaramaları içindir. İşbu sebeple bizim yapmamız gereken bohemliğe doğru yönelişi bir kenara itip toplumun dinamiklerinden biri olmaya çalışmak. Çünkü fikir dediğimiz nesnenin kolay gelişmek ve her tarlada yetişmemek gibi habis bir huy var. Üstelik bunlar sanatın yalnızca aşk, sevgi yahut milli duygularla sınırlı kalmadığını; toplumun her davranışının yularının edebiyatçıların elinde olduğunu söylemek yanlış olmaz. Toplumun bizlere ihtiyacı konusunda söylenmiş binlerce cümle vardır, o yüzden malumu daha fazla ilam etmeyeyim.

Asıl can alıcı nokta madalyonun öbür tarafında; edebiyatçıların halka ve topluma, toplumun onlara ihtiyacı olduğundan daha fazla ihtiyacı var. Zira bugün elimizdeki bütün birikim, gözlem, veri ve daha fazlası doğrudan toplumdan elde edilmiştir ve edilmeye devam edecektir. Son yıllarda genç edebiyatçıların konu sıkıntısından dolayı hep aynı dairelerin etrafında dönüp durmasının arkasındaki sebep işte tam olarak budur. Bohem bir hayat tarzı, kahve dünyası ya da starbucks gibi elitist mekânlara kapanıp kalmak ve daha nice toplumdan soyutlanma çabası. Bundan çok değil elli yıl evveliyatına baktığımızda ise tablo tamamen farklı. Edebiyat devlerinin her biri hayatın tam ortasında yer almış; kimi dergiler çıkartıp kahvehanelerde kağıt oynarken bu dergileri insanlara okutmuş, bir başkası liselerde edebiyat öğretmenliği yapmış, öteki üniversitede öğretim elemanı olarak insanlarla içli dışlı olmuş ve bir şekilde hem toplumu şekillendirmiş hem de toplumdan öğrenmişler. Hastalık belli, reçete belli. Hâla halka cahil muamelesi yapıp kendi kabuklarımızın içine saklanırsak bu yalnızca bizim hatamız olacak ve elimizdeki iki başlıkta -yani tarihteki şahsiyetlerle alakalı sansasyonel kurgular ve aşk üzerine sıkıcı romanlar- yazmak dışında hiçbir faaliyetimiz olmayacak; üstelik ekmeğini yediğimiz bu kutsal topraklara hiçbir fayda vermeden göçüp gideceğiz bu dünyadan. Bizden sonra gelenler ise yalnızca bizden ibret alacak.

Ahmet Alphan KAPLAN

GERÇEKLER TUZLUDUR

Sevgili kadın;

Sen bir bireysin. Artık farkına var bunun. Geçmiş insanları anlarım da, okumuş olan Sen'in sırtını bir kocaya yaslama mantığını anlayamam. Boşuna anlatma! Üstelik evde oturduğun halde yerine getiremediğin annelik yüzünden belki bu neslin bu günkü hali. Ev işi zordur, kimsenin itirazı yok; ama kadın kuşağı programlarını dakikası dakikasına takip etmek kültür seviyemizde bir artışa değil, yozlaşmaya neden olacaktır, olmaktadır. Yani sen her türlü tembellik peşindesin. Çalışma konusunda tembelsin, annelik konusunda duyarsız. Koy gözüne rahvan gitsin havasındasın ve senden akıllısı yok.

Sevgili erkek;

Senin kaslarının kuvvetli olması, beyninin daha iyi çalıştığı anlamına gelmiyor. Sen de bir insansın ve istesen de istemesen de kadınla eşit konumdasın. Gücünü göstermek yerine bunu kabullenmeyi dene; erkeklüğünden bir şey götürmeyecektir. Senin işte yoruluyor olman, kadının yan gelip yattığını göstermez. Her gün işine temiz ve ütülenmiş giysilerle kahvaltını yapmış olarak uğurlanıyorsan, akşam döndüğünde o sofrada senin için pişmiş iki kap yemek varsa ve sen hala sürekli bir şeyleri beğenmiyorsan, bulup bulandırmaktır yaptığın, erkeklik değil.

Ve sevgili insan;

Artık kendi aklını kullanmayı öğrenmelisin. Hiç mi içerlemiyorsun insanların sana aptalmışsın gibi bakmasına? Üç maymun devri biteli çok oldu. Ama sen o kadar çok bilmiyorsun ki, bunu da bilmiyor olman doğal. Her insanın kendi seçimi, kendi aklı varken; senin düşündüğünü düşünmüyor diye insanları aptallıkla suçlamak ne haddine! Birileri sana Pandora'nın kutusunu açtı ve sen zaten çoktan nirvana'ya mı ulaştın? Aslında her şeyin içini görme yeteneğin var da biz mi bilmiyoruz? Peki, kendini yeterince görüyor musun? Gerçekte sen kimsin biliyor musun? Ya da neden buradasın ve fanisin? Ahkâm kesmek kolay ama ben hala bir cevap bekliyorum!!!

Kezban YAVUZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

ÇOK UZAKLAR

Ardım sıra geliyorlar...
 Bir zamanlara saklanmış bakışların
 Kaçak düşüncelerin
 Umursamaz saçların
 Islak kirpiklerin...
 Adımlarım sıklaşıyor uzuyor yol
 Durup dururken yağmur yağıyor
 Kar yağıyor
 Sen yağıyorsun
 Ağaçlar soluyor...
 Çok sonra geliyor aklıma
 Unutmuşum ceketimi
 Üşüyorum adamakıllı
 Arkama bakamıyorum
 Karanlık damlıyor gökyüzünden
 Korkuyorum
 Gözlerim can çekişiyor
 Avuçlarım kanıyor
 Kafamdaki her cümle baş kaldırıyor
 Üstüm başım sessiz
 Çok sürmez yıkılırım
 İçimi ezer arabalar
 Kaybolurum toprakta...
 Ansızın zaman geçiyor yanımdan
 Soluyor renkler
 Hayat çok da vazgeçilmez kalamıyor
 Yalnız kuşlar kalıyor uzaklarda
 Bana sesleniyorlar
 Duymuyorum
 Sesine sadık kulaklarım...
 Tanıdık bir kasaba arıyor şimdi
 Soluklanan gözlerim
 Sayıkladığım kelimeler birikmiş
 Ceplerimden taşıp ayak izlerime bulaşmış
 Koca bir çizgi uzanıyor arkamdan
 Hayır! Beni bulmamalı!
 Yok olmalıyım! Yok olmalıyız!
 Kaçmak zor unutmak gözlerini...
 Rüzgâr alevleniyor ansızın
 Atkımı çekiştiriyor
 Atkıma sinmiş kokun
 Bırakmıyor yakamı
 Kayboluyorum
 Uzaklaşıyor kuşlar
 Uzaklaşıyor yol
 Uzaklaşıyorum...

Mehmet BELEK
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 III. Sınıf

BABAMA İTHAFEN

Kendimle yüzleşmeye korkuyorum aslında; suskunluğum belki de bundandır... Kimine göre hırçın, kimine göre bencil, kimine göre de içine kapanık; oysa ben bunların hiçbiri değilim... Zaman bir yerlerde asılı kaldı, biliyorum. Bizi birbirimizden ayıran o hastane odasında belki de. Hiç unutmaz mı insan o anları? Her gece yastığa başını koyduğunda hep yaşar mı aynı hüznü? Aynı acıyı hisseder mi yüreğinde? Ben yaşıyorum.

Oysa yanına gelirken, bütün yol boyunca yıldızlara seni anlattım. Hep dua ettim sana bir şey olmasın diye. Geldiğimde de sen vazgeçmiştin hayattan, küçücük kızından. Ne o bağladıkları makineler, ne ilaçlar, ne de serumlar; hiçbiri kâr etmedi. İşte! İğrenç hastalığın pençesinde savunmasız kaldın. Hani gitmeyecektin, hani söz vermiştin; biz kazanacaktık bu oyunu? Kaybettik ama yenildik kansere. Hatırlıyor musun? Benden en son tost istemiştin, yarısını sen diğer yarısını da ben yemiştik her zaman ki gibi. Her şeyi paylaşırdık ya seninle bir tek ölümü paylaşamadık. Bir başınaydın bu sefer.

Biliyor musun? Sana bir kere bile sarılamadım; aldılar götürdüler seni hemen. Morgun önünden geçmeye korkan ben içeri girip yanına geldim, bir öpücük kondurdum yanağına. Ama bırakmadılar sana doya doya sarılamadım. Sana söz verdiğim gibi yaşıyorum hayatımı. Zaten sırf bu yüzden yıkılmadım ya her şeye inat. Bazen her şey çok üstüme geldiğinde senli günler avutuyor beni. Ben hala senin küçük kızınım, hiç büyümüyorum. En son giydiğin gömleğini kokluyorum hala sen kokuyor. Fotoğraflarına bakıp iç geçiriyorum. Babasızlık zormuş, yaşayıp öğreniyorum, canım hiç acımıyor. Görmesem de seni hissediyorum varlığını; hep yanımdasın biliyorum. Kahramanım benim! Seni çok özlüyorum. Bitmek bilmeyen günler geçip duruyor, ben ise hala seni yaşıyorum, hep de yaşayacağım, ta ki ölüm benim de kapımı çalana kadar.

Serpil DEMİRASLAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

GRİ ve SİS

İlk bakışta sonu görülmeyen, gürültülü, karmaşık ve insana ürkütücü bir his veren uzun bir koridor... Koridor boyunca da karşılıklı sıralanan ve sayısızmış gibi duran kapılar. Bu koridorun ortalarında bir yerlerde duran eski, yaşlanmış, kirli ve bıkkınlığı baktığınızda içinize yansıyan bir kapı. Bu kapı öyle diğer hastane poliklinikleri kadar çok ziyaret edilen bir yer değil. Sessiz ve daha sakin, belki bu yüzden de daha kasvetli... Kapıyı açıp içeri girmek istediğinizde ise, ilk önce kapının o yorgun sesinin çıkarmış olduğu gıcırta karşılar sizi ve hemen ardından da havasız bir ortamdan kaynaklanan pis bir koku. Son derece loş olan bu odaya adımınızı ilk attığınızda ise, eskilerden kalma bir halıfleks ve üzerinden kalkan toz bulutu. Bu toz kümesi nefesi daha bir yakar, boğar. Buna dayanabilirseniz eğer hemen yan tarafta kabinler ve karşıda eski bir masa, eski bir koltuk görürsünüz.

Bu hastanede çalışmaya başlayalı o dönemlerde ortalama dört yıl olmuştu. Herkes gibi ben de bir kaç klinik gezdim ve bir kaç ay önce buraya sürgün edildim. Sürgün sebebim yanlış meslek seçmek. Ne hastane, ne hastalar, ne de hastalıklar beni hiç ilgilendirmiyor. Ancak ben sürgün yerimden dolayı şanslı olduğuma inanıyorum. Tam da bana göre bir yer! Sessiz ve neredeyse terk edilmiş. Benim gibi hayal âleminde gezinen biri için, bu bir ceza değil ödüldü aslında.

Ortalama sekiz hastam var. Yaptığım iş ise basit bir makineyi çalıştırmak ve kayıt tutmaktan ibaret. Hastalarımı hafta da üç kez makineye alıyorum. Makine dediğim şey ise ultraviyole ışıkları veren, puva adında bir cihaz. Çeşitli cilt hastalıklarına iyi geliyormuş. 'Muş' diyorum çünkü ben çok da inanmıyorum. Ben bilime itimat etmeyenlerdenim. Sözüm ona bilim adamlarının üzerinde çalıştığı ve zoru

daha bir zor, karmaşayı daha da bir karmaşık hale getiren olaylara denir bilim.

Sözün kısası, az hastamın olması memnuniyet yaratıyor bende. Ortalama bir, bilemediniz iki saatimi veriyorum çalışmaya. Geri kalan zamanlarda, varsa kitap okuyorum ya da en çok sevdiğim düşlerime ve düşüncelerime dalıyorum. Benim gibi biri için bulunmaz bir sığınak bu oda.

Evlüyüm ve bir kızım var, henüz iki yaşında, yürümeyi bile tam olarak beceremiyor. Bunları ne zaman, nasıl ve hangi akla hizmet yaptım bilmiyorum, ama yapmışım işte. Bir gün uyandım yanımda bir yabancı, ertesi gün uyanışımda ise kucağımda bir bebek...

Evlendiğim günü hatırladım bir anda. Nikâh masasındaki görevli bana, şu adamı kocalığa kabul ediyor musun, diye sorduğunda; hayır ya ne alaka, bu da kim? dedim içimden ve hemen orayı terk etmek istemiştım, ama başımı ilk kaldırışımda babamı gördüm. Bakışlarımız kesişti bir anda ve kocaman salonda babam ve ben yalnız kalmıştık. İçimdeki çelişkiyi bilir gibi baktı bana ve istediğin bu değil miydi, diye sordu sanki. Tüm konuklar oradayken ailemi ve kendimi böylesi komik bir duruma düşüremedim. Dudaklarımın arasından kayan sessiz ve isteksiz iki hecelik küçük bir kelimeyle, her gece yeniden patlayacak olan dinamitlerin fitilini ateşlemiş oldum.

Sonra da kızım geldi dünyama. Planlanmış bir şey değildi, habersizce çıkmıştı karşıma. Canım kızım, iyi ki varsın! Bugün en büyük yaşam kaynağım, tek sığınağım olmasına rağmen, o dönemler böyle düşünmüyordum tabii. Kelepçelerime bir kilit de o atmış ve beni benden tamamen almış gibi hissediyor ve için için ona kıızıyordum. Onun ne suçu varsa... Bu ve bunun gibi sebeplerden olsa gerek, kızım hep babaanede kaldı ve ben de alma gereği duymadım hiçbir zaman. Sözde bir aile, ama hepsi farklı yerlerde...

Kendi kendimle kaldığımda yapmayı en çok sevdiğim şey, hayalimde de olsa eski günlerle, çocukluğuma dönmektir. Psikiyatristlerin dediğine göre eskilerde yaşamak mutsuzluğun göstergesiymiş. Galiba doğruymuş, çünkü göz-

lerimi kapadığım anda o eski küçük bedenime yeniden girer, başımı babamın omzuna dayar, saatlerce hiç konuşmadan etrafı izlerdik. O güzel havayı içime çeker ve bu düşünce hiç bitmesin isterdim. Eski bahçemiz yeniden dünyaya gelmiş, o çok sevdiğim köpeğim yine yanı başımda ve güller, çiçekler, renkler, güneşin o göz alıcı parlaklığı ve daha ne varsa bana ait, hepsi benimle birlikte olurdu... Hayalimin en güzel anlarında sessizliği bozan bir şeyler oldu mu çok kızardım. Ne çare ki, burası bir devlet dairesi, kimse senin keyfini beklemez. Bir gün, yine böylesine hülyalara dalmışken, bir ses "tık tık!". Kapı çalıyor. Kim bu densiz şimdi?

Yarı açılan kapıdan uzatılan bir baş,

-Gelebilir miyim?

-Buyurun.

-Merhaba

-Merhabalar

-Samet hoca gönderdi beni, puva tedavisi için.

-Geçmiş olsun. Tahlillerinizi alabilir miyim?

Tam zamanında geldin be adam! Hayret bir şey! Neden çalışıyorum ki ben? Kapatmalılar beni ıssız bir yere ve bir daha kimse...

Tahlillere bakıyorum ve işte bu!

-Puva için eksik rutinleriniz var. Polikliniğe gidin, size yardımcı olurlar. Hepsini hazır olduktan sonra tedaviye başlarız.

-Tamam.

-Geçmiş olsun.

Tüm keyfim kaçtı. Bir sigara içeyim olmazsa, dedim kendi kendime ve yaktım hemen bir tane. Böyle yerlerde eskiden kolaydı sanırım ya da ben önemsemiyordum. Çekinmeden kül tablasını da çıkarıp rahatça sigaramı içiyordum. Şimdi kokusunda bile kıyametler kopuyor.

Aradan kaç gün geçti bilmem, tekrar geldi bu yeni hastamız. Her şeyi tamamdı artık, kaçamazdım. Başlatmam gerekiyordu tedaviye;

-Dosyanızı açalım.

-Tamam.

-Adınız?

-Ayhan Gün

-Kaç yaşındasınız?

-28

Yirmi sekiz! Sanki daha yaşlı görünüyorsunuz. Gözlerin daha yaşlı bakıyor ve daha yorgun ifadelerin... Bakışları dışında diğer hastalarım gibi ortalama biriydi Ayhan Bey; orta yaşlarda, orta kiloda, orta boylarda... Bir taraftan kendimle konuşup bir taraftan da, açılması gereken dosyasını hazırlamıştım.

Artık hasta sayım dokuz olmuştu. Ne mutluluk! Kendimle kaldığım en güzel anlarda tecavüzüne uğrayacağım biri daha.

Zaman hızla geçiyor ve ben biraz daha kayboluyorum kendi ruhumda... Gözlerimi kapattığımda her şeyim yerli yerinde aslında. Elimi uzatsam çocukluğum tam da şurada. Gel gör ki gözler açılıp da şu anı yaşarken, ne kadar uzak, ne kadar da ulaşılmaz... Neden hep geçmişteyim, bilemiyorum. Neden herkes gibi anı yaşayamıyorum, bunu da bilemiyorum. Ya var olsam ya da yok olsam sonsuz yokluk deryasında... Yok olmak! Ne güzel bir şeydir kim bilir. Huzur var sanki o sessizlikte...

Çok sevmesem de çalışmayı, dünya ile bağlantıda kalmama neredeyse tek sebep de işim. Hayal dünyasından gerçek dünyaya dönüşümü sağlıyor. Sabah iş için uyanıyor, iş için pijamalardan kurtuluyor, dışarı çıkıyor, insanları görüyor, yine iş için insanlarla konuşuyorum. Madem ki yaşıyorum, biraz da olsa bu dünyayı bu sayede görüyordum.

Yeni hastamız Ayhan Bey düzenli bir biçimde tedavilerine gelmeye başlamıştı. Tedavilerimiz senelerce sürdüğü ve bu senelerde, haftada ortalama üç kez aynı yüzü gördüğümüz için, garip bir yakınlık oluyor hastalarımızla aramızda. Birçok hallerine şahit oluyorum; mutluluk, gözyaşları, doğumlar, ölümler... Geçenlerde bir hastam üniversiteyi kazandı. İlkokul ikinci sınıftayken başlamıştı tedavisine ve onun da birçok hallerine; annesini kaybettiği dönemde yaşamış olduğu sancılara ve belki daha birçok hallerine şahitlik etmiş olan ben, elimde büyüyen bu çocuğun başarısına pek bir sevinmiştim. Zaman içerisinde gelişen güvenle birlikte, Ayhan Bey ile de sohbetlerimiz artmaya başlamıştı. Gün geçtikçe onun da benim gibi kendi ruhunda nasıl da kayıp olduğunu ve bir yerlere çarparak kanayan yaralarının daha da

açıldığını hissetmeye başlamıştım konuşmalarımızdan. Gözlerinde hiç de yabancı olmadığım bir hüznü vardı. Senelerdir aynaya her bakışım da rastladığım şekil onda mevcuttu. Her seansa farklı bir Ayhan Bey tanıyordum artık. Ortak yönlerimiz de çıkmaya başlamıştı ki, en önemlisi çocukluğumuza duyduğumuz özlemdi. Bizim saklı bahçemiz çocukluğumuz, demişti bir keresinde. Ne kadar doğru bir tespitti. Gizli arka bahçemizden ben hiç kopmak istemiyordum; en mutlu olduğum, kendimi güvende hissettiğim ve en önemlisi de en çok sevdiğim yer orasıydı. Zamanla sohbetlerimize artık sigara ve çay da eşlik etmeye başlıyordu. Bazen de değişik marka sigaralar deniyorduk. Ne zaman sigaranın zararlı olduğunu vurgulayan bir kelime etsek, kendimizce bir çıkış kapısı bulup kaçardık ve üstüne de, Necip Fazıl'ın da dediği gibi "benim için yanan bir tek sigara" der ve gülümserdik. Sonra okumam için kitaplar da girdi araya. Kendince değerli olan kitapları getirir ve ben okuduktan sonra da yenileri ile değiştirirdi. Ne zaman ve hangi sohbetimizde karar verdik buna bilemiyorum, ama birbirimize ne kadar çok benzediğimizi düşünmüştük. Bazen bir cümleye ben başlıyorum o bitiriyor, bazen de onun cümlesini ben bitiriyordum. Derken giderek ilerleyen bu muhabbetlerimizden farklı bir hasta-hemşire ilişkisi çıkmıştı ortaya. Karşılıklı yapılan bir terapiydi bu belki de...

Diğer hastalarım gibi Ayhan beyin de yaşamındaki bir takım anısına şahitlik etmiştim. Mesleki kavgalarına, evlenmesine, boşanmasına, askere gitmesine, dönmesine ve daha birçok hallerine... Tedavisi uzunca bir zaman devam ettikten sonra nihayet kesilmesi gerekiyordu artık. Senelerce gördüğünüz biriyle eğer bu kadar da iyi anlaşmışsanız, kopmak zor oluyor elbet. Hemen hemen tüm hastalarımı tedavileri başlarken bir yük gibi görürdüm, ama zamanla yapılan paylaşımlar sonrasında da ayrılık zor gelirdi işte. Ayhan Bey ile tedavi sonrası da tesadüfen de olsa görüşmelerimiz devam etti. Bazen bir hasta ziyareti yolunu düşürüyordu buralara, bazen de kendi hastalıkları. Bir kaç kez çarşıda karşılaştık, selamlaştık ayaküstü. Bazen bir bayram ya da kandil mesajları,

bazen de 'msn' deki ufak merhabalar ile eski günlerin hatırını soruyorduk belki de, kim bilir?

Seneler nasıl da su gibi akıp gitmiş ellerimden böyle, düşündüğümde anlayabiliyorum ancak. Dün gerçekten var mıydı, yoksa hepsi birer yalan mıydı, diye? Bu klinikte çalışmaya başlayalı tam on iki sene olmuş. Bu arada neler olmadı ki... Hapisten kaçtım, özgür müyüm? Bilmiyorum. Kendimi bulabildim mi, bunu da bilmiyorum. Zor oldu belki ilk başlarda ama doğru olan buydu. Aradan onca yıl geçtiği için belki, bir zamanlar bir eşimin olduğunu bile anımsamakta güçlük çekiyorum şimdilerde. İnsan kendi yaşamını kontrol edebilmekten bile aciz oluyor bazen. Birileri cam bir küreden hayatınızı size izletiyor da, tepkisiz, öylece bakıyormuşuz gibi geliyor kimi zaman. Hastanede yine aynı klinikteyim ama tüm tembelliğime bir ödül daha; klinik şefiyim artık. Hayat daha güzel sanırım son günlerde, en azından renkleri daha fazla fark ediyorum. Onca gri olan hayatıma şimdilerde mavi ve yeşil de, hatta zaman zaman sarı da serpilmeye başladı. Tabii, dalıp gitmeler, zihnimde ziyaretler var ama eskisine oranla daha güzeller artık.

Bayramlarda kutlamalar için ilk telefonlar ya da mesajlar genellikle benden önce davranılıp, bana yapılırdı ya da ben biraz tembel olduğum için sonraya bırakırdım. Bu kurban bayramında neden bilmem, telefonu elime alıp ilk ben yapmak istedim aramaları ve başladım sırası ile sevdiklerimi aramaya. Rehberde bizim eski hastamız, ama sonrasında arkadaşımız olan Ayhan Beyi de görünce aramadan geçemedim. Telefona gelen ilk ses ile garip bir gülümseme yayılmıştı yüzüme. Şaşırmıştı belki, ama o da sevinmişti, sesinden belliydi bu. Kısa bir bayram kutlama konuşması geçti aramızda ve arkasından bir ara görüşelim, uzun zaman geçti ve anlatacaklarımız da birikti dedik birbirimize, küçük gülümsemeler eşliğinde.

En son görüşmemizden bu yana en az bir ay geçmişti ki, telefon geldi Ayhan Beyden. En son konuşmamızda istediğimiz görüşme için aramıştı. Hafta sonu için sözleştik ve iyi dileklerimizle telefonu kapattık.

Kış ortalarında olmamıza rağmen, insanın içini ısıtan, güneşin ışıltısıyla göz aldığı güzel bir gün... Böylesi bir havanın etkisinden olsa gerek içim kıpır kıpır. İş yerimdeki birikmiş işlerimi de hevesle bitirmeye koyuluyorum. Bu güzel havanın etkisi ile insanlar aşka gelmiş olsa gerek ki, arkadaş toplantılarından birinde tanıdığım bir bey, öğle yemeğinde bana evlilik teklifinde bulundu. İnsanlar evlilikten ne anlıyor, ne bekliyor anlayamıyorum. Öyle çok da tanımadığı birisine, sırf hoşlandığı için tüm ömrünü birlikte geçirme teklifi, pek bir manasız geliyor bana. Hoş, artık çok iyi tanımış olmak bile evlilik için yeterli gelmiyor ama neyse... Cevabım belli zaten, bu tür denemeler benim için artık gereksiz. Yeniden böyle bir hengâmenin içine kendimi atacak kadar vazgeçemedim henüz kendimden. Neden bilemiyorum ama böylesi bir teklif karşısında hava almaya ihtiyacım varmış gibi hissettim ve aklıma ilk gelen Ayhan Beyi arayıp, görüşmeyi bu akşama alıp alamayacağımızı sordum. Her zaman ki kibarlığı ile bundan memnun olacağını belirtti. Zaman konusunda anlaştık ve akşamın olmasını sabırsızlıkla beklemeye koyuldum. Neden bu kadar abartılı duygular hissettiğimi anlayamıyordum, alt tarafı klasik bir teklifti.

Akşam daha önce kararlaştırdığımız noktada buluştuk. Sakin ve sigara da içebileceğimiz bir yer bulmak için epeyce bir yer aradıktan sonra, en iyisinin Ayhan Beyin evi olduğuna karar verip, yönümüzü onun mekânına doğru çevirdik. Evine yakın bir yerde aracımızı park edip, apartmandan tedirgin adımlarla çıktık. Yaşadığımız yerin küçüklüğü ve yanlış anlamlara mahal vermemek içindi bu tedirginlik. Bu baskılar ruhumuza öylesine işlenmiş ki, hiç de çaba göstermeden doğaçlama geliyordu dikkat kesilmemiz. Kapıyı da aynı sessizlikle açıp içeri girdik. Kapıdan ilk adımınızı attığınız anda, Ayhan Beyin o puslu havası eve de yansımış ve garip bir şekilde evi ile bir bütünlük oluşturmuş. Salonda ise hemen bir masa ve üzerinde ki bilgisayar, hemen onun ardından da kitapları dikkat çekiyordu. Loş bir evdi ve kendine ait garip bir gizemi vardı sanki. Oturuyoruz ve biraz soluklandıktan sonra misafirperver bir eda ile

ikrama başlıyordu. Güzel bir şarap ve hoş bir müzik eşliğinde, sohbeti koyuluyoruz. Eskilerden birini görmeyi ve sohbetini sevdiğim bu adamla konuşmayı özlemişim. Kimse ile paylaşmak istemediği ve artık sadece benim bildiğim bir kitabının basıldığını söyledi ve bu konudaki heyecanını paylaştı benimle. Biraz hayattan ve işlerimizden de konuştuktan sonra, şarabında etkisi ile kendimi daha rahat hissetmeye ve koltuğuma yayılmaya başlamıştım. Eskisi gibi sigara üstüne sigara içmeyi de ihmal etmiyoruz tabii. Şarap etkisini arttırdıkça ne konuştuğumuzu da anlamaz hale gelmiştim. Sanırım sarhoş oluyorum, diye küçük bir uyarıda bulundum, ama öylesine hoş bir ortamdı ki, bozmak istemiyorduk ikimiz de. Ne saatten ne de halimizden bihaber devam ediyorduk içmeye. Aradan ne kadar geçti bilmem, sarhoşluğumu test etmek istercesine elimden tuttu ve ayağa kalkmamı istedi. O ana kadar hissetmediğim bir his var olmuştu içimde. Dokunmak ne kadar tesirli bir şeydi böyle. Parmaklarımdan geçip tüm vücudumu saran sıcaklık, tüm bedenimi o ateşin içine doğru yavaşça çekiyordu. Garip bir akıma kapılmıştım ve bundan kurtulmamı sağlayacak lastik pabuçlarım da yoktu...

Sarhoşluğun verdiği sendeleme sadece bedenimin dengesini değil, ruhumun da dengesini etkilemişti anlaşılan. Birbirimize yaklaştıkça artan kalp hızı, düşüncelerimi de etkisi altına almış ve garip bir dolambaç içerisinde bırakmıştı. İçimde başka biri vardı sanki ve hareketlerimi o yönlendirmeye başlamıştı. Doğru ne, yanlış ne düşünmeden kenetlenmiştik birbirimize. Aklımda ki tek soru, birbirimizin katili olmaya hazır mıydık acaba? Bu bir cinayetti! On iki yıllık bir Ayhan Beyi öldürmeye azmediyordum. O da benden geri kalmıyordu. Ne de hazırmış beni hemen idam etmeye!

Sanki ellerimden ve ayaklarımdan yatağa kelepçelenmişim; ruhum ise bu tutsaklığa inat tüm hırçınlığıyla başkaldırıyor ve açık bir pencereden atlayarak kendini özgür bırakıyordu...

Ne aklıma, ne de bedenime hâkim değilim artık. Azgın bir nehrin akıntısına öylece bırakmıştık kendimizi...

*Ey sevgili, seninle ben pergel gibiyiz
İki başımız var, bir bedenimiz
Ne kadar dönersem döneyim çevrende
Er geç baş başa verecek değil miyiz?*

Yanımda tüm çıplaklığıyla uzanan adama dikkat kesilmiş, tanıdık bir şeyler arıyordum. Onca zamandır tanıdığımı düşündüğüm, defalarca yüzünü gördüğüm bu adam, bir gecede nasıl da yabancılaşmıştı. Yüz hatları dahi fazlasıyla farklıydı artık, ama o bir kolu ile sardığı bedenimin yanında, huzur içerisinde sessizce uykuya teslim etmişti kendisini. Yüzünde oluşan huzur, ruhunda da var mıydı? Yoksa o da benim gibi bundan sonrası için endişelenmiş miydi? Zihninde oluşan yeni ben nasıldım acaba? Aklımda birbirini takip eden sayısız düşünce ve sorulara bir türlü yanıt bulamıyor; utanç, korku, kuşku ve merak içerisinde sabahın olmasını bekliyordum.

Sabah olduğunda hâlâ kendime gelememiştim. Şarabın etkisi azalmıştı ama vicdanımın ağırlığı basmıştı bu sefer de. Ne hissettiğimden emin değildim ve tek arzum bir an önce buradan ayrılmaktı. Olabildiğince hızlı giyinmeye başladım. Göz göze bile gelmeye tahammül edemezdim çünkü nasıl bakacağım ve ne söyleyecektim hiç bilmiyordum. Hiç kapısı olmayan bir binadan panikle çıkmaya çalışıyor ama asla bir çıkış yolu bulamıyordum sanki. Ne yaptığımı çok da bilmez bir haldeydim. Küçük adımlarla yavaşça çıktım odadan. Basamakları yine aynı hassas adımlarla indikten sonra, yoğun bir sis içerisinde buldum kendimi. Göz gözü görmeyecek kadar yoğun bir sise bu kadar memnun olacağımı hiç düşünmezdim. Yaşadığım şehir bile işlediğim günahın farkında, beni gizlemek için büyük çaba sarf ederek, olabildiğince yoğun bir sis meydana getirmişti. Hâlâ darmadağınaktı zihnim, toparlayamıyordum da. Dağınık bir halde bindiğim aracı çalıştırdım. Arkamda bıraktığım büyük günah ve eski bir arkadaşıma ait bir cesetle birlikte yok oldum sisler arasında...

Bengi SU

AYRILIK

Hani insanlar sonucunu bildiği şeylerden vazgeçmez ya, sonucunu bilmeme rağmen engel olamadım bu sevdaya bağlanmaya... Ama kaybettik...

Şimdi ise terk edilmelere maruz kalmış bir şehrin sessizliği var içimde. Babası öldürülmüş bir çocuk kadar düşmanım artık sevgimi öldüren cani beyinlere.

Sevda denen adaletsizliğin ilk mağdurlarıydık beklide. Gözbebeklerimizde son kez kendimizi gördük. Yorgun, yıpranmış ve elinden gelen son çaresizliğiyle ayrılığa direnenlerdendik. Tek bir kalemde harcadık bizi. Ölümüne seviyor oluşumuzla, tek gecelik aşklara aykırı insanlardandık.

Yıkıcı bir günün ardından, aşk denen ağlarımızı topladık denizden. Hayallerimizi kaybetmiştik. Yüreklarimize gömmüştük. Her şeye alışkın olan bu yaralı kalbim yine sensiz, soğuk, soluk sabahlara erişiyordu. Anlamamıştın seni ne kadar çok sevdiğimi... Sen birini sevince anlayacaksın belki de...

Yine de susturamadım 'sen' diye atan kalbimi sözlerime kilit, ağzıma mühür vurdum ama durduramadım.

Şimdi, yine saat gece yarısını geçti. Yatağında sırtüstü uzanmış, hayallere daldım. Gece sessiz, odam sessiz... Bir tek içimde kopan fırtınaların sesi var. Payıma düşenin yalnızlık olduğunun farkındaydım. Meğer olmayacak hayaller kurup inandırmışım kendimi. Sessizce unutmak, ağlamak gerek en zor olanı seçmek yani.

Sessizce seviyorum hala seni... Kar tanesinin erimesi, yağmurun dinmesi, umutların yıkılması, yaprağın düşmesi, gözyaşının yanağa akması gibi... İşte öyle bir ruh hali var başucumda şimdi. Hala son defa diyorum içimden ama bütün varlığım karşı çıkıyor konuşamıyorum, senli kalbe laf anlatabmıyorum.

Gidişin değildi beni üzen... Kırılmışlığım acıtıyor, yaralıyor içimi. Tam da alıştığımı düşündüğümde adını duyduğum her an yeniden başlıyor sızım. Kırgınım, yokluğunla baş etmek zorundayım, kaybolmuşum.

Şimdi sesleniyorum sana; "kendime" iyi bak...

Gülbeyaz SÖZER

Fransız Dili ve Edebiyatı

III. Sınıf

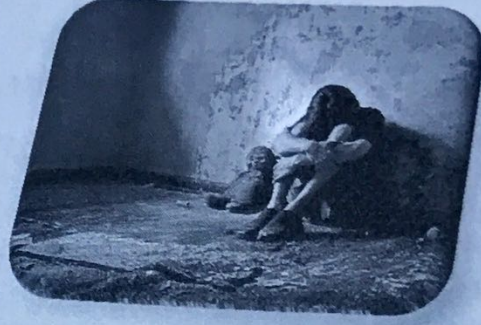
ANLATAMIYORUM

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerin kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

Orhan Veli KANIK

JE NE PEUX PAS L'EXPLIQUER

*Si je pleure, entendez-vous ma voix
Dans mes vers?
Pouvez-vous toucher,
Mes larmes avec vos mains?*

*Je ne savais pas que les chansons sont si belles
Et les mots sont insuffisants
Avant que je n'aie pas de cette douleur.*

*Il y a un lieu, je le sais;
C'est possible de dire toute chose;
Je me suis approché beaucoup, j'entends;
Mais je ne peux pas l'expliquer.*

**Traduit par Pınar GEZİCİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf**

BAŞTAN SONA

/ 03.05.2011 /

Olan biteni akıl edecek kadar büyük, kaçıp da kurtulamayacak kadar küçüktü Mecnun sünnet olduğu gün! Söyleyecek çok şeyi vardı; bağırarak, çağırmak, yardım dilemek istiyordu! Lakin sözcükler kaygan dilinde tutunamıyor, kursağından geriye devriliveriyorlardı. Sözcüklerin, mideye sığındığını o gün fark etmişti Mecnun. Sadece bu da değil: fark etmişti ki bağlanılmamalıydı hiçbir şeye. Hatta yekpare sandığı vücuduna bile bağlanmamalıydı, insan! İşte bak kesip alıyorlardı, alıp da pilava katıyorlardı.

Yorgun, kırgın, kızgın çocuk aklını, başından bir türlü atamadı Mecnun! Hiçbir şeye bağlanmayarak, bir şeylerin yerine hep başka bir şeyleri koyarak yaşadı durdu. Ağzı midesiydi, ensesi onun yerine el sallayabiliyordu ardında bıraktıklarına, en sevdiği kupaya çiçek ekebiliyordu ansızın, asli vazifesi elbise düzlemek olan ütüyle tost yapabiliyordu, aslında birilerini sevsin, sevsin de bağlan-sın diye verilen kalbini ise kısa metraj bir film gibi izlemeye gider olmuştu sıklıkla son zamanlarda. Çaldığı poliklinik kapılarına böylelikle son eklenen de kardiyoloji olmuştu.

Leyla'yı da bu vesile ile tanımıştı. Az buçuk kendini bulmuştu Leyla'da! Kendi hayatını değiştirebilirdi Leyla'nınkiyle hatta! Bilinmez; belki de sırf bunu dillendirdi diye sevmişti Leyla da onu.

Mecnun, hayata dair değişik tokuşunu unutmaya çabalıyordu ama evren izin vermiyordu bir türlü. Zaman mesela; nasıl da 2011'i bir gecede 2010'un yerine koyuveriyordu. O geceydi işte, Leyla amorti vuran biletini, Mecnun'un an çorbası tarifiyle değiştirmek istemişti. Mecnun ise her şeyi, "hiç bir şeyle" değiştirmekte kararlıydı! Öyle de oldu!

Çok uzun sürmedi Mecnun'un hata yaptığını anlaması. Aşk, benzemiyordu bir kupaya, ütüye yahut mideye... Ensesi aşka el sallayamıyordu. Aşk bir şeyler söylemeden gitmiyordu ki baştan. Hatta söylesen, sövsen bile hatta hiç gitmeyecek gibi duruyordu aşk bazen karşında. Aşkın tek bildiği sırtını, göğsün bellediğiydi. Ne yaparsan yap dönemiyordun ki sırtını aşka. Bir de bakmışsın, hiç gitmemişçesine hep karşında. Hep göğüslenmeyi bekler bir tavırla hatta! Hatta ve hatta öyle bir şeydi ki aşk, kaç parçaya bölersen böl, yekpare sanılan vücuttan da yekpare kalıyordu her bir parça. Üstelik hiçbir parça bir diğerinin yerini tutmuyordu. Anlıyordu Mecnun: aşkın değişik tokuşu olmuyordu.

Çok aradı Mecnun, çöller kül tablalarına, ciğeri çöllerle dönene değin; kalbi kısa filmleri değil de "üç film bir arada"ları gösterecek kadar alçalıncaya değin, saksılarca kahve tüketip günlerce uyanık kalarak aradı durdu Leyla'yı. Tekrar ve tekrar...

Buldu da! Lakin Leyla çoktan, elbise askısını halatla, yıkanmış çamaşırlarıyla kendisiyle değiştirmişti. Mecnun avutuyordu kendini. Öyle ya: Henüz yitirilen umutları geri kazandırma perisi duymamıştı. Yoksa duymuş muydu?

İlyas Eray ŞENTÜRK

SİNEMADA GERÇEKÜSTÜCÜLÜK

Gerçeküstücülük; hiçbir mantıksal çabaya, hiçbir ahlak ve geleneksel normlara uyma nezaketine sahip olmadan içgüdülerle eser meydana getirme çabasıdır. Bu akımın ortak temeli varlığın ve yaşantının olağan, sıradan görünüşlerinin yıkılması, onun yerine her zaman bir araya gelmesi akıl edilmeyen olağan dışı veya olağanüstü görüntülerin verilmesidir. Bu ortak temele dayanan 'humor', 'olağanüstü', 'düş', 'otomatik yazı' gibi araçlar Breton'dan Dali'ye kadar bütün gerçeküstücülerin silahı olmuştur. Gerçeküstücülerin sıklıkla başvurdukları ünlü bir oyun vardır: "Zarif Ceset". Bu oyunda bir masa başında oturan insanlar birbirine göstermeksizin aynı kâğıda alt alta cümleler yazar. Sonunda ortaya son derece ilginç ve şaşırtıcı bir şiir çıkar. Bu deneyler birçok gerçeküstücü metinde yer almıştır. Gerçekte Zarif Ceset oyunu bir çeşit film kurgusundan başka bir şey değildir.

Sinemada gerçeküstücülük, bir bakıma sinemanın doğuşuyla başlar. İlk kez gerçek hayat görüntülerini hareketli fotoğraf şeridi üzerine geçiren sinemacılar, gerçeği verdiklerini düşünenlerken bile farkında olmaksızın gerçeküstücü tekniklerden birçoğunu kullanıyorlardı. Nesnelere, örneğin bir treni garda ya da kırdan rayların üstünde görmeye alışkın seyirci aynı treni, Lumière'nin dehasıyla karanlık bir salonda beyaz bir perdeden üstüne doğru gelir görünce tam bir şaşkınlık içine düşmektedir. Bunu en güzel açıklayan da bir sinemacı değil bir ressam olmuştur. René Magritte. Magritte, La Trahison des Images adlı eserinde gerçekçi bir pipo resmi ile bu resmin yattığı izlenimle ters düşen "bu bir pipo değildir" yazar. İnsanlara bunun ne olduğu sorulduğunda herkes "bu bir pipodur" der fakat aslında o bir pipo değil, bir pipo tablosudur. Yani görüntüler her zaman gerçeği göstermek zorunda değildir.

Normal yaşantımızda bir parkta su içen bir kızın bir saniye sonra Hindistan denizlerinde kulaç attığını göremeyiz. Oysa bu muhteşem olay hemen her filmde cereyan eder. Çizgisel bir kurguyu reddeder gerçeküstü sinema. Bu yönden dadaizm akımıyla yakın bir ilişki içerisinde. Ancak temelinde gerçeküstücü ilkeler bulunan sinema, doğuşundan kısa bir süre sonra kendine özgü bir gerçeklik yaratmış ve bu gerçeklik olağanlaşmıştır. İşte tam bu dönemde ortaya çıkan bazı filmler yeniden filmsel gerçeğin sınırlarını zorlamaya başlamıştır. Fantastik sinemanın ilk örneklerini veren Méliès ve sinemanın ozanı sayılan Feuillade bu yeniçağın ilk zinciridir. Méliès'in Aya Yolculuk ve Feuillade'in Aslanlar Evi adlı eserleri 1910'lu yıllara tekabül eder. Daha sonraki yıllarda bazı serüven filmleri, masal uyarlamaları ya da türündeki eserler bu yolu genişletmiştir.

Sinemada olağan gerçeğin sınırlarını zorlayan önemli akımlardan biri de Alman dışavurumculuğudur. Fritz Lang'ın Metropolis'inde yer alan allegorik dünya, Wiene'nin Doktor Caligari'nin Kabinesi'nin olağanüstü dekorları, bu klasik filmi seyredenlerin kolay kolay unutamayacakları görüntülerdir. Yukarıda belirttiğimiz anlamda hepsi de gerçeküstücü özellikler taşırlar.

Ancak yeryüzünde gerçeküstücü sinemanın tipik örnekleri, bir bakıma başeserleri her zaman İspanyol asıllı ünlü sinemacı Bunuel'e mal edilmiştir. Fransız öncü şair ve ressamlarının ve Salvador Dali'nin yakın arkadaşı olan Bunuel'in bu üstünlüğü, gerçeküstücü kuramı bazı filmlerinde bütünüyle uygulamış olmasından kaynaklanmaktadır. Gerçekten Bunuel'in Salvador Dali'nin eşliğiyle yönettiği Altın Çağ ve Endülüs Köpeği adlı iki kısa film gerçeğin boyutlarını sinema aracılığıyla genişletmiş, bilinçaltına büyük ölçüde yer vermiş, düşle gerçeğin sınırlarını ortadan kaldırmıştır. Bunuel'in daha sonra yaptığı başka filmlerinde de bu büyük deneyin gerçeğe dönük izlerini görebiliriz.

Sinemanın günümüz dünyasında düş ve hayal dünyası öylesine geniş ölçüde kullanılmış, hatta sömürülmüştür ki, bugün kanımızca bir başka aşamaya gelinmiştir. Artık olağanüstü olağanlaşmıştır. Örnekleri fazlasıyla çoğaltmak mümkünse de David Lynch ve Lars Von Trier'in son dönemlerde gerçeküstücü filmlere imza attığını söyleyebiliriz.

Jean-Luc Godard sinema üzerine "... Birisi Beethoven'den hoşlanıp Sting'den nefret eden, öteki ise tersini hisseden bir karıkoca için hiçbir mesele yoktur; ama eşlerden biri Spielberg'den hoşlanıyor, öteki nefret ediyorsa ayrılık ergeç mukadderdir... Çünkü sinema hala dünyanın bir temsilidir..." demiştir. Son olarak sözlerimi Ulus Baker ile bitirmek istiyorum; "Hallerimizi anlatmak istedikçe dile gitgide daha az güveniyoruz... Dilin başkalarına sunduğumuz imajlarımızın söylediğinden çok farklı şeyler anlattığının farkındayız... Şükür ki bu noktada imdadımıza sinema yetişiyor." Dinleyen söyleyen kadar arif / seyreden oynayan kadar hassas bir dünya dileirim.

Tansel SETTAŞI

SİYAH KUĞU YA DA KUSURSUZLUK ÜZERİNE

“Kusursuz hissettim” diyordu kanlar içindeki Nina. “Kusursuzdum.”

“Kadın olarak doğmak, erkeklerin mülkiyetinde olan, özel çevrelenmiş bir yerde doğmak demektir” diyor J. Berger. “Kadınların toplumsal kişilikleri, böylesine sınırlı, böylesine koşullandırılmış bir yerde yaşayabilme ustalıklarından dolayı gelişmiştir. Ne var ki bu, kadının öz varlığının ikiye bölünmesi pahasına olmuştur. Kadın hiç durmadan kendisini seyretmek zorundadır. Hemen hemen her zaman imgesiyle birlikte dolaşır... Böylece kadın içindeki *gözleyen* ve *gözlenen* kişilikleri, kadın olarak onun kimliğini oluşturan ama birbirinden ayrı iki öge olarak görmeye başlar.”¹ *Siyah Kuğu* filminde profesyonel bir balerin olan Nina, bu öz varlığın ikiye bölünmesini derinden yaşayan bir karakter. Kuğu Gölü balesinin Kraliçe Kuğu seçmelerine katılan Nina, bir yandan bu rolün eski sahibi, kusursuzluk timsali Beth’in; bir yandan da kendisi gibi eskiden bir balerin olan ve onun hayallerini yöneten, beklentileriyle onun hayatını çizen annesinin; para kaynağı olacak yeni küçük prensesini arayan Thomas’ın ve onu izleyen bir salon çift gözün beklentileri arasında kendi yarattığı bir çift gözle böler kendini. Kusursuzluğunu onlarda ararken aslında kendi kendini gözlerken bulur her defasında. Kendini,

izleyenlerin gözüyle izlemelidir ki kusursuzluğa giden anahtarı bulsun.

Kendini gözlemeye ilk önce annesinin gözüyle başlar. Çünkü aslında annesi tarafından gözlenendir. Zamanında planlamadığı bir hamilelik yaşayan anne, Nina’yı doğurabilmek adına balerinlik kariyerinden vazgeçmiştir. Bir şekilde bunun bedelini şimdi ikisi de ödeyecektir. Annesinin zamanında yarım bıraktığını tamamlamak Nina’ya düşmüştür ve bu sefer hata payı olmamalıdır. Beraber yaşadıkları evde odaların kilidi yoktur. Her an annesinin gözetimi altındadır Nina. Anne tarafından gözlenmediği anlarda annenin yaptığı portreler bile Nina’yı gözlemektedir, hem ev aynalarla döşenmemiş midir zaten; Nina kendi kendini izleyebilmiş diye. Mükemmelliğin görselliğe döküldüğü anlardır ayna karşısındaki imgemiz. Ve bunu kendi gözlerinizle izlemeniz bir yandan sizi tatmin ederken bir yandan daha fazlasını istemenize yol açacaktır. “Kadın, aynadaki mükemmelliği yakalamak çabasıyla hem gözleyen, hem de gözlenen olarak sürekli kendini yenilemek peşindedir. Aynadaki simge güvenilir olmadığı için insanlar sürekli mükemmeli yakalamak hevesiyle yenilik peşindedir.”² O yüzden değil midir ki balerinlerin çalışma salonları aynalarla çevrilidir. Bu dansın hem öznesi hem nesnesi olacaktır çünkü kendisi. Hem gözleyen hem de aynalardaki yanılması tarafından gözlenen.

Nina’nın kendini gözetlemesinin nedenlerinden biri de eski Kraliçe Kuğu Beth olacaktır. Nina için kusursuzluğun anlamıdır Beth; onun gibi olabilmek için gözler kendini. Onun rujunu çalıp ayna karşısında dudaklarına sürmesi bile onun gözüyle kendisini gözetlemekten başka bir şey değildir. Yaşadığı dünya güzellik ve estetik ile ilgili normları zaten belirlemiştir.

Onu gözleyen seyirci olsun, balerin arkadaşları ya da Thomas olsun hepsinin zihninde oluşan kusursuzluk imgesi aynıdır; Beth. "Onda karanlık bir dürtü vardı. Thomas, onu izlerken zevk almamızın nedeniydi bu. Aslında çoğu zamanda kusursuzdu" diyordu Beth için ve bir yandan da sihirli sözleri fısıldıyordu Nina'nın kulağına. İşte kendini izlemek için yaratacağı bir çift göz daha. İçindeki karanlık dürtüyü gözlemek, keşfetmek, hissetmek ve sonunda da kusursuz olmak.

Nina'nın keşfetmesi gereken karanlık dürtüsü cinsellik olacaktı. Provalar sırasında siyah kuğu rolü için çalışan Nina'ya şöyle diyordu Thomas: "Bizi baştan çıkar, sadece prensi, orkestrayı, izleyiciyi değil bütün dünyayı." Ve kendini bu sözlerin etkisiyle gözleyecekti Nina. Bu yüzden önce kendi bedenini keşfetmeyi denedi ama kendini gözleyen annesi buna izin vermiyordu. Başka bedenlerde bulmak istedi kendini, önce yabancı bir erkek bedeninde, sonra halüsinasyonla karışık Lily'nin bedeni ve Beth'in suretinde. Hepsinin gözünden baktı kendi bedenine. Bir erkeğin ne istediğini bilmiyordu, içindeki erkeği bulmalı, ona ne istediğini sormalı ve onun gözünden kendine dönüp tekrar bakmalıydı. Ve kendini, kontrolünü kaybetmeliydi, etrafındaki gözler kendilerinininkiyle birlikte yok olmalıydı. O karanlık dürtüyü bulup görüntüsünden zevk alınmalıydı. Bir salon insanın iki eli arasındaki o alkış sesiydi kusursuzluk.

Kusursuzluğunun önündeki en önemli engel ise farkında olmadan yarattığı ikinci benliği idi. Kendisine dışarıdan bakan o bir çift gözü, sanrılara dönmüştü. Metroda kendi yanılmasıyla karşılaşılıyordu, başka yüzlerde buluyordu kendi suretini. Kendi yarattığı o bir çift göz her defasında ona fiziksel zarar veriyordu. Güzelliği ve mükemmeliyeti her defasında akıtılan kan ile bozuluyordu. Bu sanrılarının oluşmasının nedenle-

rinden biri ise Beth'in geçirdiği feci kazaydı. Onun gibi olmaktan korkuyordu çünkü bir gün onun yerine geçebilecek birilerinin varlığı hep olacaktı. Kusursuzluğun sınırları belliydi ve kaybedilmesi imkânsız bir kavram değildi. Nina'nın göremediği tek noktaysa kendini sınırlayan, başkısı altında tutan, ona "engel teşkil eden kişi" yine kendisiydi, ne Beth ne annesi ne de Thomas. Siyah kuğu kostümünü giymeden önce odasında yine kendi suretiyle kapışıyordu. Onun rolünü çalmak isteyen, kusursuzluğunu inciten tek şey kendini dışardan izlediği o bir çift gözüydü. Ve artık sıra onundu. İzin vermeyecekti bu tutsaklığa. Bu savaşın tek bir galibi vardı, o da Nina'ydı. Öldürmüştü yarattığı imgesini. Filmde fiziksel ölüm olarak verilen bu olgu, başkalarının gözlerinden yarattığımız imgemizin yok oluşuydu aslında. Ve kusursuzluğa ulaşma vaktiydi artık. Yaşadığı başkalaşma ise görülmeye değer; siyah kuğuyu oynayan Nina siyah bir kuğuya dönüşüyordu en sonunda. Çünkü artık kendi içinde hissedebiliyordu rolünü ve de ruhunu. Bakışı, yürüyüşü, ayak parmaklarının sahneye dokunuşu her şeyiyle artık siyah kuğuydu. Bugüne kadar beyaz kuğunun ve getirdiklerinin içine hapsolmuş olan Nina, artık kurtulmuştu. Ne bir prene ne de gerçek aşka ihtiyacı vardı. Büyü bozulmuştu.

Burçak Tuba TAYHAN
İNGİLİZ Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

¹BERGER John, *Görme Biçimleri*, İstanbul: Metis Yayınları, 2010, s. 46

²İMANÇER Dilek (ed.), "Psikanalitik Açısından Fotoğrafik Görüntüde Toplumsal Cinsiyetin Sunumu," *Medya ve Kadın*, Ankara: Ebabil Yayıncılık, 2006, 226

BENİM YALNIZLIĞIM

Yalnızlık, kalabalık içinde yalnızlık...

İnsanın yalnızlığını belirleyen çevresindeki kişiler değil, kendisidir bence, içinde bulunduğu ya da bulunmak zorunda olduğu yerdir. Kalabalığın içinde de yalnız olabilir insan ya da tek başınayken bile yalnız olmaz. Sevdiği, mutlu olduğu yer insanı yalnızlıktan kurtarır. Mutsuz olduğu yerde çevresinde yüzlerce insan olsa da yalnızdır aslında.

Bazı yerlerde insan yalnızlığın ne demek olduğunu daha iyi anlar. Benim yalnızlığım en çok istasyonlarda belli eder kendini, istasyonda senin yanında onlarca belki yüzlerce insan vardır ama o kalabalığa rağmen yalnız hissedersin kendini, bazen de beni yalnızlığımdan kurtaran yine istasyonlardır, çevrende kimse olmasa da gülümsersin gökyüzüne ve günaydın dersin kendi kendine. İlkinde sevdiğin yerden ayrılmış, ikincisinde ise sevdiğin yere varmış olursun...

İnsanı yalnızlıktan kurtaracak olan tek bir ses, tek bir nefes değildir, bu nefesin nereden alındığıdır esas olan. Yalnızlık umuttur benim için, yalnız olmadığın anların kıymetini daha iyi anlamaktır ve hayatın boyunca yalnız kalmamak için biraz yalnız kalmaktır, yalnızlığa katlanmaktır...

İşte budur benim yalnızlığım!

Esra AKŞENER
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

KAYIP RUH

Boşlukları doldurmuyorum ki sana dair
Garip bir burukluk iliklerime işleyen
Kim bilir hangi hayatımdan bir hüznün silsilesi bu
Sıvazlanıyor en insani noktalarıma usul usul
Sen sen değilsin ey kayıp ruh
Bir gece ansızın uyansan ne fark eder
Hiç tükenmedikten sonra o anlamsız telaş
Ah bilmiyorsun hem de hiç
Nasıl anlatmalı ki bu bitaplığı
Dingin gecelerde
Yoksun, bu sefer gerçekten gittin ha!
Benliğini yitirmiş soğuk mu soğuk havada
Suçlamıyorum seni
Sitem de etmiyorum hani
En az senin kadar yorgun bu solgun beden
Kulakları sağır
Gazelden okunan büyük büyük haykırırlara
Dudaktan okuyor sadece
Ezberden gelen cümleleri
Gözleri de kapalı şu küçücük dünyaya
Ebedi uykuya dalar gibi
Tepkisiz, donuk mu donuk
Kanıksamışçasına öğrenil(me)miş çaresizliğini
Sen ki sayıyorsun yavaş yavaş
Elveda demek için saatleri
Ne gidebiliyorsun ne kalabiliyorsun
Aslında hiç gelmemiş bir yolcuu uğurlar gibi
Anlayamadığım senin derdin
Yetişmeye çalışıp da ulaşamadığım senin o mağrur sessizliğini
Tıp oynar gibi muzurca
Gamsızlığın başımı döndüren
Nanik mi yapıyorsun yoksa kendi yazgına
İşte o anda yok olur korku yetim
Uzansam sana dokunacakmış gibi ellerim
Ne sen bilirsin beni ne de ben seni
Ben benimim sense senin
Bebek oldum kollarında ağladım
Çocuk oldum ellerinde gülümsedim
Adam oldum el yordamıyla çekip gittim
Hadi büyüt beni yeniden ey kayıp ruh
Çıgıllara boğul, özgür kıl beni
Yıgla şu den den hayatımı şarap gibi
Sarhoş etmekten aciz, keskin ve kekremsi
Yüz kanımın içinde boğulurcasına
Ölüm korkusuyla kıvrılırken ben
Tüm kartlarını açmış sefil bir kumarbaz gibi
Soluk ver derin derin
Bir nefeste ömrümü içine çeker gibi
Çünkü ben benim, sense ben
Belki de başka bir ruhta ebediyen

Sevda GÜNAY
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

KAYIP GİZEMLER DAİRESİ III

...

Şaşkınlıktan elindeki tabancayı düşürüverdi. O anda koridorda yatan ve bu manzaraya tanık olmayan adamlardan biri, şimşek hızıyla yerden kalktı ve tüfeğin kabzasıyla Oğuz'un beline vurdu. Dizlerinin üstüne kapanan Oğuz'un başında şimdi yedi tane koruma vardı ve hepsi tüfeklerini ona doğrultmuşlardı. Nefes alıp vermekte zorlanan Ertuğrul Bey otoriter bir ses tonuyla:

- Tamam, bir şey yok; sadece bir yanlış anlaşılma; adamı rahat bırakın, dedi. En baştaki korumayı işaret ederek:

- Sen kal! Diğerleri çıkabilir. Tekrar Oğuz'a döndü:
- Sana gördüğün her şeyi açıklayacağım ama önce dinlen. Yolculuk ve üst üste tüm bu yaşadıkların seni yormuş olmalı. Eminim ki şu anda zihnin çok bulanık. O yüzden yapacağım hiçbir açıklama, sana mantıklı gelmeyecek. Az önceki olayı yaşanmamış sayıyorum; adamım seni odana götürecektir. Akşam yemeğinde sana her şeyi izah etmeye çalışacağım; şimdi git lütfen, dedi.

Oğuz'un artık ne düşünmeye ne de konuşmaya dermanı kalmıştı. Çaresiz gözlerle Ertuğrul Bey'e baktı ve onaylarcasına başını salladı. Çok bitkindi! Koluna giren adam olmasa belki de ayağa bile kalkamayacaktı. Onlar odadan çıktıktan sonra Ertuğrul Bey, ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Pencereyi hafifçe aralayıp, insana huzur veren beyaz örtüyü seyre daldı. Birkaç dakika sonra dudaklarından şu sözler döküldü:

- Boşuna dememişler tarih tekerrürden ibarettir diye, şimdi bütün eğitime yeniden başlayacağız. Tıpkı onunla ilk karşılaştığımız andaki gibi!

●●●

Batmak üzere olan güneş, yoğun kar bulutlarının arkasında, gökyüzünü turuncu bir renge bürümüşü. Gün geceye kavuşmadan hemen önce, korumalar evin etrafındaki fenerleri yakmışlardı. Çam ağaçlarının kışattığı bahçede, beyaz kar örtüsünün ve fenerlerden yayılan sarı ışığın raksı, görülmeye değerdi. Kapının sesiyle uykudan uyandı. İçeriye, onu istirahat etmesi için bu odaya getiren adam girmişti.

- Umarım dinlenmişsinizdir, efendim sizi akşam yemeğine bekliyor, dedi kumral, orta boylu,

düşük omuzlu, kirli sakallı adam. Oğuz bitkin bir halde başını salladı.

- Birazdan hazır olurum. Bavulu yatağın ayakucundaydı. Doğruldu, bir anlık bir uyku mahmurluğundan sonra yataktan kalktı. Bavulundan kıyafet almak için gaz lambasının yaydığı loş ışığı birazcık canlandırdı. Elbiselerini değiştiren gözünü, yatağın başucundaki sehpaye takıldı; silahı oradaydı. Bir andan son birkaç saattir yaşadığı olayların ağırlığını tekrar hissetti; üzerine tonlarca yük binmiş gibi dizlerinin üstüne çöktü. Neler oluyordu burada? Bu adam kimdi? Ya o fotoğraflar, gördüğü o hayal ya da havada asılı duran kurşun... Niye o adama yüzbaşı demişti? Bu soruları zihninden çıkaramıyordu; başı ağrıyacak gibi oldu; derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalışıyordu. Kendi kendine sakin olması gerektiğini, tüm bunların mantıklı bir cevabı olduğunu ve tüm sorularının cevaplarını bu akşam yemekte alacağını söyleyip durdu. Şimdi üzerinde siyah bir kazak ve siyah bir kumaş pantolon vardı. Sehpa duran silahını beline koyup kazağıyla gizledi. Kapıyı açtığı anda adamın ona refakat etmek için beklediğini gördü.
- Beni takip edin, dedi adam. Dışarıdan yeni geldiği hala soğuktan kıpkırmızı olan ellerinden ve yüzünden rahatça fark ediliyordu.

Berber birinci kata indiler; merdivenin solunda büyük bir koridor boyunca devam edip, soldan en sondaki odaya girdiler. İçeriye girdiklerinde şömineden yayılan sıcaklık yavaşça yanaklarını okşadı Oğuz'un. Odanın ortasında, büyük bir yemek masası üzerinde, dumanları hala tüten ve enfes kokan yemekler vardı. Bu yemek masasının büyük ziyafetlerde ve toplantılarda kullanıldığı aşikârdı. Masanın sağ tarafında, yerlere kadar uzanan, kocaman kırmızı perdelerle sınırlı kapatılmış iki pencere vardı. Sol tarafta ise; üzerinde birkaç çeşit içkinin bulunduğu geniş bir sehpa, ilk bakışta göze çarpıyordu.

Oda, duvarların dört bir yanında asılmış gaz lambaları ve masanın ortasına özenle yerleştirilmiş şamdanlarda duran altı tane mumla aydınlatılıyordu. Bu akşam büyük yemek masasının her iki ucunda sadece Ertuğrul ve Oğuz vardı. Dakikalarca konuşmadan yemeklerini yediler ama Oğuz odaya çöken bu ölüm sessizliğine dayanacak gibi değildi; sorular beynini kemiriyordu. Buna karşılık Ertuğrul Bey tavrında en ufak bir değişiklik bile olmadan yemeğini yemeye devam ediyordu. Artık dayanamayan Oğuz yumruğunu masaya vurdu. Şarabından bir yudum alan Ertuğrul Bey alaycı bir gülümsemeyle bakışlarını Oğuz'a çevirdi:

- Hala çok sabırsızsın, beklemeği bilmiyorsun, dedi
- Neyi beklemem gerektiğini bile bilmiyorum! Oğuz'un sesi yükselmişti.
- Onca zahmete katlanıp beni buraya getirttin, yaşlı bir adam şeytan diye haykırarak üzerime atladı, seçilip seçilmediğimi bile bilmediğim bir görevden bahsedildi, gösterdiğin o fotoğraflar, anlattığın saçma sapan şeyler, yaptığın o hokkabazlıklar ve sonra... Oğuz bir an durakladı.
- Evet devam et ve sonra... Gözlüğünü düzelterek adam Oğuz'a dostane ama bir o kadar da muzip bir gülümseme gönderdi.
- Sonra... Kelimeler Oğuz'un boğazına düğüm leniyordu.
- Bir şeyler gördün değil mi? Benim de orada olduğum ama bu zamanla hiç alakası olmayan görüntüler. Oğuz da içkisinden bir yudum aldı, ellerinin titreyişini kontrol edemiyordu yine.
- Ben, ben ne gördüğümden emin değilim.

Gümüş tabakasından bir sigara yakan Ertuğrul, derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı ve Oğuz'a doğru yürümeye başladı; hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Terlemeye başlayan Oğuz, bu adama ilk defa bu kadar yakından bakıyordu.

- Bakın bu Allah'ın belası görev her neyse kabul etmiyorum; gidebilir miyim?
- Çok geç testi geçtin bile, zaten bir formaliteydi. Ertuğrul'un yüzündeki alaycı bakış iyiden iyiye netleşmişti.

Hayalinde gördüğü o yüzden biraz daha değişikti adam. Saçlarının yanları hafifçe beyazlamış, ela gözlerinin altı kırışmış, alnı iyice açılmıştı. Yaşadığı olayların ağırlığı, yıpranmış yüzünden çok rahat anlaşılıyordu. Tabii içtiği aşırı sigaranın bunda payı büyüktü.

- Sana diğer insanlardan farklısın, onlardan çok daha büyük bir amaç uğruna yürüyorsun bu topraklarda desem; bildiğin, inandığın her şeyin ötesinde daha farklı bir âlemin hatta âlemlerin ve bu dünyalar uğruna ilk insanlardan bu yana büyük savaşların olduğunu söylesem, ne dersin? Ertuğrul'un sesi çok tanıdık ve dostane geliyordu Oğuz'a. Adam devam etti:
- Gördüğün o görüntü aslında hayatının gerçek bir kesitiydi. Sen ve ben yüzlerce belki de binlerce insan hayatı boyunca yürüdük bu topraklarda.

Oğuz içkisinden bir yudum daha aldı

- Lütfen bilmece gibi konuşmayı kes; söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Elinde tuttuğu sigarasının dökülen külünü fark etmeyen Ertuğrul devam etti:
- Sana bu sabah sorduğum soruyu hatırlıyor musun? Doğaüstü şeylere inanır mısın diye sormuştum. İşte bu akşam, bu masada doğanın tüm dengelerini altüst eden iki adam karşı karşıya oturuyoruz!

Gümüş tabakasından bir sigara da Oğuz'a uzattı.

- İşte buna gerçekten ihtiyacım vardı, dedi Oğuz bitkin bir halde. Gözlerini kapattı; sinsice dudaklarından kaçmaya çalışan dumanları tekrar aldığı bir nefesle içine hapsedti. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve şüpheli bir tavırla Ertuğrul'a baktı.
- Peki ya bunların hepsi bir hayalse? Sen, yaptıkların, fotoğraflar... Bunları ben kafamdan uyduruyorsam? Bu kez alaycı gülümsemeyi takınan Oğuz'du; Ertuğrul ise ciddi bir havaya bürünmüştü. Tabağın yanındaki yemek bıçağını aldı, hızlı bir hamleyle Oğuz'un bileğini tuttu ve işaret parmağının üzerine bir çizik attı.
- Peki ya bu! Rolleri değişmişlerdi. Bu kez bağırarak Ertuğrul'du. Şu anda hissettiğin şey bu da mı hayal? Tadına bak! Kan hangi düşte bu kadar gerçek olabilir! Parmağından süzülen sıcaklığa bakan Oğuz, masaya damlayan kızıl gerçekliliği benliğine inkar edemedi. Belinden çıkardığı altı patlarını masaya koydu Ertuğrul.
- Al, dedi. Şimdi anlatacaklarımı inanmazsan çek ve vur! Derin bir nefes aldı; sakinleşmeye çalışıyordu.
- Ben bu milletin ilk yaratılışından beri yeryüzündeyim tanrı Ülgen bana bunu bahsetti. Benim gibi olanların görevi, onun bu millete emanet ettiği ve hiçbir insan aklının alamaya-çağı sırlarını korumaktır.
- Senin gibiler mi? Oğuz kafasındaki sorulara bir nebze olsun cevap bulabilmek için adamın anlattığı bu tuhaf şeylerle ilgileniyormuş gibi yaptı.
- Evet benim gibiler... Bu güne kadar diye adlandırdığın şeyler... Cinler, periler, hepsi... Ama bunun yanında karanlığa hizmet edenlerde var. Bizim savaşımızda onlarla.
- Peki ya o fotoğraflar? Oğuz dudaklarında beliren tebessümü gizlemeye çalıştı.
- Biz ölümsüzüz. Ya da sana şöyle açıklamaya çalışayım; diğer insanlara göre çok daha uzun yaşıyoruz. Onların aldığı bir yaraya nazaran bizimkiler çok daha çabuk iyileşiyor.

- Ne yani şimdi hiç ölmeyecek miyiz, hep böyle mi kalacağız? Oğuz artık tebessümünü gizleme gereği duymuyordu.
- Emin ol bu dünyada bir insanın elleriyle yaptığı kılıçtan ya da bir kurşundan çok daha ölümcül şeyler var ama evet biz aldığımız birkaç kurşun yarasına diğer insanlardan daha dirençliyiz. Oğuz'un attığı kahkaha odada yankılandı.
- Bu kadar yeter! Masadaki silahı aldı. Sabah yaptığın o şey neydi bilmiyorum ama bu defa olmayacak! Eğer bir hayalsen sorun yok; değişilsen dünya bir çığlıktan kurtulmuş olur.

Horoza kaldırdı, tetiğin boşluğunu aldı, kararlıydı. O anda gözlerini kapatan Ertuğrul'un ağzından duaya benzer mırıltıların döküldüğünü fark etti.

Derin bir nefes alan Ertuğrul'un yüzünde asırlardır özlemine çektiği bir şeye kavuşmanın verdiği hazı andıran bir mutluluk vardı. Çabuk karar verme yeteneği sayesinde Oğuz planını yapmıştı. Önce bu çatlak adamı vuracak, hemen arkasından kapıda bekleyen korumayı indirecek, sonra da bahçede dağınık halde bulunan korumalarla çatışıp, bir at bulabilirse bu deliler zindanından kaçacaktı.

- Bakalım ölümsüzlüğün seni kurtarabilecek mi? Oğuz'un bu sözüne karşılık Ertuğrul en ufak bir tepki bile vermiyordu.

Tam o anda hizmetçilerin servis yaptığı aralık kapıdan bir saksığan kuşu giriverdi içeri. Havada birkaç kavis yaptıktan sonra yemek masasına kondu; birkaç saniyelikliğine de olsa çıkardığı tatlı ses Oğuz'un yüreğini serinletti. Kuşun ötüşüyle Ertuğrul birden gözlerini açtı

- Geldiler, dedi endişeli bir sesle.
- Kim geldi?

Bahçeden silah sesleri ve bağırışlar geliyordu. Serseri bir kurşun camı kırıp sehpanın üzerindeki içki şişelerine isabet etti.

- Yere yat, çabuk! Ertuğrul bir el hamlesiyle alnındaki silahtan kurtulup Oğuz'un üstüne atladı.
- Neler oluyor burada?
- Yerimizi buldular karşılık vermeliyiz, silahımı ver! Oğuz ne olduğunu anlamada Ertuğrul silahı almıştı bile.
- Çatışacağız benimle gel!
- Tamam.

Şimdi odanın içine mermi yağıyordu; cam kırıklarının üzerinde sürünerek pencereye ilerlediler. Belinden silahını çıkaran Oğuz perdeyi aralayıp dışarı baktı. Çatışma kızışmıştı; korumalar, ağaçlara siper almış bir halde bahçe kapısının hemen önündeki silüetlere ateş

ediyorlardı. Oğuz'un durduğu mesafeden yerleri, tabancalarından çıkan ateşten belli oluyordu ancak.

- Bunlarda kim?
- Kim bilir hangi ülkenin ajanları. Şimdi Ertuğrul da ateşe karşılık veriyordu. Yemek odasının kapsında bekleyen koruma içeri girdi.
- Efendim çok kalabalıklar, baş edemiyoruz. Sizi buradan çıkaralım.
- Tamam, çıkalım. Çalışma odasındaki masada kırmızı bir dosya var; o hariç tüm belgeleri yak! Ertuğrul birkaçını indiren Oğuz'a dönerek:
- Gidiyoruz buradan!
- Haklısın, biraz daha durursak evin etrafını saracaklar. Adamlar yaklaştıkça sayılarının otuz civarı olduğunu fark etti Oğuz.
- Peki ama nasıl çıkacağız?, diye sordu adama.

Eve her yerden kurşun yağıyordu; duvarlar, pencereler delik deşik olmuştu. Kaçmaya hazırlanıyorlardı; o anda usta manevralarla kurşunlardan kurtulan saksığan kuşu, Ertuğrul'un dizine kondu; sanki ona bir şeyler anlatıyor gibiydi.

Bu sırada altı atın çektiği bir araba, bahçe kapısında durdu, içinden tek bir adam indi gibi geldi Oğuz'a. Emin adımlarla ilerledi, demir bahçe kapısı kendiliğinden açılıverdi.

- Bu da neyin nesi? Ertuğrul'a dönen Oğuz adamın yüzündeki endişeli havayı fark etti.
- İşte bu hiç iyi olmadı, dedi Ertuğrul.

Adam biraz daha yaklaştı, bahçe yolunun her iki tarafında eve kadar uzanan fenerlerin önünde durdu. Şimdi Oğuz zayıf ışık altında az da olsa adamın silüetini seçebiliyordu; aştan aşağı siyah giyinmişti. Ertuğrul yemek masasına doğru hamle yaptı ama o anda bir kurşun sol koluna isabet etti; cam kırıklarıyla dolu yere yüz üstü düşürverdi!

- İyi misin? Sürünerek az önceki yerine gelen adam yanıtladı:
- Bir şey yok, sadece bir sıyrık. Yüzünde kesikler oluşmuştu.
- Masadaki suya uzan, dikkatli ol!

Adamın ne yapmak istediğini anlamayan Oğuz, su dolu bardağı aldı ve Ertuğrul'a getirdi. Tekrar pencereye döndü; siyah pardösülü adamın sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi takındığı sakin tavrı hayretler içinde izliyordu.

On korumadan geriye sadece beş tane kalmıştı ama onlarda epey zayıf vermişlerdi. Bu sırada bahçe kapısının önünde duran adam, eldivenlerini çıkardı; bir el hareketiyle yanmakta olan fenerleri söndürdü!

şimdi bahçede, dağılan kar bulutları ardından yüzünü gösteren ay ışığı altında görülebilen tek şey, adamların silahlarından çıkan kıvılcımlardı.

- Kalkabilecek misin?, diye sordu Oğuz Ertuğrul'a.
- Kalkarım ama önce onu yavaşlatmalıyız; yoksa buradan zaten çıkamayız.

Bahçedeki adam cebinden bir kese çıkardı ve bir elini keseye daldırdı; çıkardığı tozu garip bir şarkı eşliğinde etrafına dairesel olarak döktü, keseyi kaldırdı. Şarkı silah seslerinin arasında devam ediyordu.

- İşte başlıyor, dedi Ertuğrul.

Adam ellerini havaya kaldırdı aynı anda da tozdan etrafına çizdiği çember mavi renkte bir alevle yanmaya başladı. Kollarını indirip tekrar havaya kaldırdı; bu sefer mavi ateş çemberinin alevleri yükseldi. Yanan çemberin içinden iki alev, yılan gibi kıvrılarak bahçeye ilerlemeye başladı. Biri bahçe yolunun sağına diğeri ise soluna ilerleyen mavi alevler, karı eriterek devam ediyorlardı yollarına. Sonunda sabit bir noktada durup onlarda bir çember oluşturdular. Tüm bunlar birkaç saniye içinde oluyordu. Oğuz şaşkın gözlerle adamı izlemeye devam ediyordu, bu ateş çemberi içinde yüzünü seçebiliyordu, sanki göz bebekleri yok gibiydi. Adam üçüncü defa kolunu kaldırdı. Bu kez söylediği şarkı tüm vadide yankılandı! Diğer iki küçük mavi ateş çemberi sönmüştü birden; toprağı mühürlemiş gibi izler bırakmışlardı. Aniden bir gürültü duyuldu, sanki yer sallanıyordu. Birkaç saniye sonra mühürlü yerler yarıldı ve topraktan iki devasa adam ellerinde kocaman kılıç ve kalkanlarıyla çıkıverdi! Yüzleri yanmış gibiydi; üzerlerinde ise hayvan derisinden tüylü kıyafetler vardı. Paniğe kapılan korumalar, çıldırmış gibi ateş ediyorlardı ama savaşçılar kurşundan etkileniyor gibi görünmüyorlardı. Kılıçlarıyla dört korumayı öldürmüşlerdi bile; tek kalan koruma, korku dolu çığlıklar atıyordu.

- O şeyleri gördün mü? Oğuz kaskatı kesilmişti.
- Kendine gel! Ertuğrul'un sesi otoriterdi.
- Duvardaki gaz lambasını bana ver çabuk!

Birkaç saniyelik duraklamada sonra Oğuz lambaya uzandı ve Ertuğrul'a verdi. Sonra savaşçıların üzerine kurşun yağdırmaya başladı. Onları fark eden bu insan görünümü kocaman yaratıklar eve yaklaşıyorlardı. Ertuğrul gözlerini kapadı, elini gaz lambasının üzerinde gezdirmeye başladı; garip bir şarkı mırıldanıyordu. Panikleyen Oğuz, ne yapacağını bilmez bir halde çaresiz adamı seyre daldı. O anda evin yanındaki fenerlerden biri tekrar alev aldı. Ertuğrul elini kuvvetli bir şekilde salladı; aynı anda fenerden çıkan bir alev, kırbaç gibi sağdaki savaşçıya vurdu, yaratık ortadan ikiye ayrıldı ve aynı anda da kül oldu. Tekrar bir el hareketiyle Ertuğrul, ateşten kırbaç diğeri savaşçıya savurdu. Havada

yayılan şaklamayı oğuz bile duymuştu; kırbaç diğeri savaşçıyı da kül etmişti. Bahçe kapısındaki adam, öfkeli bir şekilde haykırdı! Son bir hamle daha yapan Ertuğrul, kırbaç bu kez adama savurdu; siyah pardösülü adam, aldığı darbenin etkisiyle bahçe kapısına çarpıp dışarı uçtu.

- Su! Ayakucundaki bir bardak suyu işaret etti
- A...a...al. Oğuz'un vücudunda kan akıyordu sanki; suyu zor uzattı.

Ertuğrul'un rengi solmuştu, bitkin görünüyordu. Vakit kaybetmeden gaz lambasını yere bıraktı ve bardağı aldı. Bu kez elini benzer bir şarkı eşliğinde bardağın üzerinde gezdiriyordu. İşaret parmağını suya daldırıp çekti; parmağından dökülen ilk damlanın ardından, evin etrafını koyu bir sis kapladı. Artık takati kalmamış bir halde Oğuz'a baktı:

- Kalkmama yardım eder misin? Çıkalım bu ateş çemberinden.

Oğuz adamın koluna girdi, kapıyı işaret etti Ertuğrul. Beraber odadan çıkmaya hazırlandılar; parıldayan gözlerle Oğuz'a baktı ve:

- Artık inanıyor musun?, dedi.

Onaylama işareti olarak başını salladı Oğuz. Kapıdan çıkıp koridor boyunca yürüdüler; üst kata çıkan merdivenin solunda bir koridor daha vardı, oraya yöneldiler. Sağdan en sondaki odaya girip kapıyı kilitlediler. Burası da üst kattaki çalışma odası gibi kitaplarla doluydu; koruma onları odada bekliyordu

- Gidelim efendim, dedi.

Odanın sonundaki şömineye yaklaştı adam; sağ taraftaki kiremitleri sayıp, alttan beşinciye bastırdı. Kiremit içeri girdi, o anda şöminede yanan alev mekanizma sayesinde sola kaydı ve arkada bir geçit açıldı.

- Gidiyoruz, dedi Ertuğrul.
- O adam da neyin nesiydi? Oğuz merakını bastıramamıştı.
- Onunla en son yıllar önce beraber karşılaşmıştık. Kara şaman derler ona!

(son)

Yalçın APAYDIN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

YALNIZLIK ŞİİRİ

Karanlığın insanı delirten bir ihtişamı vardır
Yıldızlar aydınlık fikirler gibi havada salkım salkım
Bu gece dağ başları kadar yalnızım

Çiçekler damlıyor gecenin parmaklarından
Dudaklarımda eski bir mektep türküsü
Karanlıkta sana doğru uzanmış ellerim
Gözlerim gözlerini arıyor durmadan
Nerdesin?

ATTILA İLHAN

POEME DE LA SOLITUDE

*L'obscurité a une magnificence rendent fou l'homme
Les étoiles dans l'air comme des idées brillantes
Je suis seul comme les sommets des montagnes, cette nuit*

*Les fleurs tombent de la nuit
Une vieille chanson d'école entre mes lèvres
Mes mains allongées vers toi dans l'obscurité
Mes yeux cherchent tes yeux sans cesse
Où es-tu?*

Traduit par Esra AKŞENER
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV.Sınıf

HİÇLİK

Günlük

Şubat 2009

Kuşlar sözleri harfleri sığmaz diye şakırlar ve ırmaklar yazıya sığmazlar diye çağıldarlar. Rüzgârda bundan uğuldar. İnsan bir ayrıştırma sürecinin öznesi kılar kendini. Ben, diyince kendinde olan bir şeye bakan, bir yanılığa ismarlamıştır bütün benliğini. Modern zamanlar, insanın kendini alternatifsiz kılmaya çalıştığı, alternatifsiz sandığı karanlıklar. Zamanı yürürlüğe sokanlar, mekânı harita yapanlar insanı insandan saptırdılar. Tuzağı kuran tuzaktır. Böyle sözler hep. Hakikat renksizdir, ürkütmez insanı, kaçırmaz da; ama yanına da çağırılmaz.

Öyledir işte. Dışarıda sert bir rüzgâr var. Uğulduyor bütün varlık. Dalların uzun salınışlarını duyuyorum. Dışarıda ay var. Gece, yine de aydınlık. Oturan biri var bir evde beyaz bir ışığın altında. Soba boruları var, bir takvim duvarda. Beyaz bembeyaz bir ışık. Kutusal olmayan hiçbir şey yok ortalarda. Toprak, aydınlık ay altında. Çimler salınıyor hafifçe. Bir çiçek karanlıkta, neşeli bir yüzle. Bir beklentisi yok hiçbir şeyin. Ay doyuruyor varlığı. Kiremitler var bir mereğin tavanında. Kırmızılıkları kaybolmuş biraz ay altında, gök hala mavi. Yürekler hangi yanlarını boşaltmışsalar onunla doluyorlar. Her şey öyle kendi masalında. Oturan biri var bir evde bilgisayarın başında. Biri var başka bir yerde uyuyan. Rüyasında kuş olup uçan. Sonra rüyalarından dünyaya alıntılar yapmaya çalışan. Biri var kırmızı bir rengin ortasında mutluluktan ağlayan. Her şeye gülümseyen biri daha var. O kadar da yokları var. Ay, çiçek, kedi, toprak, yaprak, dal belki. Her şey her zaman zaman-sızken olduğu.

Öyle şeyler işte. İnsanın kendi dediği ne ki. Alınınca elinden yitirilmeyen. Sahtelikler, sanrılar, neler neler. Varoluş yorulmaz mı yağmalanmaktan. Mevlana'nın gülümsemesinde bitmemiş midir varlanan.

Bu gece olmayan bir gece olmayan bir zaman olmayan bir insan, dışarıda fırtına ve ay. Uzakta bir sevgili belki. Kim bilir kimin kim olduğunu, kim olamadığını. Hayat bir söylenti değildir ki.

Sıkışmak istemiyor ya kendine. Her yanı aynı yan. Her yön aynı yön. Duvarlar açık yeşil ve duvarda bir saat, yerde kilim kaçınıcı hayalinin kaçınıcı perdesinde, kalbinde hafif bir huzur...Bizim Yunus bakıyor ona, onun bakışlarını yazıyor kendine.

Ö

ölünce ölmez insan
 aynı şarkı farklı dudaklarda başlar
 ölümsüzlük ölümlü bir hastalıktır
 sonsuzluk sonlu yanlarından türer insanın
 hakikat suskun bir bahçedir
 insan kendinden türemiştir
 ölümden korkarak yaşayan kendini söyleyemeyen bir hecedir
 ölebilir olanlar ölemezler gibiyse perde aşağı ve yukarı doğru kalkar
 intihar insanın kendini en iyi seyrettiği bahçedir
 en derinde ölebilir olabilirlik vardır
 insan söyleyince tükenen bir şeydir
 insan tükenince tekrar tükenen bir şeydir
 insan bitirilemez olanın verdiği heyecanın ismidir
 suyun içinde balık, boğulmaktan korkar ki su olmasın
 sonsuzluktan korkanlar sonsuzluğu arzular
 ötesizlik korkusu doğurur ötelere
 gülünce gül açar, ağlayınca ağırlık
 insan daha az korktuğuyla acıtır kendini
 sınırsızlığa varmamış olana sırlarla doludur dünya
 zamanı taşıyanın yanında hakikat her an başkadır
 mekanda taşınanın yanında hakikat her yerde ayrıdır
 insan kaçacak ve kaçırılacak bir yöne sahip değildir
 uçurumun dibinde yamaçtayım diye ağlar insan
 intihar en uzağa atmaktır kendini kendinden
 hakikat kımlıtsız bir taş kadar sabittir
 insan bir abartıdır
 yokluk varlığın erilidir
 çelişki varlığın bir kademesinin temel prensibidir
 hakikat hepsinin temel maddesidir
 ölüm istenci yaşama istenciyle aynı hizadadır
 yaşayabilir de olanın ölmesi kendini kendine teslim etmesidir
 varlık kutsal bir hakikatin çelişkiyle dolu alt katıdır
 yokluk kutsal bir hakikatin boşlukla dolu alt katıdır
 hakikat her evin yapıldığı temel misaldir
 insan hakikatin evine dönen yanıdır
 olanın da olmadığı olmayanın da olduğu yer hiç terk edilmeyen bahçedir
 olan hiçbir şeyin olmadığı her şey olup bitince anlaşılır
 kendini gezintiye çıkan kendini başkası sanır
 her şey basittir, sıkışınca hecelenir
 kendini ayıran kendini darlaştırır
 karanlık çok az kişide karadır
 intihar kendini özlemektir
 kovulan kovulmamıştır

Geçiş durumlarında olanlar her şeyi yaparlar ama hiçbir şey yapmaz gibidirler. Yağmur yağıyor, bir aşınmışlık aşmışlık diye gösteriyor kendini. İnsan kendinden akıyor.

Toprak ıslak. Gök karanlık. Soba sönük. Varlık var. Yokluk ısıyor. Işık yayılıyor. Her şey öyle yerinde öyle uyduruk. Vaaz vermeye çalışan hep anlatmadığını anlatır. Bir intihar yakışır en çok yağmurlu bir geceye. Aşk kendine çarpmaktır. Aşk kendini kendinin çölü yapmaktır. Basit bir hayat sürer çoğu, bunu yadırgar bazıları. Oysa hepsi bir aynı. Yağmur yağıyor, bu bir intihar biçimidir belki. Hafif ve olgun bir intihar. Yine her şey yerli yerinde. Varlık ancak yok kadar tanımlanabilir. Her damla öyle ayrı vuruyor yere öyle aynı. Belki de bir insandır bu yağın. Ayrılmıyor hiçbir şey diğerinden. Kendiyle çelişmemek için kendini gizler insan. Büyük bir yan yabancıdır.

Oturuyor o, aynı yerde. Yine masa, bilgisayar, kitaplar, hayat. Fareler belki. Herkes uyumuş bir çok yerde. Işıklar bile. Ay yok bu akşam, yağmur. Karanlık daha kara. Mezarlar var dilsiz. Rüyalar var kimsesiz. Bir masal kendine kahraman arıyor belki de. Aşılamayan, aşmak düşüncesidir. Hep durur içinde. Kendini kurmadan, kurulu olanla yaşayan aydınlıktır. Kediler uyumuşlar bu akşam. Kuşlar da. Yağmur, o da uyuyacak belki birazdan. Karanlık kendinin ortalarında. Yol kendiyle baş başa. İyi var, kötü var, bir şey yok bir de. Hafif bir hafiflik, ağır bir ağırlık. Her şey kendi bahçesinde. Sevmek istiyor bir de. Kendini bildiği halde. Bir rağmeni yok. Sevebilirde. Kalbi boş bir deniz, çöl. Takıntıları da olabilir. Belki de bir rüyasının en kötü yerinde. Belki bir masalın تنها bir köşesinde. Kötü bir şey değil bunlar. Hayat bunlardan iyi değil ya da. Yağmur yağması hepsi kadar belki. Onu düşünen biri olması uzakta; neden o kadar ilgilendirebilir onu. Sevmek de istiyor. Bu başka bir şey ama. Her şeyi açıklamak da istiyor bazen. Kendinin karşısında soyununca kimse kalmıyor. Yok belki. Onun için bütün söyledikleri. Ne kızgın, ne üzgün, ne coşkun. Sadece kendi. Suskun ve durgun, yine de yağın bir yağmuru duyabiliyor. Bir şeyler yok. Sevgi, bunu söylüyor. Gülümseyen bir sevgi, bütün bildiği, bütün istediği.

Kalbimin bütün ırmaklarında çağlayan bir başkenttin sen.

yetmiş dokuz

insan bir ufalmadır
anlamak arınmaktır
insan bir salıncaktır
insan bir zorlamadır
biteni gören bitmiştir
gülümseyebilen vardır
olan hakikati dondurur
geçmişini bilen geçmiştir
hakikate yama olunmaz
isim eşyanın haricindedir
yağmur kutsal bir tesellidir
yokluk, varlığın vurgusudur
yanmak, kendinde kalmaktır
çocuk hakikatin en saf yanındır
hakikat, herkesin kendi sesidir
anne sonsuzluğa açılan kapıdır
toplum insanı insana yakınlaştırır
hiçliğini kabul eden, hepliğe erişir
insan kendine mahpus bir çığıktır
susmak kendi kanıyla yıkanmaktır
insan var olanı yeniden yapmaktır

Toprak ıslak. Gök karanlık. Soba sönük. Varlık var. Yokluk ısıyor. Işık yayılıyor. Her şey öyle yerinde öyle uyduruk. Vaaz vermeye çalışan hep anlatmadığını anlatır. Bir intihar yakışır en çok yağmurlu bir geceye. Aşk kendine çarpmaktır. Aşk kendini kendinin çölü yapmaktır. Basit bir hayat sürer çoğu, bunu yadırgar bazıları. Oysa hepsi bir aynı. Yağmur yağıyor, bu bir intihar biçimidir belki. Hafif ve olgun bir intihar. Yine her şey yerli yerinde. Varlık ancak yok kadar tanımlanabilir. Her damla öyle ayrı vuruyor yere öyle aynı. Belki de bir insandır bu yağın. Ayrılmıyor hiçbir şey diğerinden. Kendiyle çelişmemek için kendini gizler insan. Büyük bir yan yabancıdır.

Oturuyor o, aynı yerde. Yine masa, bilgisayar, kitaplar, hayat. Fareler belki. Herkes uyumuş bir çok yerde. Işıklar bile. Ay yok bu akşam, yağmur. Karanlık daha kara. Mezarlar var dilsiz. Rüyalara var kimsesiz. Bir masal kendine kahraman arıyor belki de. Aşılamayan, aşmak düşüncesidir. Hep durur içinde. Kendini kurmadan, kurulu olanla yaşayan aydınlıktır. Kediler uyumuşlar bu akşam. Kuşlar da. Yağmur, o da uyuyacak belki birazdan. Karanlık kendinin ortalarında. Yol kendiyle baş başa. İyi var, kötü var, bir şey yok bir de. Hafif bir hafiflik, ağır bir ağırlık. Her şey kendi bahçesinde. Sevmek istiyor bir de. Kendini bildiği halde. Bir rağmeni yok. Sevebilirde. Kalbi boş bir deniz, çöl. Takıntıları da olabilir. Belki de bir rüyasının en kötü yerinde. Belki bir masalın تنها bir köşesinde. Kötü bir şey değil bunlar. Hayat bunlardan iyi değil ya da. Yağmur yağması hepsi kadar belki. Onu düşünen biri olması uzakta; neden o kadar ilgilendirebilir onu. Sevmek de istiyor. Bu başka bir şey ama. Her şeyi açıklamak da istiyor bazen. Kendinin karşısında soyununca kimse kalmıyor. Yok belki. Onun için bütün söyledikleri. Ne kızgın, ne üzgün, ne çöşkun. Sadece kendi. Suskun ve durgun, yine de yağın bir yağmuru duyabiliyor. Bir şeyler yok. Sevgi, bunu söylüyor. Gülümseyen bir sevgi, bütün bildiği, bütün istediği.

Kalbimin bütün ırmaklarında çağlayan bir başkenttin sen.

yetmiş dokuz

insan bir ufalmadır
anlamak arınmaktır
insan bir salıncaktır
insan bir zorlamadır
biteni gören bitmiştir
gülümseyebilen vardır
olan hakikati dondurur
geçmişi bilen geçmiştir
hakikate yama olunmaz
isim eşyanın haricindedir
yağmur kutsal bir tesellidir
yokluk, varlığın vurgusudur
yanmak, kendinde kalmaktır
çocuk hakikatin en saf yanındır
hakikat, herkesin kendi sesidir
anne sonsuzluğa açılan kapıdır
toplum insanı insana yakınlaştırır
hiçliğini kabul eden, hepliğe erişir
insan kendine mahpus bir çığıktır
susmak kendi kanıyla yıkanmaktır
insan var olanı yeniden yapmaktır

bilge hem en yakın hem en uzaktır
insan, sistematik bir sistemsizliktir
çocuk olmamış olanın kutsal adıdır
kendini bulmak kendini unutmaktır
anlatan anlamadığı kadarını anlatır
gülebilene güzel bir kızdır yaşamak
insan başkalarıyla yüklü bir gemidir
söylemek, hissettiğini hissettirmektir
insan hakikatine yalnız ve evsiz uçar
insan, gemisini bekleyen bir limandır
insan kendiyle eşleşmedikçe yalandır
kendiyile örtüşmeyen, çelişkiye inanır
yaşamak kendini kendine aşılaktır
huzur, hissetmemenin diğer bir adıdır
her şeyi bilen, bilinemeyebileni de bilir
bilge bilir bilinmez, yürür takip edilmez
biçim, biçimsizliğin aynada gördüğüdür
insan, zamanın mekana değdiği alandır
anlamsızlık, sevginin elbise giymiş halidir
rakamlar rüyaların izdüşümlerinden doğar
insan, karşılığı icad edilmemiş bir kelimedir
sıfır her şeyi kendiyle doldurur kendi yoktur
unutulan hatırlanır, göz önünde duran yitiktir
bir isimle adlandırılmak, o isme denk olmaktır
var olduğunun farkında olmak varlığa engeldir
insan bulununca unutulması gereken bir anlamdır
yağmur tanrının insana dokunduğu en güzel andır
isimler, renklere iman edenlerin mahpushaneleridir
kendisi olan uçurumunu zirvesiyle hizalamış olandır
insan, anlamsız bir kıpırdayışın anlamına erdiği andır
varlığın dili hem içe hem dışa doğru kıvrılan suskudur
insan kendini sıfır kılana kadar kendinin mahpusudur
her insan kendi dağının başkalarına değen yanındadır
tanrı insana kendini anlatır, kendini bilmeyen kendini söyler
felsefe, insanlara yön vermek isteyenlere yön verme isteğidir
birinin kendi kendini kaybetmesi, kendini sonsuzluğa eklemesidir
insan her şeyin aynı anda hem olup hem de olmadığı sonsuz alandır
birinin hayattarafındankaybedilmesikendinisonsuzakadartekraretmesidir
hayat dört kademedir birincisi kişinin başkalarını tekrarlamasıdır ikincisi kişinin
kendini tekrarlamasıdır üçüncüsü kişinin tanrıyı tekrarlamasıdır dördüncüsü ise
varlık çemberinden kurtulup durmak ya da olmaktır bu mertebeye varmak her
şeyi yerine koymaktır ya da her şeyi yoklamaktır ya da kendini unutmaktır
kendimahiyetleriniçokgenişsananlarkendileriilekarşılaşincabaşkalarınakaçarlar
insan boşlukta yer tutmayan bir nokta olduğunun farkına varırsa her şey ona eklenir

Kemal ÇELİK
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ALBATROS KUŞLARI VE BAUDELAIRE

Albatroslar açık denizlerde ve okyanusta yaşarlar. Kanatları büyüktür ve okyanusu aşabilen tek kuştur. Albatros kuşları tek kanat çırpmadan saatlerce su üstünde kalabilirler. Onlar gökyüzünde umarsız, özgürce, korkusuzca uçarlar, tıpkı yeryüzünde dolaşan şairler gibi. Charles Baudelaire bir çok yazar gibi değeri bilinmemiş, kitapları yasaklanmış, hayatı boyunca ıstıraplar ile boğuşmuş, mutluluğu bulamamış bir şair ve yazardır. Baudelaire bir albatrostur. Birçoğunun anlamakta güçlük çektiği dilin engin yüksekliklerinde gezinmiştir.

Baudelaire'e göre şiir yazarı anlatmalıdır. Gerçekten de Baudelaire'in tüm şiirleri kendi yaşantısıyla örtüşür. Şiirlerin tam ortasına kendisini yerleştirir. Ona göre sanatçı benzetmeler, eğretilmeler ve alegoriler kullanarak hayatı yeniden yazmalıdır.

Baudelaire bu şiirinde kendini anlatmıştır. Albatros kuşu kendisidir. Kendisini toplumun üst katına çıkarır, onlara yukarıdan bakar, arkadaşları ve toplum bu şiirde tayfadır. Onların yanında fakat aynı zamanda uzağındadır. Onları takip eder, onlardan güç alır; fakat aynı zamanda toplum onu sınırlar. Albatros güverteye indiğinde tayfa onunla dalga geçer. Burada toplum Baudelaire'i dışlar onunla alay eder, ona önem vermez. Güverteye yani toplum içine girdikten sonra Baudelaire kendi özgürlüğünü kaybeder, tekrar uçmak için kanatlarını açması gerekir fakat hayat zorlukları onu engeller. Baudelaire kuşa yani kendine üzülür. Güverteye indiği için pişmandır. O toplumun onun değerini bilmediğini düşünür ki şiirinde de bunu vurgular. Yüce davaların büyük ideallerin adamı olduğunu düşünür. Büyük fırtınalara göğüs geren hayatını hastalıklarla ve zorluklarla geçiren Baudelaire bu şiirinde bundan bahseder. Kanatlarını kendi sabrına ve direnme gücüne benzetir. Zorluklara dayanan kanatlar...

Serpil TANRIÖVERİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

SEN BANA BAKMA

İlk kez deniz gören Anadolu çocuğunun
Gözündeki ışıkla bakmadı bana gözlerin,
Elimi tutarken çıkmadı ateşin,
Terlemedin, hiç titremedin.
Heceleri birbirine katmadın,
Benle yürürken şişmedi mutluluktan ciğerlerin
Zaten giderken de ardına bakmadın
Kalmadı gözlerimde gözlerin
Aslında beni hiç sevmedin
Satırlarımda yalan söyledim sana
Sen bakma bana...

Ceren ÇEKİLMEZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
II. Sınıf

MUTLULUĞA ÖZLEM

Küçükken elimize tutuşturulan bir şekerle bile dünyanın egemenliğine kavuşmuş gibi sevinirdik. Bilmezdik şekerin bitişi bir kum saatinin bitişinden kısa. Özgürlüğe kavuşacağımızı yaşımızı beklememiz içimizdeki asıl özgürlüğün kör gözlere sahip olduğunun kanıtıdır aslında. Çoğu kez bir yerlerde duraksadığımda " Ne yapıyorum? " sorularına cevap aradığım oldu. Hepsinde ne yaptığımı bilmediğim, bilmekten bazen kaçtığım, kaçındığım, saklandığım oldu.

Yakınlarımla hayatlarımdan birer birer gidişini seyretmekten başka elimden hiçbir şey gelmedi Kendimi kontrol noktasında toplamak yerine itaatsiz bir sürü gibi dağılıverdim. Toparlanmamın süre alması da kayıplarına yenilerini ekledi.

Gözlerimden akan yaşlar kurabiye misali çabucak ve masumca dağıldı etrafa. Kimi zaman mürekkebi dağıtıp kelimelerimi birleştirdi. Kimi zaman ıslak bir yastıkla uyumayı beklerken bana eşlik etti.

Benim duraksadığım anlarda arkadaşlar tarafından fark edilip uzatılan sigaralar arttıkça ömrümün tüm trafik lambalarının yeşerdiğini gördüm. Bir araç değil bir tetiklemedi bu. Dumanı yollarımı kasvetlese de istediğim anti aydınlığa kavuşmaktı niyetim. Evet karanlığı, ücra köşeleri, pütürlü duvarları seyre dalmayı prensip kıldım. Sizlere de yine karanlık bir odada sadece eski bir elektrikli sobanın ışığından yazıyorum. Bilgisayarımın ışığı klavyede bulunan parmaklarımla bir ilişki içerisinde zaten. Ara ara dinlediğim keman soundunu ikinci elciden cüzi bir fiyata aldığım buzdolabının traktör havası sesi süslese de...

Artık " Ne haber? " sorularına verecek cevabı bile prensipleştirdim sanırım. "İdare eder" Kendime idare edemeyeceğim bir hayat hükümeti kurduğum sanırım çünkü sürekli terk edilmiş eylemleriyle protesto ediliyorum. Sanırım iç çalkantılara neden olan da bu. Hizmet ederek değil de bekleyerek yönetmek istediğim bir hükümet. Çünkü her duygunun bir zamanı olduğunu biliyorum. Bu her ne kadar bir şekerin bitişi kadar kısa olmasa da.

Çocukluğumda bitişle bir yenisini istemek için aile fertlerine küsüp ağlama taktiği bu yaşlarda sökmüyor. Bekleyiş kimliğimle sabır şirketlerinde bir numara olmaya arkadaşlarım tarafından aday gösterildim sanırım. Çünkü sürekli bekleyişlerime bir yenisini ekleniyor. Şimdi senin gidişinden dönüşünü bekleyişime, hayatıma uğrayıp tekrar gidişle bir bekleyiş daha eklendi. Sorun değil... Dünyaya bunun için geldiğimi çok önceden düşündüm. Sanırım doğru...

Her defasında bir giden olacak ve her defasında şekerli bekleyiş çayını ben yudumlayacağım. Hafif demli ve orta şekerli... Özümü özlediğim zamanlar kendini sürekli restorasyona uğrattıyor. Günümü dünümden ayıklamam sürekli zaman alıyor ve ben hep yarınımdan çalışıyorum. Garantisi olmayan, bazen orijinal bazen de kaçak... Terzinin günlük iş hayatında çoğu kez yaptığı işi ben her gün bir kere yapıyorum. O, ustalığının verdiği yetenekle kusursuz hallediyor; ben ise sürekli kalbime iğne batırıyorum. Büyüdüğümü söyleseler de bir yama bile yapamıyorum. Kısa bir telefon görüşmesinden ve bana bakan masum gözlü tebessümden sonra kaldığım yerden devam ediyor, geçici bekleyiş için özür diliyorum. Benim hayatımda da geçici bekleyişler olsaydı minnettarlık tâcını ben de takardım sanırım; fakat çok istediğim için gerçekleşmiyor. Öyle ki küçüklüğümde sahip olduğum mutluluk oyuncağımla yıllarca korumama rağmen kaybettim. Gün geçtikçe kayıplarına bir yenisinin eklenmesi ve benim bekleyiş nöbetlerimin uzaması günde bir kere yaptığım yamaların "yarının kesitinden günümü" sayısı arttı. Karmaşık duygular besletiyorum belki yazılarımda. Siz okurken daldan dala zıplarcasına dağınık bir odada istediğiniz kıyafetinizi arayış içerisinde giriyorsunuz kimi zaman...

Haklısınız...

Ama yazılarımla bir düzen içerisinde olsaydı belki yamasız, bekleyişsiz, gidişsiz ve düzenli bir hayata sahip olurum... Farkına varıyorum çoğu şeyin... Yalanın ağızdan çıkış rotasını bile çizebiliyorum sanki... Çift taraflı duyduğum olayların içtenlik ölçütünde derecelendiriyor, yorumluyorum. Sanırım inceden bir anksiyete sorunu var. Siz dağınık bir odada istediğiniz kıyafetinizi arıyorsunuz, ben ise dünyada istediğim duyguyu arıyorum. Yoğun bir çaba içerisinde olmama rağmen gidişlerle yollarımın çıkmaza vardığını görüyor, duraksıyorum. Benimkisi " Mutluluğa Özlem" biliyorum. Yaşamıma gülen gözlere aynı karşılığı verebilmek için ihtiyacım olan bu mutluluğu yüksek rütbeli özlem duygularıyla arıyorum...

Hilal YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

"YİNE AŞK"

Yarısız bir elma hala elmadır,
Yarısız bir gün yine de gündür,
Yarısız acı hep acıdır,
Sensiz ben olamıyorum...

Dudaklarımdan hiç düşmüyor sensizliğin söylettiği bu dizeler... Şu an dışarıda karabulutların aydınlattığı bir gün yaşanmayı bekliyor. Beni bekliyor. Bense sadece senden ibaretim. Zihnimde yer etmiş ama asla sahiplenemediğim –düşlerimde ve düşüncelerimde bile- hayalinle kapkaranlık odamda... Söyleyecek sözüm kalmıyor seni anlatmak istedikçe. Bir düşünce... Daha fazlası... Ve çığ gibi büyüyor birden bire, senli düşünmelerim.

Seni düşündüğümü biliyorum sadece. Ne ya da kim olduğun değil. Seni... Olman gereken ama olmadığın, olacağına da ihtimal vermediğim ama yine de olmanı istediğim kişisin, bende. Benim yarımım, yarınımsın... Yaşamadığım dünlerin, yaşayamayacağım güzelliklerin sensizliğisin. Hayatımın anlamsızlaşacağı yalnızlığımsın. Ardından koşup yorulmak istediğim, ellerine ulaşınca bulutları gökyüzünden indirip, ayaklarım altına hapsedebileceğim mutluluğumsun. Dünyamı unutturacak, cenneti yaşatacak, günlerin kısalığından yakınmama sebep birlikteliğimsin. Hayatsın. Her yol, her durak, her umut, her ben, her şey sensin, cüretkâr düşünüşlerimde... Sevdaya olan inancım oluyorsun, seviyorum. Sen ben oluyorsun bende. Sonra gerçekler sinsice süzülüyor zihnime ve yine benim olamıyorsun düşlerde de.

Tam benimsin derken, düşlerken, kapı dışından mahcup bir "miyav" alıyor seni benden. Sesin sahibini alıyorum içeri. O kadar ürkek ve utangaç ki, işlediği suçu, böldüğü sensizliğimi biliyor sanki. Kulağının arkasını okşuyorum. Halinden memnun. Gözlerine bakıp kızmak istiyorum. Seni yansıtıyor gözbebeklerindeki ışıltılar. Bir büyü sanki. Gözlerimi kırıp bozmak istiyorum bu sihri, olmuyor. Kaçınılmazsın. Odada rahatça dolaşsın diye yere koyuyorum kediyi. Kendimi kandırmak istiyorum, kapatıp gözlerimi senin yüzünü arıyorum. Ve işte buradasın. Karanlığın ortasında göz kapaklarımda altında bir hayalsin yine. Bir kez daha üşüşüyor düşünceler zihnime. Çaresiz hissediyorum. Üzülüyor, lanetler ediyorum sensiz kendime. Kasırgada alt üst olmuş bir şehir gibi perişan bir halde hislerim. Sonu mutlu biten bir trajedi gibi anlamsız, sensizken benim olduğun anıları düşlemek. Durmadan tekrarladığım hüznlenmeler aralığında, bir kez daha gülüyorum. Böyle sürüp gidiyor döngü. Bir varsın bir yoksun. Bir fısıltı... Durmadan konuşuyor. Seni anlatıyor. Duyuyorum... "Hiç olmadı..." diyor, "hiç olmayacak da biliyorsun!" ...

AHMET YAMAN

O ÖYLE BİR AŞK KI

“Kendini bilen, Allah’ı bilir.” der Mevlana.

Felsefenin, psikolojinin, edebiyatın, bilimin, fiziğin ve varlığın yani bilinen her şeyin ötesinde bir yer vardır, o da aşktır. Aşkta korku yoktur diyen Mevlana gibi aşk yolunda her şey aşka kurban olmuştur. Evrendeki her cisim aşkla yaşar, hareket eder. Dünya aşkla güneşin etrafında döner. Bitkilerin, yeşilliğin rengi özündeki aşkı gösterir. Aşkla bakıldığı zaman görülür gerçekler. Allah’tan olan her şey ancak aşkla hissedilir. Tabiat tapılan değil insana sunulan bir hediyedir. Sen insanoğlu kendini küçük bir beden sanıyorsun oysaki koskoca âlem dürülmüş içinde. Öylesine apaçık, apaydın bir kitapsın ki, gizli şeyler onun harfleriyle meydana çıkmakta. Dış dünyaya ihtiyacın yok senin. Gönlünde yazılmış yazılar her şeyden haber verir sana. Gönül özdür. Özü bulunca perde perde, basamak basamak, adım adım kapılar aralanır önce kendine ulaşırsın sonra da varlık durağına. O durakta kulum dersin, köleyim dersin, ben yokum dersin, gurbette değilmişim, gurbet benim içimdeymiş dersin.

Yok olursan varlığa ulaşırsın. Alçalırsan dünyalara sığamazsın, o zaman da kendini kendinde görürsün. Öyle bir aşk ki kendinden başka ne varsa yakar, yok eder. Öyle bir aşk ki yanarsın ortasında, uzun zahmetler, çileler çekersin sonra yine o aşka ulaşırsın, kendine ulaşırsın, Allah’a ulaşırsın. O öyle bir aşk ki ölüm gününü düğün günü yapar. O öyle bir aşk ki hep aşkla açarsın gözlerini, hep aşka açarsın gözlerini...

Tuğba ÇİFTE
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

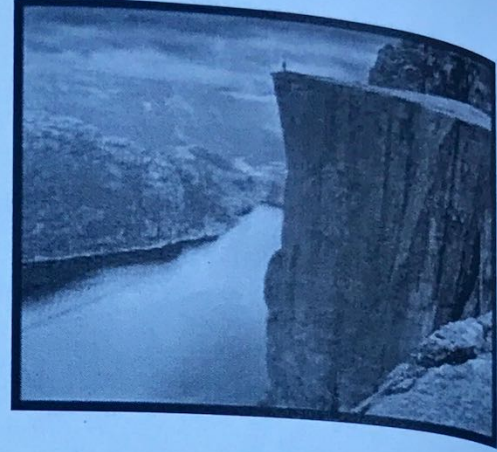
ÇAĞRIŞIM

gençliğime gri kokulu koridorlardan geçerdiniz
yıpranmış bir sayfada solgun kenar süsüydüm
akşamlar yere düşer, yüzüm seçilmezdi hiç
şairliğim içimde çabucak bir kördüğüm

mahzun bir çocukluk bulaşırda kirpiklerime
mısra aralarında bulurdunuz beni, yaralı ve donmuş
her ev içi kokusu annem gibiydi biraz
bilirdiniz, bende uçmaz masallardan dönen kuş

ne yazdımsa eğreti, ne dedimse boğuk kaldı
herkes bir çizgi oldu yabancı bir desende
güzlerden kaç mevsime sundum gençliğimi,
kim ayırt edebilir ki çağrışımları bende!

Can Bahadır YÜCE

EVOCATIONS

*Vous passiez à ma jeunesse par les corridors à l'odeur grise
J'étais des ornements pâlis dans une page usée
Les soirs tombaient par terre, mon visage restait invisible
Le poète était en moi comme un nœud gordien*

*Une enfance triste éblouissait mes cils
Vous me trouveriez, blessé et gelé, parmi les vers
L'odorat de chaque maison sentait un peu comme ma mère
Vous saviez, les oiseaux sortis des contes ne volent pas en moi.*

*Tout ce que j'écrivais restait précaire, tout ce que je disais devenait insensé
Toute personne devenue une ligne dans un dessin étranger
A combien de saisons en automne ai-je offert ma jeunesse
Qui a pu différer les évocations en moi.*

Traduit par Galip BALDIRAN

SANA AĞLAYACAĞIM

*Ben gittim, sen gelmesen de olur.
Bir damla ötesindeyim artık,
Ellerinle çizdiğin bu sevda hududunun.
Sen pişmanlıklar denizinde boğulurken,
Ben bir sahilden sana bakacağım.
Belki gözlerimde bir iki damla yaşla
Sana ağlayacağım...*

*Ben gittim, sen gelmesen de olur.
Bir mısra ötesindeyim artık,
Ellerinle yazdığın bu sevda türküsünün.
Sen yalnızlıklar tufanında sürüklenirken,
Ben bir yamaçtan sana bakacağım.
Belki yüreğimde bir iki hüznün, gamla
Sana ağlayacağım...*

*Ve ben bittim,
Sen yarım kalsan da olur...*

EMRE AYKANAT
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

"Eserinize
Değer
Katar..."

www.aybilkopi.com

MERKEZ: Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi
Aktif İşmerkezi No: 30/A Selçuklu/Konya

T: +90 (332) 350 2171 F: +90 (332) 350 7121

E: info@aybilkopi.com W: www.aybilkopi.com

ŞUBE: S.Ü. Alaeddin Keykubat Kampüsü Edebiyat
Fakültesi Dijital Baskı Merkezi Selçuklu/

T: +90 (332) 223 1425 F: +90 (332) 241

E: fotokopi_merkezi@hotmail.com

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Kasım - Aralık 2011
Sayı 8

*Adını Emin Adımlarla İleriye Taşımayan
Aydınlanamaz...*

ADIM®

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni
Kezban YAVUZ

Yayın Kurulu
Kezban YAVUZ
Mehmet BELEK
Hilal YILDIZ
Ceren ÇEKİLMEZ
Melike ÖZKAN

2011-Kasım, Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Kezban YAVUZ

Basım Yeri

Aybil Dijital Baskı Çözümleri
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Dijital Baskı Merkezi
Aleaddin Keykubat Kampüsü-KONYA
Telefon: 0332 223 14 25

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Atatürk ve Türk Kadını	Özlem ŞEN	3
Hayatta Kal	Burçin ERGİN	5
Öyle Gidersin Ki	Hilal YILDIZ	6
Ölüm	Esra ÖRS	8
Düş ile Yaşam	Kemal ÇELİK	9
Kalmak mı? Gitmek mi?	Sercan ETLİOĞLU	12
Yine Aynıydı Annem	Melike ÖZKAN	12
Sıçan	İlyas Eray ŞENTÜRK	13
Bırakıp Gittiğin Kadarım	Emre AYKANAT	19
Her Şey Sende	Zeynep YAVUZ	19
Bir Gün	Burak YILDIZ	20
Beyaz	Mehmet BELEK	21
Kendini Bulamayan Adam	Kerem KILIÇ	22
Son Gün'Ahım' Gene Sensin	Tuğsan TOKSOY	24
Veda	Sümeyye DÜZENLİ	25
Sen Kötüsün	Erdem AYPAR	27
Topuk Koparan	Hagopik	28
Konuşmak	Kerem KILIÇ	30
Bardak	Kezban YAVUZ	31
Gül	Cemal SÜREYA	32
La Rose	Traduit par Galip BALDIRAN	32
Annem ve Ben	Hüseyin MAMMADOV	33

EDİTÖR'den

*A*dım Dergisi okurlarına yeniden merhaba...

Uzun yaz tatilinin ardından 2011-2012 eğitim-öğretim yılında yeniden birlikteyiz. Bu yeni dönemde tüm öğrenci arkadaşlarımıza derslerinde başarılar diliyoruz.

Geçen sene mezun olup, görevlerini bize devreden Leyla ÇALIŞKAN ve Pelin YALÇINKAYA'ya iş hayatlarında başarılar diliyor, dergimize olan katkılarından dolayı teşekkür ediyoruz.

Biz rahat uyuyalım diye canından vazgeçen şehitlerimizin ailelerine baş sağlığı diliyor, mekanlarının cennet olduğunu bilmenin huzuruyla yaşıyoruz.

Ve ayrıca Van depreminde hayatını kaybedenleri rahmetle anıyor, yakınlarına baş sağlığı diliyoruz.

Ülkemizin içinde bulunduğu bu zor dönemde, el birliği ile her durumun üstesinden gelebileceğimizin farkına varılmasını umuyoruz.

8. sayıya ulaşmış olmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Bizleri yalnız bırakmayan ve bizden desteğini esirgemeyen hocalarımıza, yazarlarımıza ve siz değerli okurlarımıza en içten duygularımızla teşekkürlerimizi sunuyoruz.

**Adım Dergisi
Yayın Kurulu**

ATATÜRK VE TÜRK KADINI

Şöyle bir geriye dönelim ve Türk Kadınına inceleyelim. Osmanlı İmparatorluğu Yönetimi içinde kadın geri kalmışlıktan kurtulamamış adeta ikinci sınıf insan muamelesi görmüştür. Tarih boyunca hür yaşayan, tarih yazan, birçok Türk büyüğünü yetiştiren Türk kadını, bu durumda daha fazla kalamazdı. Asırlardır karakterine uymayan bir yapı içinde yaşamak zorunda kalmıştı. Atatürk 'Ey kahraman Türk Kadını! Sen yerde sürünmeye değil, omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın' diyerek Türk Kadınına yeniden ayağa kaldırmıştı.

Ailenin temeli olan Türk Kadınına topluma bir bağ kurmasını isteyen Atatürk kadınlara medeni ülkeler seviyesine çıkmanın en önemli gereği olan eşitlik haklarını vermek istemiştir.

Türk Kadınına omuzlarındaki yükün farkında olan Ulu Önder, Cumhuriyetimizin ışığında parıldayan Türk Kadınına haklarını vermiştir. Sosyal hayatta yerini alan kadın polis, doktor, ressam, pilot, bakan, siyasetçi, muhtar, hakim olarak erkeklerle eşit şartlarda yaşamaya başlamıştır.

Yüzyıllardır özlemini çektiği haklarına sahip olmada, en azimli, inançlı ve güçlü desteği Atatürk'ten alan Türk Kadını diğer çağdaş ülke kadınlarının önüne geçmiştir. Örneğin; İtalya'da kadınlar ancak 1948 yılında seçimlere girebilmiştir. Japon kadınları ise seçim haklarını ancak 1950 yılında alabilmiştir. Medeni Kanunlarını aldığımız İsviçre'de ise kadınlar haklarını 1971 yılına kadar alamazken ve çağdaşlaşmada örnek aldığımız İsveç ve Danimarka gibi ülkelerde de durum farklı değilken, Türk Kadınına 1935 yılında seçme ve seçilme hakkı tanınmıştır.

İşte Ulu Önder Mustafa Kemal şöyle sesleniyor:

"Bu karar Türk Kadınına sosyal ve siyasi hayatta bütün milletlerin üstünde yer vermiştir. Çarşaf içinde, peçe altında ve kafes arkasındaki Türk Kadınına artık tarihlerde aramak lazım gelecektir. Türk Kadınına, evdeki medeni mevkiini salahiyyetle işgal etmiş, iş hayatının her safhasında muafiyetler göstermiştir. Siyasi hayatta, Belediye seçimleriyle tecrübe kazanan Türk Kadını, bu sefer de milletvekili seçme ve seçilme suretiyle haklarının en büyüğünü elde etmiş bulunuyor. Medeni memleketlerin birçoğunda kadından esirgenen bu hak, salahiyyet ve liyakatle kullanılacaktır."

Atatürk'ün çağı ve değişeni değil, değişecek zamanı milletine öngörmesi, kadın hakları ve kadın-erkek eşitliği konularında "BM İNSAN HAKLARI EVRENSEL BİLDİRİŞİ", "İNSAN HAKLARI SÖZLEŞMESİ" gibi konular, daha insanlık tarihinin ufkunda bile görünmemişken, Türk Kadınına haklarını vermesinin değeri daha iyi anlaşılır. Bağımsızlık mücadelesi veren ülkeler nasıl Atatürk'ü örnek bir lider almışlarsa, kadın hakları uğruna savaş verenler de onu bir devrimci olarak aynı şekilde örnek almalıdır.

Tarihin hiçbir döneminde, hiçbir lider kadın hakları konusunda Atatürk kadar önsüzeli ve öngörülü olmamış, onun kadar uğraş ve savaş vermemiştir. Atatürk kadınlarımızın her alanda ileri seviyede olmasını istemiştir.

Türk toplumunun gelişip yükselmesinde aile yapısının önemine inanan Atatürk şöyle demektedir: "Bu millet esas terbiyesini aileden almaktadır. Türk milleti öyle analara sahiptir ki, her bir devrin büyük adamlarını bu analar yetiştirmiştir. Türk kadını daha büyük nesiller yetiştirmeye kabiliyetlidir."

"...Kadınlarımızın genel görevlerde paylarına düşenlerden ayrı olarak kendileri için en önemli, en hayırlı, en erdemli bir vazifeleri de iyi ana olmaktır."

Atatürk'ün annesi Zübeyde Hanım'a olan sevgi ve saygı büyüklüğü herkes tarafından bilinmektedir. Ona olan bağlılığını her defasında dile getiren ve kız kardeşi Makbule Hanım'ın Mustafa Kemal'in reformlarında izlediği yolda etkisi büyüktür. Eğitim ailede başlar, kendi öz azminle devam eder. Annenin emeği ve yeri bambaşkadır bir çocuğun üzerinde. Sevgisini tüm benliğiyle esirgemez yavrusundan.

Atamızın Türk kadınına beslediği sevgi ve saygı, Kurtuluş Savaşı'ndaki gözlemleri sonucu netleşmiştir.1923 yılında Konya'da yaptığı bir konuşmada, bu hissiyatını büyük bir içtenlikle dile getirir:

"Dünyada hiçbir milletin kadını, ben Anadolu kadınından fazla çalıştım, milletimi kurtuluş ve zafere götürmekte Anadolu kadını kadar emek verdim, diyemez. Erkeklerden kurduğumuz ordumuzun hayat kaynaklarını kadınlarımız işletmiştir. Çift süren, tarlayı eken, kağnısı ve kucağındaki yavrusu ile yağmur demeyip, kış demeyip cephenin ihtiyaçlarını taşıyan hep onlar, hep o yüce, o fedakar, o ilahi Anadolu Kadını olmuştur. Bundan ötürü hepimiz bu büyük ruhlu ve büyük duygulu kadınlarımızı, şükranla ve minnetle sonsuz kadar aziz ve kutsal bilelim."

1923 yılında İzmir'de yaptığı konuşmada şöyle der: "...Şuna inanmak lazımdır ki, dünya yüzünde gördüğünüz her şey kadının eseridir...". Yine aynı yıl Türk Kadını için şunları vurgular Atatürk: "...Bizim sosyal toplumumuzun başarısızlığının sebebi, kadınlarımıza karşı gösterdiğimiz ilgisizlikten ileri gelmektedir. Yaşamak demek faaliyet demektir. Bundan dolayı sosyal bir organı faaliyette bulunurken diğer bir organı işlemeze o sosyal toplum felçlidir..."

Kadinsız bir hayat felçli bir hayat gibidir. Kadınların değerinin bilinmediği bir toplum bencildir. Susuz bir ağaç gibi kuru, kör ve sağır bir çaresizliğe hapsedilmiştir.

Geçmişin karanlığında kaybolmaya mahkum olan Türk Kadını, aydınlığa artık kavuşmuş, geleceğe başı dik, gözleri ve beyni ışıldayarak bakabiliyor. Atatürk kadar farklı alanlarda liderlik yapmış insancıl bir reformisti, mükemmeli bulmak gerçekten zordur. Aramızda da saçmalaktan başka bir şey değildir bence. Bir tane olan Atamıza benzer birini aramak yerine onun ilkelerine en azından sözlerine kulak versek, ülkeyi birlik ve beraberlikle kucaklayıp bana ne demeden ilerleyebilesek, gerçekten o zaman bizden güçlü hangi millet olabilir ki?

Kadınlarımıza daha fazla değer vererek başlayabiliriz mesela!

Özlem ŞEN
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

HAYATTA KAL

Hastayım sanmıştım önceleri. Açılma-ya bile hali olmayan göz kapaklarım yer çekimine meydan okuyordu adeta. Tek istekleri kendi hallerine bırakılıp, günlerce uyumakta yerulmadan.

Dur dedim daha yolun başındasın. Kendi kendime konuşuyorum sanmıştım. "Evet" dedi yanı başındaki yaşlı amca. Parıl parıl parlıyordu gözbebekleri. Salıncakta sallıyayım seni desem, reç cevabı almayacağımdan emindim. Uçurtma bile uçurabilirdi benimle. Oysa benim hiç halim yoktu iki çita çakıp, uçurtma yapmaya, adamcağuzun o kocaman hevesine rağmen. Üzülerek ayrıldı yanımdan. Gözlerimi açtığımda üşenmeden yatıyordum, hem de yerulmadan. Anlaşılan gözlerim galip gelmişti dün gece.

Ne kadar yorgunum dedim uyandı-ğında. Vücudumun beni taşıyacak hali bile

yoktu, umursamıyordu adeta sağa sola devrilen bedenimi.

Hastayım zannettim önceleri. Beynim zorlanma diye kelime duymaya takati yoktu. Düşünmek zor gelir mi bir insana? Düşünmeyi düşünmek bile istemezken, ne kadar çok düşünceden sıyrılmakmış oysa amacım.

"Yaşınız kaç amca" diye sordum. "Senin hayacı bıraktığın yerdeyim" dedi. Neresi diye sormaya korksam da sordum bir kere. "Mekan değil önemli olan, ben hayatta kalmayı tercih ettim" dedi. Elimi tuttu. Öylece onunla uyanmak istedim.

Hastayım sandım önceleri. Cevap vermeye üşenirken, kocaman bir umutla uyandım bugün. Elimden düşüverdi kağıt. Neyin nesi derken yazıyı okurken buldum kendimi. "Yiğit bin yaşar, fırsat bir düşer. HAYATTA KAL".

Evet, evet hastayım sanmıştım önceleri. Halbuki hastalık bıraktığın yerde kalırmış.

Ben bugün hayatta kalmayı tercih ettim...

Barış ERGİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ÖYLE GİDERSİN Kİ

Öyle gidersin ki...

Tarifi çok zor olduğundan ve kelimelerin o ahenkli birleşimi gerçekleşemediğinden "öyle" diyebilirim sadece.

Öyle gidersin işte...

İnsanın nefesini alırsın, yarınını unutturursun.

Öyle bir gidersin ki...

Yaşamı durur insanın.

Sorma! Bir şey yapmadın.

Standartlaşmış diyaloglara girmezdik hiç.

" Suç benim! "- "Hayır! Benim..." vs. Hayat tecrübesi denilen illeti ortadan kaldıran tek çifttik biz.

"Biz" Diyorum bak.

Parmakla gösterirlerdi mesela. Gözler süzülürdü koluma girdiğin yollarda yürürken bize.

Geceleri, gündüzleri bile gece yapan bir odada film izlerdik mesela.

Hiç bıkmazdık. Ardi arkası kesilmezdi filmlerin. Sonra düşünceler...

Ne düşüncelerdi..Tüm bakış açılarını kullanarak yorumlar yapardık.

Öyle gidersin ki...

Gözyaşları dökersin ardından " Su gibi git, gel " niyetine...

Ve Güneş hiç doğmaz ardından ağladığım her gece.

Gündüzler...

Gündüzler güneşimi aldı sen gidince.

Düşman oldum yarına.

Bu gün kazanacağım para zaten cebimde, bu gün öğrendiğim deneyim zaten zihnimde.

Acaba yarın?

Yarın kazanabilecek miyim?

Öğrenebilecek ya da anlayabilecek miyim çevremdekileri... Olguları...

-Hayır! Çünkü öyle gidersin ki...

Yarın olmaz hiç! Hep dünün acıları Bu günün hüznüleri kalır. Ve her gün tekrarlanır.

Sen uzak adımlar attıkça ve kalbini soğuttukça benden...

Her gün acılı yaşlarla sulanır bedenim.

Bedenim...

Geceleri saçlarımın arasında bir daha gezinir mi parmakların.

Mutlu eder mi ki seni tekrar tekrar...

Uyandığında yavaşça başımı çevirip seni izler miyim bir daha? Saatlerce...

Ağlar mıyım yine sen yanımda uyurken ve seni izlerken. " Ya bir daha göremezsem? " diye...

Yaşanır mı en tatlı günlerin rövanşı olur mu tekrar tekrar.

Akabinde sabah kahvaltılarımızın o eşsiz mutluluklu damak tadı.

Ardından, fırından yeni çıkmış matbaa kokulu gazetelere siftah yaparken kahveni yudumlar mıyım?

İçten söyler miyim sana çaldığım her parçayı.

Fix söylediğim ve senin çok hoşuna giden parçaları tekrarlar mıyım gözlerine.

Ya da bir gece fısıldayarak serenat yapar mıyım sana bir daha.

Yüreğim ağlarken, yanarken, haykırırken...

En sevdiğin gülüşümü atar mıyım sana?

Yapabilir miyim tekrar...

Yapabilir miyiz?

Ama öyle bir gidersin ki
Ömürlük emanetim kalbimi alır gidersin,
Şüphem yok yaşatırsın beni.
Sadıklığım sözümdür, Sözüm andım.
Senin sigarandan içer miyim tekrar?
" Çok içiyorsun." der misin tekrar tekrar?
Ben yazarken izler misin yine?
Ben okurken dinler misin saatlerce.
En ekonomideğinden bir ufonun ışığında dans eder misin benimle?
Uyumaya çeyrek kala ney taksimleri dinler miyiz?
Tadımlik içkilerimizden yudumlarırken...
Başın omzundayken...
Çalan şarkıya eşlik eder miyiz?
Birbirimize söylercesine...
Şarkılar gönderir miyiz?
Mesajlı mesajsız.
Bulmaca yarışı yapar mıyız?
Uzun araba yolculuklarında en sevdiğimiz şarkıları dinlerken fotoğraf çekinir miyiz yine?
Saklar mıyız sigaralarımızı.
Ama geç kalmayalım olur mu?
Bir daha geç kalmayalım BİZ'e...
Bana yine "Can" der misin?
İsimlerimizle seslenmemek için uygun zamanlar arar mıyız?
Nasıl geç kaldım sana?
Neden erken gelmedin bana?
Lanetliyim artık kabul ediyorum.
Onca yaşanılanları şurada üç beş cümleyle anlatabilir miyim ki?
Ömürlük sözleri bir mektuba nasıl sığdırabilirim ki...
Öyle gidersin kalbimi geç boşalttığım ve sana geç kaldığım sen.
Öyle gidersin ki...
Tüm mutluluklarımın senin olmasını isterim yine de...
Her tebessümünde yüzümü güldürmen dileği ile...
Her gecemin mutluluğuna eşlik eden dualarımla son bulması.
Her anımı an ve an söylemek sana.
Her anlatmak... Ağlamak...

Öyle gidersin ki...
Öyle gidersin...
Ardından " Gitme " diyemem...
"Gidemezsin." hiç diyemem...

Beni affet!
Öyle gidersin ama gidişinle seni silemem...

Hilal YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ÖLÜM

Ölüm, iki dudağının arasında sıkışıp kalan saniyelik süren nefes alışverişinin soğuk bitimi. Öyle ki her bitimde anlarsınız değerini her bitimde geçmişe dönüp vahlanırsınız. Ne gidenler duyar haykırışınızı ne gelenler. Soğuk dört duvar arasında daralan ruhunuz çırpınır sadece son bir kez daha, bir kez daha iki dudağınızın arasından çıkan buharı hissetmek isterseniz ama nafile, giden arkasına bakmadan yol almıştır.

Böyledir hayat denen olgu dakikalar hat da saniyeler işler her zerrenize. Attığınız her adım da ya emin olmalısınız ya da pişman. Öyle kullanmalısınız saniyeleri yoksa saat tık dediği an dün dünde kalmış saniye farkıyla geleceğe adım atmış olursunuz. İşçi erken saat de yollara dökülür, bebek uyanır yeni günün ışığıyla gülümser saniyelik gelen gelecek hayatına...

Ve sen yaşadığın saniyeler arasında hayat ipini bulup örmeye başlarsın. Bazen yorulur bazen hırs yapar devam edersin... Böyledir hayat, saatleri günleri, ayları ve yılları kovalar gider... Aynaya bakarsın simsiyah saçlarında tek tük beyazlıklar gözlerinin altında yaşamışlığın kalıntısı hafif mor tabakalar alnınızda derin anlam yüklü çizgiler... Kapatırsın gözlerini geçer bir film şeridi gibi hayat saniyeleri aralara serpiştirilen acı hüznün mutluluk...

Ve kekremsi gözyaşları çukurlaşmış yanaklarından döküldüğünü hissedersin, hafif bir titreme, sırtının ortasından akıp giden soğuk terler, şakaklarınızda uyuşuk titreşimler ve kalbinizde derin bir acı saniyeler, dakikalar ve saatler sonra iki dudağının arasından sıkışıp kalan tek vuruşluk hayat neferin nefesin bedenden uçup gider, geriye kalan mı? Durmak bilmeyen saatin tık demesi... Bitiş... Sonsuzluk...

Esra ÖRS
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

'Ruh; kararsız, yaşam ve düş arasında...'

DÜŞ VE YAŞAM

Aurélia – düş ve yaşam bir şizofrenin sayıklamaları gibidir. Fakat sayıklayan şizofren güçlü bir yazar olunca, sayıklamaları başyapıtı dönüşür. Eserin ilk göze çarpan özelliği karmaşıklığıdır. Adına yakışır bir tarzda, eser de düş ile hayatı birbirinden ayıran o keskin çizgiden eser yoktur. Anlatılar birbirine karışmış düşler, anılar, hayaller, pişmanlıklar, ahlaklıklar şeklindedir. Eserde hiçbir boyutuyla gerçeklik kavramı yer almamaktadır. Kendine has **gerçeküstü** bir havası vardır. Yazar kimi zaman bir bilinmeyene yükselir, kimi zamansa kimliği belirsiz bir çukura düşer. Manzara düzlemsel değildir, yer de zaman gibi karmaşıktır. Eseri okurken yere ve zamana dair gerçekçi bir fikir edinmek oldukça güçtür. Bilinmeyen ve keşfedilmemiş bir âlemde yolculuk yapan melankolik bir aşığın, dahası bir 'delinin' kendisiyle konuşmasıdır bütün eser. Yazarın ne demek istediğini, neden bahsettiğini anlamak oldukça güçtür. Öyle ki eserin bazı bölümleri tamamıyla anlaşılmazdır. Yazarın hayatıyla ilintilendirildiğinde bu durumun tabiliği daha iyi anlaşılır. Nitekim yazar Gérard de Nerval hayatını delilikle geçirmiş bir isimdir. Bütün edebiyat tarihine bakıldığında bile onun kadar 'çılgınlıkla' içli dışlı olmuş başka biri bulunmaz. Ölümü bile eşi bulunmaz bir çılgınlıktadır; yazar bir sabah kraliyet sokak direklerinden birine asılı olarak bulunur. Yaşamı, hayatında pek çok kez geçirdiği delilik nöbetlerinin arasındaki gel-gitlerden ibarettir. Yazar bütün bu deliliği ile birlikte, bütün bir dünyayı dolaşmayı da ihmal etmemiştir. Eserde bir bakıma küçük bir **komedya**dır, yazar da eserin başında Dante'nin ilahi Komedya'sına atıf yapmaktan kaçınmayacaktır¹; yazar kimi zaman kendini tanrı, kimi zaman Mesih, kimi zaman da günaha batmış bir bedbaht olarak görür. Yazar eserinde bazen isyankâr, bazen de tövbekârdır. Eser, yazarın kendi hayatını anlattığı için aynı zamanda otobiyografik bir eserdir.

Eserdeki en önemli tema, Nerval'in hayatında olduğu gibi Jenny Colon adlı tiyatro oyuncusu kadındır. Eser, yine aynı şekilde Nerval'in hayatında olduğu gibi tamamen bu kadınla olan ilişkisi çerçevesinde şekillenmiştir. Eserin adı olan Aurélia da bu kadını simgeler. **Eserin doğuş nedeni** de yine bu kadındır. Yazar daha eserin başında, sevdiği kadının kayıp olması olayının ve ona karşı olan suçluluk hissinin bütün her şeyin belirleyicisi olduğunu itiraf etmektedir. ² Yazarın 'düş' ve 'yaşamı' bu denli karıştırmasının en önemli nedeni belli ki delice âşık olduğu bu kadına karşı olan hisleridir. Nitekim eserinde ardından gittiği kadının büyüklüğü içinde kaybolmasına şahitlik ederken; "Kaçma, kaçmal Çünkü doğa da seninle birlikte ölür diye haykırmaktadır."³ Ayrıca ölüm haberini alınca da artık çok az yaşayacağını hissetmektedir.⁴ Zamanla bu aşkı olabilecek en üst noktaya taşıyan Nerval için, Aurélia (Jenny Colon) bir kadından çok tanrıça hükmündedir ve Nerval bu 'tanrıçaya' ibadet ettiğini açıkça itiraf etmektedir.⁵ 'Tanrıçasından' aldığı son mektubu "kutsal emanetlerin saklandığı bir sandık" ola-

¹ Gérard de Nerval, Aurélia Rüya ve Yaşam, Çağdaş Matbaacılık s. 11

² A.g.e. s. 12

³ A.g.e. s. 29

⁴ A.g.e. s. 30

⁵ A.g.e. s. 31

rak adlandırdığı, yine kadının kendine verdiği bir çekmece de saklamaktadır.⁶ Yine eserin tamamında bu 'tanrıçaya' karşı işlediği birçoğu hayali olması muhtemel suçtan ötürü pişmanlık duymakta ve af dilemektedir.⁷ Yazar da bu duygu o kadar saplantılı bir hal almıştır ki, yazar bir ruh çifti olduğunu ve bu çiftin onun yerine Aurélie ile evleneceğini düşünmekte ve bundan dolayı kavga çıkarmaktadır.⁸ Geceleri onun hayali çılgınlığını duyarak uyanmaktadır.⁹ Onun ölmesinin ardından, tanrıdan af dilerse tekrardan o kadını kendine vereceğini ummaktadır.¹⁰ Sevdığı kadının ruhunun, başka kadınlarda yaşadığını düşünüp zaman zaman avunmaktadır.¹¹

Eserdeki bütün diğer temaların sınırını ve içeriğini büyük oranda bu konu belirlemiştir. Konular genel anlamda yukarıda ele aldığımız duygusal ilişkiye yakınlığı ve uzaklığına göre eserde yer almıştır.

Eserde bahse değer diğer konulardan önemli bir tanesi de dindir. Nerval'in eserde görüldüğü üzere din konusunda oldukça kafası karışıktır ve esere bakarak çok rahat bir şekilde Nerval'in tam olarak hiç bir şeye şeksiz şüphesiz iman getirmedeği söylenebilir. Ayrıca belirtmek gerekir ki din konusundaki en önemli belirleyici husus yine Jenny Colon aşkıdır. Daha detayına inmek gerekirse; eserde sık sık kutsal olan bir şeylere atıfta bulunmaktadır. Ama kutsallar sabit değildir. Daha ziyade Nerval'in ruh durumuna göre kutsal olan kimi zaman kadın,¹² kimi zaman bir giz,¹³ kimi zaman da antik dünyadaki tanrılardan herhangi biridir. Kimi zaman kadir-i mutlak bir tanrı vardır, kimi zamansa 'güçsüz ve yitlik'¹⁴, istese bile ölümü hiçlik kılamayacak bir tanrı.¹⁵ Kitabın bazı bölümlerinde 'Tanrının o yalnız krallığını zihninin kabul etmediğini itiraf ediyor,¹⁶ diğer bazı bölümlerinde ise '...yardımı dinde aramak gerekir... Tanrının iyiliğine umut bağlıyorum'¹⁷ gibi bazı ifadeler yer almaktadır. Yani belirttiğimiz gibi din konusunda, yazarın hem kafası, hem ruhu karışıktır. Yazar bunun nedenini ait olduğu döneme bağlar. Bu konudaki açıklaması da gayet tatmin edicidir. Belirttiği üzere, yazar devrimler ve fırtınalar içinde doğmuştur, o dönemde tüm inançlar kırılmış, insanlar göstermelik uygulamalarla yetinen belli belirsiz bir inanç içinde yetişiyor, sapkınlıktan daha suçlu olan bu tür inanç, kayıtsızlıkla yan yana yürüyordu.¹⁸ Yazar belki de bunun için 'en inandığı anlarda bile kararsızlık içindedir.'¹⁹ Günah çıkarmaktan utanç duymaktadır,²⁰ ardından bunun nedenini açıklarken 'dine hala bazı felsefi önyargılarla yaklaşmakta olduğunu'²¹ itiraf etmektedir. Ayrıca bütün bunlara rağmen, yazarın 'ey bilim! ey boş gurur!²² diye seslenebilmesi ve dini bilimin karşısında öncelemesi ve dini felsefeye tercih ettiğini açıkça söylemesi²³ çağına göre hem büyük bir cesaret hem de önemli bir öngörüdür. Yazarın eserde anlattığı kendine has inançları da mevcuttur. Mesela yazar bir insan-tanrı ortaklığından bahseder ve bazı in-

⁶ A.g.e. s. 48

⁷ A.g.e. s. 39, 47, 49, 50, 51, 74

⁸ Gérard de Nerval, Aurélie Rüya ve Yaşam, Çağdaş Matbaacılık, s. 41

⁹ A.g.e. s. 42

¹⁰ A.g.e. s. 47

¹¹ A.g.e. s. 55

¹² A.g.e. s. 31

¹³ A.g.e. s. 42

¹⁴ A.g.e. s. 43

¹⁵ A.g.e. s. 43

¹⁶ A.g.e. s. 43

¹⁷ A.g.e. s. 44

¹⁸ A.g.e. s. 44

¹⁹ A.g.e. s. 54

²⁰ A.g.e. s. 53

²¹ A.g.e. s. 53

²² A.g.e. s. 45

²³ A.g.e. s. 44

sanların hem insan hem tanrı olduğunu savunur.²⁴ Delilik nöbetlerinden birinden sonra ise kendisinin tanrı olduğunu sanır ve bulunduğu hastanedeki hastaları iyileştirmek için elini onların üstüne koyar.²⁵ Eserin başka bir yerinde ise tanrıça İsis'e verdiği sözden gayet sahici bir imanla söz eder.²⁶

Eserin bazı bölümlerinde değişik bir tarih anlatısı vardır. Dante'nin İlahi Komedyası'ndan etkilendiği bariz bir şekilde belli olan bu bölümlerde, yazar hayali bir tarih anlatır. Canavarlar, cinler, periler, ruhlar, krallıklar, eloimlerden bahseden bu tarih ciddi bir Hıristiyanlık eleştirisiyle son bulur ve yazar kutsal tılsımın Gırnata'da, Hıristiyanlar ve Berberilerin düşman darbeleri altında ezildiğini²⁷ söyleme yürekliliği gösterir.

Eserdeki romantizme ait öğelerin yanında, ayrıca **sembolist** bir hava hâkimdir. Yazar sık sık olayları ve olguları görünmeyen bir şeylerin uzantısı olarak kabul eder. Sanki iki farklı dünya da aynı anda yaşıyor gibidir.²⁸ Bu dünyanın olaylarının görünmeyen dünyanın olaylarına bağlı olduğunu söyler.²⁹ İnsanların çift ruh taşıdıklarına inanır.³⁰

Yazar bütün eser boyunca hayattan sadece birkaç yerde olumlu bir şekilde bahseder ve bunların da sonunun hayal kırıklığı ile bittiğini ifade eder.³¹

Yazarın açıklanması zor tespitleri de vardır. Eserde belli olmayan bir nedenle, bir gece yıldızlara bakar ve o gece sabahın açmayacağını söyler ve kıyamet saatinin geldiğini, ebedi gecenin başladığını düşünür.³² Aynı şekilde başka bir gün yağın yağmurun fazlalığına bakıp bir tufan geldiğini ve dünyayı sel kapladığını³³ sanır.

Eserde son olarak izini sürdüğümüz nokta hiç şüphesiz yazarın gitmeyi seçtiği yol; intihar olacaktır. İlginç bir şekilde yazar eserinde intihardan sadece iki yerde bahseder. Belki bu düşüncüyü kendinden uzak tutmak ister, belki de gerçekten intihar etmeden önce intihara pek de eğilimi yoktur. Eserde intihar ilkin bir hikâyenin içinde geçer. Yazar bir hana gider ve orda hancı ona üzücü bir olay anlatır; yazarın eski dostlarından biri, bir kurşun sıkıp öldürmüştür kendini. Bu yazara korkunç rüyalar gösterecektir uykusunda.³⁴ İntihardan bahsedilen diğer yer de ise yazar şöyle bir tespit yapar; "umutsuzluk ve intihar, ölümsüzlük içinde, acılar ve kıvançlar içindeki inancsızların karşı karşıya olduğu bazı ölümcül durumların sonucudur."³⁵

Kemal ÇELİK

²⁴ A.g.e. s. 46

²⁵ Gérard de Nerval, Aurélie Rüya ve Yaşam, Çağdaş Matbaacılık s. 62

²⁶ A.g.e. s. 63

²⁷ A.g.e. s. 35

²⁸ A.g.e. s. 37

²⁹ A.g.e. s. 42

³⁰ A.g.e. s. 37

³¹ A.g.e. s. 56

³² A.g.e. s. 58

³³ A.g.e. s. 60

³⁴ A.g.e. s. 49

³⁵ A.g.e. s. 54

KALMAK MI? GİTMEK Mİ?

Bırakıp gölgemi
 Binsem son insanlık trenine
 Katarlansa tren özgürlüğü rakımından yüksek bir yerlere
 Dönsem sonra, baksam o telaşa, o hengâmeye
 Daha fazla geç kalmadan, anadan üryan
 Bir kadın görsem yerde yüzükoyun uzanmış günahsızca
 Katili yanında, elinde namus marka bıçak
 Bıraksam insanlığımı o dakika, örtsem o bıçağı
 Faili meçhul bir cinayeti örten gazete gibi
 Kapatabilir miyim önce günahı?
 Kapatamam...
 Görsem sonra her biri bir yerde bir çocuk
 Siyahından, beyazından
 İki kalas bir heves top sahasında koşuşturan
 Biri diğerinden ayrı, tek bacaklı
 Sorabilirim miyim ona devlet ne, savaş ne?
 Soramam...
 Sonra dönsem kendime,
 Yeni bir güne başlarken baksam suratıma
 Utandırsam kendimi paslı aynamda,
 Sorsam kendime sonra
 Kalmak mı, gitmek mi?

Sercan ETLİOĞLU
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

YİNE AYNIYDI ANNEM

*Farklı kokular alıyorum bu sabah
 Aynı hava, aynı su değil
 Aynı ben, aynı sen değil
 Farklı kişiler, farklı bu sabah güneşi
 Aydınlıklar görüyorum
 Eskisi gibi soluk değil
 Perdenden farklı desenlerin gölgeleri
 Düştü bu sabah duvarıma.
 Dışarıdaki ağaçlar
 Farklı soluyor burunlarından
 Aynı soluyuşlar, farklı verişler bunlar
 Bugün farklı dünlerde annem gibi
 Kelimeleri farklı, bakışları aynıydı
 Fakat gözleri biraz yorgundu
 Sebebi belli sonucu aynıydı...*

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
II. Sınıf

SIÇAN

O kadar alışmışım ki yağmurun kemirgen sesine uyandığım her sabah, anneciğimin hastalık kovan çorbasını içmeye; bu sabah kahvaltı etmiş sayamıyorum bir türlü kendimi. Aç gibiyim hala! Görünür tek eksiğim kahvaltısızlık! Bu gün Çarşamba ve her Çarşamba olduğu gibi koyu lacivert takımım üzerimde yine ütüsü kusursuz, ter temiz siyah çoraplarım ve geceden boyanmış ayakkabılarımın cilası birkaç dakikaya kurur. Diğer kontroller için portmantonun aynasını kullanıyorum. Dün iş çıkışı, hafta ortası ense tıraşımı olmuşum ve gayet iyi görünüyör yana yatırdığım parlak saçlarım. Alnımda ve şakaklarımda uyku izinden, gözlerimdeyse çapaktan eser yok. Hiçbir burun kılım görünür değil ve dudaklarımda çevresinde diş macunu kalıntısı yok. Boynumda almayı unuttuğum tek bir kil bile yok, yarım saatimi alan sakal tıraşım biraz aceleye gelmiş olsa da kusursuz. Gömlek yakam ve gömleğim aynı renkte; uçuk mavi. Pürü pakım bu gün de! Evrak çantam hazır, şemsiyem elimde ve diğer elimde de anahtarlarım. Huzurluyum ve kapımı kapatabilirim artık.

Birkaç dakika sonra gelecek otobüs fakat durakta sadece bir kişi var. İnsanlar hepten tembel oldular! Az bir yağmur, biraz kar en büyük bahanesi oldu işi asmanın. Bende korkarım karlı havada hasta olmaktan yahut yağmurdan muzdarip sıkışan trafikte kalp krizi geçirerek ölüvermekten. Ama sırf bu yüzden aksatmamalı bir beyefendi milletinin işini. Ben hiçbir sabah geç gitmedim işime ve hiçbir öğlen molası yoktur ki benden önce dönen tek bir memur olmuş olsun işinin başına. Terfi

beklediğimden değil; olması gerekenin bu olduğunu bildiğimden.

Yaklaştıkça durağa anlıyorum ki bir hanımefendi bu. Durağın siperinden uzakta, kaldırımın ucunda durmuş ne yapıyor öyle orada? Ayakuçlarına basarak yükseltmiş kendini havaya, açmış kollarını iki yana, yüzünü gökyüzüne çevirmiş, şemsiyesi de yok! Savruk gençler yetiştiriyoruz! Elbet anneciği bu genç hanıma evden çıkarken şemsiyesini yanına alması gerektiğini tembihlemiştir defalarca. Gelin görün ki bir bere bile yok hanımefendinin başında! Görülmüş şey değil; bu yağmurda çıkı vermiş kot bir şortla dışarı! Üstte desen az uzun incecik bir entari, sabah uyandıgında geceliğini çıkarıp sabahlığını giymeye dahi üşenen nesiller yetiştirmişiz, azizim. Evden kaçmış olmalı, kesin. Değilse anneciği salar mı hiç bu hanımefendiyi biri mor, diğeri kırmızı beyaz çizgili iki farklı çorapla dışarılara! Hadi dalgınlık diyelim buna. Ya şu şortun ve çorapların altındaki o bir hayli yıpranmış ve soluk siyah fileli çoraba ne demeli! Oldukça ıslanmış şu bez ayakkabılar da neyin nesi bu yağmurda? Olacak şey değil! Hiç yakışmıyor bir hanımefendiye böyle gezinmek. Üstelik yağmur altında duruyor, affedersiniz ama siçana dönmüş; üşütecek bu gidişle!

Anneciğim görse hani, iyice bir paylardı bu küçük hanımefendiyi şuracıktaki. "...Çocuğün olmaz evladım; Allah muhafaza! Kimin kızısın sen? Koş, üstüne bir mont al bakiyim hemen; biz bekletiriz otobüsü. Şemsiyeni de al, unutma çantayı da. Bir hanımefendinin muhakkak takılı olmalı çantası kolunda! Kolu- na takacak koca arıyor bu derler sonra; maa- zallah! Hadi bekliyoruz biz e mi evladım. Koş bakıyım. Koş dediysen yürü şöyle çarçabuk, hanım hanımıcık. Öyle lap lap koşmaz hanime- fendiler! Kocaya yarışıyor bu derler sonra..." deyiverirdi. Bense hiçbir vakit annem kadar kolay sokulamadım insanlara. Bir otobüsü bekletmekse imkânsızdır, benim için. Belki de sırf bazı cümleleri kurmaktan korktuğum, faz-

ladan birkaç insanla daha muhatap oluvermekten çekindiğim içindir; bu dakikliğim. Şükür ki geç kalıp da açıklama yapmak zorunda kalmadım hiçbir zaman, hiçbir kula!

Otobüs geldi. Tam vaktinde. Bekliyorum hanımefendinin otobüse binişini lakin duruyor öylece hala. Şemsiyemi katlayarak hamlemi yapıyorum ilk basamağa. Şoför kornaya basmak için uzanıyor ve istemsiz atılıyorum ileriye. Ne olacak, bizim küçük hanımefendi çarptı bana, arkadan! İteledi resmen! "Adamım! Gelmiş otobüs; insan bir dürter, bir ıslık çalar, el kol eder!" dedi, ben toparlanmaya çalışırken. Cüzdanımın olması gerektiği arka cebimde yeller esmekte. Geri kalan tüm ceplerimi dolanırken sağ elim; "Kusuruma bakmayınız." diyorum "Bekledim lakin...", "Hay, Allah, cüzdanım...". Eve dönüşüm geç kaldığımın resmi olur işime, otobüs de bekletmem ki. Nasıl söylerim şoföre kartımı dahası cüzdanımı da evde unuttuğumu; nasıl anlatabilirim ki derdimi? Henüz binmiş sayılmadan, inivermek en iyisi otobüsten. Bunları geçirirken aklımdan; ikinci bir bipleme duydum ve kapandı kapılar! "Tamam adamım! Olur, böyle şeyler." dedi Hanımefendi. "Teşekkür ederim, hanımefendiciğim!" dedim "Cüzdanım çantamdadır muhakkak, size borçlu kalmak istemem, şöyle bir oturayım da!" diyerek orta koltuklardan birine yöneldim ve cam kenarına oturdum. Oturmaktan ziyade sinmiştim. Cüzdanımın çantamda olmadığını biliyordum. Yine de açıp karıştırıp durdum. O sıra, boş otobüste sanki başka yer yokmuş gibi gelip yanıma oturuverdi. "Önemi yok muhterem!" dedi kıkırdarak, dizlerini önümüzdeki koltuğun arkasına dayadı, oturduğu koltuğun ucuna doğru kaydı ve başını koltuğa yasladı. Benimse boynum eğik, ıslak şemsiyem bacaklarımın arasında ve dizlerimin üzerindeki evrak çantamın içindeydi ellerim. "Sanırım yok, size de mahcup oldum..." diyebilirdim sadece. "Dedim ya önemli değil. Şu şemsiyeyi çıkar oradan, çocuğun olmaz sonra; söylemedi demel!". Başımı kaldırıp

ona döndüğümde, gözlerinin içinde gördüğüm kendimi! Üzgün ben, şaşkın ben, mahcup ben! "Haklısınız." Dedim, şemsiyemi önümüzdeki koltuğa dayarken. "Haklı mıyım? Şaka yapıyorum, adam! Doktora mı benziyorum oradan bakınca?" Şakadan kızabiliyordu. Bense şakadan yapamam hiçbir şeyi, şakadan da anlamam! Oysa anneciğimin nasıl da şendir kahkahası, nasıl da şakacı, tonton bir kadındır. Ah, anneciğim; oğlun nasıl da mahcup oldu bir kadına: gördün mü?

Yün olan mor çorabının diz hizasındaki küçük topakları yoluyordu. Tırnaklarındaki öylesine, özensizce sürülü vermiş, turkuaz ojelerin bir kısmı dökülmüştü. Keskin ve ıslak bir baharat kokuyordu yahut ben öyle olmasını umuyordum. Yüzüme baktı. "Burun kıvrıma! Kokuğumu biliyorum; rastadan! İslanınca daha da beterdir. Bu ay bakım ürünlerini alamadım. Cidden el yakıyorlar. Alamadım çünkü bu ay bot alacağım. Yine de telaşlanma. Bitlenmiş olamam; ürünlere çıkışmamış olabilir param ama bit ilacımı eksik etmem hiçbir zaman." dedi gülümseyerek. Gülümseyemedim; yani zamanında gülümseyemedim. "Hadî sor!" dedi, "Öylece yağmurun altında ne diye dikildiğimi merak ediyorsundur. Söyleyeyim, yağmur diyetindeyim, cicim! Zayıflıyorum yağmurla.". Bu kez zamanında gülümsedim; gülümsedik! "Kusuruma bakmayın ama hiçbir yağmur zayıflatamaz sizi hanımefendiciğim. Keza zayıfsınız yeterince. Ve sadece üşütürsünüz yağmur altında dikilerek!". "Amaç bu ya zaten, muhterem. Cırcır oluyorum yağmurda üşüterek ve fazlalıklar cort cort işte anla! Su da içiriyor üşütmek insana; bir kadın ne isteyebilir ki bol bol su içebilmekten başka!" İstemsiz, öksürüyorum. "Ne o miden mi kalktı yoksa?" diyor, kahkahalar atarken. Dikiz aynası vasıtası ile göz göze geliyoruz şoförle. Sessizce "Evet, ama sus lütfen. Şoför bize bakıyor." diyorum. "Vay canına!" diyor. "Islak kıyafetler içinde bir kadın yanındaki koltukta oturuyor ve senin sadece kalkan miden mi oluyor yani? Bunu dişiliğime

yapılan bir hakaret sayarım ben!" diyor kahkahalarını bonkörce etrafa saçarken. "Bakacak tabi ki, bizden başka kimse yok ki otobüste akıllım!" diyor gözlerini büyütürken. Gözlerinde görüyorum kendimi: üzgün ben, utanmış ve mahcup ben, bir şoförün bakışları altında ezilen ben, annesinin 'cık cık'larıyla ayıplanan ben!

Suskunluğumuzu sessiz sedsiz duruveren otobüsün açılan orta kapısı bozuyor. Şoför ayağa kalkıp bize dönüyor. "Alt geçit suyla dolmuş. Trafik kilit anlayacağınız. İsterseniz burada inin, iki alt sokaktan geçen bir otobüs olacak onu yakalarsınız. Zaten alt geçitten sonraki ilk üç durakta da duramam; mazgallar tıkalı kapılar açılmaz eteklerine su değdiği için, anlayacağınız bundan sonrasını kapılar açık gideceğiz tabi trafiğin açılmasını beklerseniz." Dizlerini koltuğun arkasından kurtarıyor. File çorap sol diz kapağının üzerinde küçük kızıl baklavalara oluşturmuş. Ayağa kalkıyor. "İnelim hadi!" Önce umursamıyorum, işime gitmeliyim, zaten bana dememiştir diyorum içimden lafın gelişidir ama omzumu dürtüyor. "Hadi adamım, şoförü duydun! Bizden başkası da yok zaten otobüste. Hadi inelim!". "İki sokak ötesini bilmiyorum ben. Ben beklerim." diyorum. "O otobüse ben de binmeyeceğim zaten. Ama acaba kim biptecek senin yerine çok merak ediyorum? Cüdzanın yok, adamım; hatırladın mı? Tabi kadınları senin yerine biptemek zorunda bırakan yakışıklı züppenin teki değilsen ve beni feci şekilde yemişsen öyle olması lazım.". "Tabi ki değilim!". İşe her halükarda geç kalacağım, hoş gitsem de tüm bir gün cüzdansız ne yaparım. İtiraf etmeliyim; büroda da pek sevilen biri değilim. Hanımefendi doğru söylüyor; yakışıklıyım. Temiz ve titiz oluşum, dakikliğim, işimi önemseyişim ve kimseyle laklak etmeyişim beni önce pısrık, sonra kendini beğenmiş, sonrasında burnundan kıl aldırmanın biri yaptığı iş arkadaşlarımla gözünde. Yakışıklı ve suskun oluşum kibirli olduğum sonucunu doğurmala-

rına sebep oldu. Çekingenliğim nedense herkese üstten bakan bir edam varmış gibi algılanmıştır hep. Dilimden düşürmediğim rica, minnet ve teşekkürlerim ne acı ki yalakanın teki olmaktan öteye taşımadı beni asla. Utangaçlığım, yalnız ve itici kıldı beni. Vakur duruşumla, insanüstü gereksiz terbiyemle, kadınlara karşı gösterdiğim saygım ve sergilediğim nezaketimle özetle olması gerektiği gibi oluşumla, asla daha fazlasını vaat etmeyişim ve gereğinden fazlasını sormayımla başka bir dünyaya aitmişim muamelesi gördüm hep. Oysa sadece sıradan, ortalama bir adamım işte. Yine de çekemiyorlardı sanırım ve çekilmez biri ediyorlardı beni gözlerinde. "Ne düşünüyorsun akıllım! Gel de sana bir kahve ısmarlayayım, cüdzanın yok; değilse kesin sen önerirdin bunu; öyle değil mi?" Ben mi, ben? Öneremedim yine de ona "Kesinlikle!" dedim, gülümseyerek. İkinci yalandı. İkidir aynı kadına yalan söylüyorum. Anneciğim, oğlun yalan söyledi! Affet!

Bir telaşla indik otobüsten. Heyecan mıydı yoksa? Heyecanlıydım; evet. Yalan söyleye bildiğimi keşfetmişim. Kolumdan çekeliyordu beni. "Şurada işte! Şu alışveriş merkezine. Hadi!" trafiğin ortasına geldiğimizde anladım ki şemsiyem otobüste kalmıştı. Çantamı savurup duruyordum yağmurun altında. Evraklarım ıslanabilirdi. Devlet ananın tapularını, doğa ananın şefkatine teslim etmiştim. Diğerleri gibi davranmaya başlamıştım şimdiden. Diğer umursamazlar gibi! Bir kadına kolumu kaptırmış ve hemencecik işimi ve sorumluluklarımı ardımda bırakmıştım. Alışveriş merkezine önce o girdi, sonra kollarımız, sonra ben ve en son da evrak çantam. "Şemsiyem, otobüste kaldı." dedim. "Elini tutan bir hanımefendinin karşısında mızızlanmak yakışıyor mu hiç bir beyefendiye? Ne çabuk bozdunuz kendinizi Paşam!" dedi. Kahkahalara boğuldu. Gülüşü ısıtıyordu içimi. İçinde güneşi saklıyordu. Sizinle güneşini paylaşması için onu azıcık gülümsetişiniz bile yetiveriyordu. Oysa o öyle

cömertti ki, yüzünü döndüğü topraklara asla kış değmezdi. "Hep korundun değil mi sen? Hep bir şemsiye oldu tepende gezdirip durduğun? Korunmayiver bugün de adamım! Hem ne asit yağdığı var gökten ne de benim hamile kalmak gibi bir niyetim var birilerinden! Kahveden önce bir şeyler aşırılam, hadi!" Hala düşünüyorum: atıştıralım demek istemişti de ben mi yanlış anlamıştım? Kendimi bozduğum bir hakikatti. Korunmayacaktım kendimden bile! Sonuçta küçük şüphelere hamile kalacak olsam da korunmayacaktım. Hala düşünüyorum: sınırlılaşım âşik olacağımı bilseydim yine de korunmaz mıydım ki Yağmur'dan?

Alışveriş merkezinin bodrumuna sürüklüyordu beni. Yürüyen merdivenleri ne de çabuk inivermiştik? Büyük, çok büyük bir marketeydik. Dev televizyonların önünde durduk. Çiğlikler atarak sıçramaya başladı. "Oleyyyyy! Kimse yok! Kimse yok!". Dur dedim seni taciz ettiğimi düşünün bilirler! "Sen şu koltuğa kıvrıl kimse kapmadan! Ben hemen geliyorum. Ben gelmeden başlama sakın kafanı patlatırım!" dedi raflara doğru koşuştururken. Hala kurumamıştı yani tam manasıyla kurumamıştı. Arada bir başının üzerine kalkan saçlarının bir önceki karede sırtının neresinde durmakta olduğunu rahatlıkla anlayabiliyordunuz. Turuncu, pembe, yeşil ve sarı çiçeklerle bezenmiş eflatun, soluk ve dar bir elbisesi vardı. Sırtında saçlarının izini taşıyordu. Kısa etekliği uçtukça açık mavi şortunu taşıyan kalın ve çift sıra gümüşü, iri balıkgözleriyle donatılmış siyah deri kemerini görebiliyordunuz! Sağ arka cebinden sarkan açık yeşil kumaş parçası sanırım bir saç bandı filandı. Ardında ıslak ayak izleri bırakıyordu. Dev bir televizyonun karşına konulmuş iki kişilik kırmızı bir koltuktaki kastettiği. Çantamı koltuğa atıp, ellerimi koltuğun sırtlığına koydum. Etiketini okuyunca anladım ki insanlar bu dev israfa televizyon demiyorlardı artık; daha kısa bir isim bulmuşlardı. Koltuğa oturunca fark ettim ki televizyon bir tür oyun konsolu bağlanmıştı. Etrafta

çok insan yoktu: kasiyerler, birkaç ihtiyar çift, rafları düzeltenler, bu yağmurlu havada yürüyüşe çıkmak gafletinde bulunmuş birkaç genç çift, ben gibi birkaç aylak ve güvenlik görevlisi. Sanırım buraya oturmak ve konsolu kullanmak test amaçlı bir açık önermeydi. Çalışanların dışında kalan ve hareket eden her şey ağır ve dalgın bir şekilde alışveriş eden, sepet dolduran ve de kafa boşaltan zombiler gibiydi.

Kısa bir zaman sonra döndü. "İki kocaman soğuk sandviçimiz ve bir litre de soğuk kolamız var. Kahvaltıyı seviyorum! Al bakalım!" dedi, avucuna göre hakikaten büyük, avucuma nazarsa orta boy olan sandviçi burnumun dibine sokarken. "Kusuruma bakma fakat ben haşlanmamış etleri yemiyorum. Taze olduğu rivayet edilen meyve sularını bile içemiyorum, gözümün önünde sıkılmamışlarsa!" dedim. Ne bir hanımefendi ne bir rica; beyefendiliğimden geriye sadece kuru bir kusuruma bakma kalmıştı kala kala! Ve o da eğreti duruyordu omuzları ıslak, kravattı çözülmüş, ceketi kırış kırış, pantolonun ütüsü bozulmuş bir takım elbisenin içindeyken bün-yemde. Anneciğim; oğlun yorulmuş taşımaktan nezaketi; kızma sakın! "Ne yani; kola içmedin mi hiç? Şaka mı bu?". "İçtim elbet! Tadını hatırlamayacak kadar uzun zaman önce!". "Bu iş böyle olur zaten, adamım! Kadın önce unlu mamul reyonuna gider sonra hazır et reyonuna uğrar, meze tezgâhını bile atlamaz ve sonra soğuk içecek dolaplarında dolanır durur ve sonuç: adam yemeğin tuzu yok der! Neyse, keyfin bilir! Hadi oynayalım!". "Peki, o kadın kasaya uğrar mı?". "Tabi uğrar! Adam cüzdânını unutmuşsa neden uğramasın ki?". Güldük, katılana kadar güldük. Başımıza küçük veletler toplana kadar kalkmadık aletin başından. Sanal bir topu kapmaya çalışıp durduk. O becerikliydi ve topu her kapışında veletler tezahürat ediyordu; top bana geçtiğindeyse kıkırdamalar mahcup gülüşler. Bense düşünüyordum. Çocuklara neden velet dediğimi? Demezdin aslında. Aslında oynamazdım oyun

konsollarıyla. Veletlerin sayısı çoğaldığında, "hadî, sıvışalım!" dedi. Sıvıştık! O an tombul bir kasiyerle göz göze geldim. Gerçi tüm kasiyerler bize bakıyordu sanki. O an giriş turnikesinden çıktığımızı idrak edemeyecek kadar mutluydum sanırım.

Önce zemin kata, oradan da birinci kata çıkivermiştik. Bir vitrini kesiyordu gözü. Çılgınlık attı yine, "Botuummm! Botum gelmişşş!" Umurumda değildi. Varsın insanlar onu taciz ettiğimi düşünsünler, hatta botum değil de başka bir nane dediğini falan sanırlarsa sansındılar! Koşarak dükkâna girdik. Botunu yüksek bir rafa koymuşlardı. Görevliyi beklemeden uzanmaya çalışıyordu. Belli ki uzun zamandır beklemekteydi. Uzandığında açıkta kalan belindeki dövmeyi fark ettim. Koyu kırmızı bir el yazısıydı bu. Sirtının sonundaki gamzelerin arasını dolanıyordu boylu boyunca: "Drive it Like You Stole IT". Ne anlamalıydım? Hiçbir şey anlamıyordum! "Adamım! Neye bakıyorsun sen? Uzan şuna, indir botumu!" dedi, elbisesini aşağılara çekelerken. Gülümседim. Uzanmaya çalıştığı kutunun etiketinin üzerinde "Yağmur" yazıyordu. Kutuyu verdim. Yağmurun tuzlu beyaz izlerini taşıyan siyah bez ayakkabılarını çıkartmıştı çoktan. Hem de ne çıkarmak! Biri insanların oturup yeni ayakkabılarını denedikleri dev, yuvarlak, beyaz deriden komodinun yanındaydı, öteki teki ise kasaya yakın bir yerlerde ölgün bir vaziyette yatıyordu. Bize yaklaşan görevli tosurdayarak yolunu değiştirdi ve ölgün ayakkabının naaşını kaldırmaya koyuldu. Bu pervasızlık için görevliden özür dilemeli miydim? Öyle olsa bile; dilemedim. Özür dilemeyen, sıradan ve yakışıklı bir adamdım. Botlarını giyer giymez "Şimdi kahve zamanı!" diye haykırdı. Koşar adım kapıya yaklaşırken kasiyerin şaşkın bakışlarına el sallayarak cevap verdi. Arkasını dönüp ölü ayakkabı levazımcısına "Adamım! Canları cehennem!" dedi. Ya da "Canınız cehennem!". Neden sonradan geldi ki bunlar aklıma! Ah

annecim, küçük oğlunun sonradan gelir oldu her şey aklına.

Kalabalığı yarararak bir üst kat-taki yarısı kitapçı yarısı kafeterya olan karma bir yere taşındık. İnsanlar, kitaplar, masalar ve sandalyelerle kaplı karman çorman bir odaydı işte. Camın kenarındaki iki kişilik yuvarlak bir masaya oturduk. Bir çeşit kahve içiyorduk ve İrlandalının biri şurup şişesini kahvelerimizin içine düşürmüştü. O peynirli kekini kemiriyordu, bense aklımın bir köşesini. Onca şarkının içinde bir tanesi iki de bir kendini duyurup duruyordu. "Hazreti Nuh gibi bir gemi yapacağım şimdi Allah aşkına... Havadar mavadar..." bir şeylerdi! Bir tek o güzeldi. Doğrusunu isterseniz ne gözümün önünde sıkılmayan kahve çekirdekleri, ne şu şurubunu içeceklerimizin kazanına düşüren sakar İrlandalı, ne de başka bir şey vardı aklımda. Aklımda sadece yağmur vardı. Dışarıdaki yağmur dinmişti. Düşündüğüm yağmur karşımda sandalyesinde oturmuş peynirli kekini kemiren Yağmur'du. Sıçanım benim! Belli ki artık yağmurun kemirgen sesine uyandığım her sabah anneciğimin hastalık kovan çorbası gelmeyecekti aklıma. Ah anneciğim; Henüz unutmamışken özür dilemeyi, biran evvel özür dilemeliyim senden!

Bol bol laf yakıyorduk. O öyle diyordu. Benden bahsediyorduk, ondansa nadiren. Genelde etrafımızdaki insanları anlatıyordu bana. "Bu Bay Bob doksan kilo ve kafasını eğdiğinde göbeğinden başka hiçbir şey göremediği için üzüyor bazı geceler. Şu da Bayan İzabel. O kadar zayıf ki bazen beğendiği bir pantolonu giyebilmek için büyük oğlunun bebeklik atkısını doluyor beline. Şuradakinin adıysa Oingo. Böylesi kalabalık yerlerde yalnızlığını bastırmak için sürekli cep telefonunu kurcalayıp duruyor, bazen yalandan birileriyle konuştuğu bile oluyor. Onun masanın hemen karşısındaki rafın önünde dikilense Boingo, kitapları alıyor ve biriktiriyor evinde. Kız kuru-su bir öğretim görevlisi işte! Okumadığı o kitapları ne diye alıyor, bilmiyor hiç kimse.". Bu

gibi şeyler anlatıp durdu. Eğleniyordum. "İnsanlar hakkında böyle düşünme, zaafalarını kendince yorumlayarak eğlenme. Bu çok kaba- ca ve ayıp, diyeceğim yerde eğleniyordum! Bir ara "Yağmur mu, adın?" diye sordum, "Sayılır" dedi. Kurcalamadım. Konuştukça öğreniyordum, küçük görünen o değildi; ben ve kostümüm büyük gösteriyorduk sadece. Ana kuzusu gibi davrandığımı düşünmediğini söyledi bir ara ama uykuya dalmadan önce saydığı koyunlar arasına karışsam, hele bir de çitinden atlamaya falan kalkarsam gözünü kırpmadan indirirmiş beni oracıkta.

Kahvesini yarım bırakıp "Bir yere kaybolma geliyorum hemen!" dedi. Kaybolmaya niyetim yoktu zaten. Esiri olmuştum bir şeylerin. Eskiden sadece titizliğimin ve çekingenliğimin esiriydim fakat şimdi daha buyurgan bir sahip bulmuştum kendime. Cüzdanımı unuttuğum ve bu sonum olmuştu. İçimde uyanan şey, beni diğerlerine yaklaştırıyordu. Normalleşiyordum. Evrak çantam olmadan, şemsiyem olmadan, utanmadan sıkılmadan, sıcakkanlı hatta yılışık bir herif olarak yaşabiliirdim artık, şakalara zamanında gülebiliirdim ve yeterince uslu bir velet olursam belki Yağmur bana sulu şakalar yapmayı bile öğretebiliirdi. Neden olmasın ki, cüzdansız bile yaşayabiliyordum. Hatta bir gün vicdansız bile yaşabiliirdi insan, tıp ilerliyordu! Kalbimdeki tıplayış kuvvetleniyordu ve dönüşüyordum bir şeylere. Olması gerekenden farklı bir şeylere dönüşüyordum. Elinde bir kitapla döndü. El çabukluğuyla evrak çantamın içine tepiverdi kitabı. "Sana iyi gelecek!" dedi, "hadi kalkalım".

Dışarıda Yağmur dinmiş, sular çekilmiş, güneş açmış ve batmaya yaklaşmıştı biz içerideyken. İsrarla taksikle evime bırakmak istedi beni. Bense yürümek istedim biraz. Kabul ettirdim sonunda. Ayrıldık. Birden bir hüznü kapladı içimi. İçimde büyüyen tekrar kavuşabilme arzusunu küçültmeye çabalayan zavallı beynim kötü yönlerini düşündürüp duruyordu bana, Yağmur'un. El çabukluğu takdi-

re şayandı. Cüzdanımı evde unuttuğumu sanmadan az evvel bana arkadan çarpmıştı. Süper marketteki toplu kasiyer geliyordu gözümün önüne. Ayakkabıcıya el sallayıyorsa gitmiyordu gözümün önünden. Kitapçıdan da çıkıvermiştik öylece. Adisyonu takip etmemiştim. Sonra şu kahveden önce bir şeyler aşırılım diyen kısık ses, cınlayıp duruyordu kulaklarımda. Sıçanım benim! Tabi ya! Yağmur sayılırdı zaten adı da! Ah annecim, yoldular oğlunu!

Kapıda durduğumda, cilası akıp gitmişti ayakkabılarımla, saçımı dağıtmıştı rüzgâr, ıslanan yüzüm haritaya dönmüş olmalıydı çoktan. Çiseleyen yağmur epeyce ıslamıştı beni, inceden öksürüyordum. Huzursuzdum! Evrak çantamda anahtarlarımı arayan titrek elim şu kitabı buldu bula bula o kararsızlıkla. Bu bir romandı. Adı; Tıkanma! Kapağının içine ise el yazısıyla şunlar karalanmıştı: "Adamım! Bir ara öyle korktum ki o hikâyedeki palyaço var ya işte o benim diyivermenden. Demeyince sevindim. Ben de öbür hikâyedeki şu kocası için saçlarını satan kadın olamam zaten. Fedakârlık edemeyeceğimden değil be adam! Kim ne yapsın benim kokuşuk saçlarımı! Neyse romanın bunlarla bir alakası yok, anneciğinle alakası var. İyi okumalar. Görüşmek dileğiyle! - Yağmur-

Eve Nasıl girdim bilmem. Mutlu muydum, kızgın mı, umutsuz mu, huzurlu mu, huzursuz mu? Kim bilir nasıldım. Cüzdanım portmantonun üzerindeydi. Çalmamıştı! Yani en azından onu aşırmamıştı, diğerleri için bir garanti veremem. Çaldığından benim olduğum tek bir şey var: Kalbim!

İlyas Eray ŞENTÜRK

HER ŞEY "SENDE"

Hayatla girdiğimiz bu zor sınavda kimin kazandığı o kadar da önemli değildir. Sen hayatın eline koz verirsen dertlerden kapını kapatamazken sürekli gözyaşı acı da bulur seni. Kurallarına göre oynarsan bu savaş oyununu kazanan sen olursun... Ama küçük gelgitlerin büyük dalgalar olmasına izin verirsen kaptanı olduğun gemi de bu dalgalara dayanmayarak batacaktır. Piyonlarını akıllıca kullanır, sıkıntılarını mutluluğa çevirmeyi başarsan, mutlu olursun. En küçük sıkıntılarda başını ellerinin arasını alıp çaresizlik içinde kıvranırsan, yenilgiye kabul etmiş olursun. Kendine yeni stratejiler bulursan, hayatın tuzaklarına hazırlıklı olursun ki; bu tuzaklar senin baş edemeyeceğin şeyler değildir. Akıllıca çözümler bulunca pekala altından kalkabileceğin sonuçlar da olur. Bazen cesaret isteyerek, meydan okumayı gerektirir sıkıntılar. Gözün korkarsa üst üste gelir her şey. Bazen de kuralları, stratejileri bir kenara bırakarak yüreğinin sesini dinlemen gerekir karar vermek için. Öğütler bazen işe yararken bazen de sadece kafa karıştırır. Sana yol gösterenler, senin derdini senden iyi bilemezler. Üstelik senin başına gelen olaylar onlarınkiyle birebir aynı olmaz. Çektikleri neyse, göz korkuturlar destek olacakken. Ve bundan da büyük bir keyif alırlar sen ne kadar tırsıp, içine kapanırsan o kadar felaket tellalı olup karabasanlar uydururlar. Unutma, seni senden iyi kimse tanıyamaz ve kimse seni senden çok düşünmez. Böyle zamanlarda kalbine kulak ver ve onu dinle. O sana yalan söylemez, seni kandırmaz senin için en iyi kararı o verir.

İşte hayat dediğimiz tuzaklarla sürprizlerle dolu uzun yol bu. Böyle geldi ve böyle de devam edecek. Hangi tarafta olacağına sen karar vereceksin. Ya hayata karşı savaşanlardan olup hayatını kazanacaksın ya da boyun eğip kaybedenlerden olacaksın. Ama şunu hiç bir zaman unutma: sen odak noktasısın, merkezde sen varsın. Acılar, mutluluklar, sevgiler, sevinçler, gözyaşları... Hepsi sana. Varlığın en büyük hazinen. Çünkü sen varsan her şey var, sen yoksan hiçbir şey yok...

BIRAKIP GİTTİĞİN KADARIM

Bir garip boşluktaım.
Her yerim zindan karası.
İşimsiz bir kenar mahallesinde,
Meyhane köşesinde,
Hatta yerlerin dibindeyim...
Neredesin diye sorma,
Bırakıp gittiğin yerdeyim...

Bir tuhaf hallerdeyim.
Bileklerim bıçak yarası.
Tarifsiz bir girdabın içinde,
Bunalım çerçevesinde,
Hatta ölümlerin eşliğindeyim...
Nasılsın diye sorma,
Bırakıp gittiğin kadarım...

Emre AYKANAT
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

Zeynep YAVUZ

BİR GÜN

Yine bir gidiş... Yine bir hüsrân... Artık göz bebeklerimden felaket akıyor. İsyân damlacıkları savruluyor. Saatlere vurdu acısı artık. Sonra haftalar, yıllar... Belki geçecek bitecek ama şu an çoğu kez geri gelecek.

Şimdi hakkımla beraber her damla gözyaşımı da helal ediyorum sana. Zaten başka ne yapabildim ki, seni sevmekten sana ağlamaktan başka.

Durduramıyorum kendimi her damla ayrı acı veriyor yanaklarıma. Oradan tüm bedenime. Tebessümlü sabahlarımı özleyorum. Değer verdiğim insanlar yok yanımda şimdi. Tasvir edemiyorum bile. Kör oldum sanki. İçime içime işliyor her saniye...

(...) Bitti... Sonunda üç nokta varsa bitmez...

Belki geç kalmışlıkların ağır rotasını tartamayan tek motorlu bir yük gemisiydi... Belki fazla müdahalenin sonucundaki nefretin bir kişiye lansesiydi...

Bilinmez... Cevap da gerekmez aslında...

Sormayın neden ağlıyorum diye. Ağlıyorum arkadaş var mı itirazın? Varsa sen de ağla. Benim itirazım var ben ona ağlıyorum. Benim isyanım ona... Kinim nefretim ona... İtiraza...

Böyle olmamalıydı yaşanmamalıydı. Ya hep ya hiç li duygularımızı kim köreltti böyle... Seviyorum demek kolay mı sanıyorsun... Sen de yanlış yapmışsın meğer, gözümde ne büyümüşüm seni... Seviyorum demek kolay değil elbet... Ben ise aşk mektebinde daha ilk sınıftan çakmaya müebbet.

YOK! Karanlıkların, yalnızlıkların, acıların, sevgilerin, hüznünlerin, günlerin, güneşlerin, yağmurların, baharların, tebessümlerin, mutlulukların eski tadı yok.

Dualarına karışacak değilim. Allah ile kul arasına giren bizden değildir sevgili. Senin kaçtığın ben her seferinde. Bu geliş gidişli seferlerinde biraz daha parçalanan ben.

Bundan ziyade egoizme meyilli bir sen... Herkesin üstüne geldiğini ve seni suçladığını düşünüyorsun aylardır. İçinden çıkamadın. Hayat senin artık... Hayat? Hani şu hiç bizim olamayan var ya, o işte senin hayatın!

Bakış açını da değiştirme. Her şey senin. Herkes çekilmiştir umarım etrafından. Aradığın mutluluğa ulaşırsın umarım.

İyi dileklerim seninle olsun.
Ben mi? - Sadece ikimizin de hissettiği o günü bekle...
Bir gün... (ömür yeterse...)

Burak YILDIZ

Giresun Üniversitesi, Bankacılık ve Sigortacılık
II. sınıf

BEYAZ

Soğuk bir akşam avuçladığım ellerin

Bakarken ağladığım gözlerin

Seni saklayan saçların

Beyaz...

Sakallarına düşen gölgen beyaz

Beyaz, sessizlik sonrası kulaklarımdaki uğultun

Baka kaldığım yerlerdeki kelimelerin beyaz

Üç adımla geçtiğim uzaklar beyaz

Unutmaya kaçtığım gökyüzü beyaz

Beyaz ölü hayaller

Bembeyaz...

Mehmet BELEK
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

KENDİNİ BULAMAYAN ADAM

1. BÖLÜM

Bu sabah İstanbul'un yağmurlu yüzü ile uyan-
dım. Kuş civıltıları takip
etti yere damlayan su ta-
neciklerinin seslerini.
Farklı bir yerde uyandı-
ğımı fark ettim bu sefer,
evimin huzurundan
uzakta, başka bir evde.
Gözlerimi açtım, etrafıma
bakındım. Aslında fazla
değişen bir şey olmamıştı.
Telefonuma baktım. Hala
Avea-Sisli yazıyordu. Ha-
len dünyama yakındım.
Aynı ülkede nefes alıyor-
dum. Aynı şehirde gezi-
yordum. Tarih garibime
gitmisti, 5 yy ilerisine
ayarlıydı, hatta tam 5 yy.
Düzelttim.

Çalışma masam var-
dı yatak odamda, üzerin-
de de bir adet laptop. Fa-

kat benim kullanabilece-
ğim bir masadan çok da-
ha sadeydi. Dolap ahşap
ve aynalıydı, boyum ka-
dar uzun bir ayna vardı
dolabın üzerinde. Bütün
oda inanılmaz düzenley-
di. Kadın eli değmiş oldu-
ğu kesindi. Kalktım. İki
kişilik bir yatakta yatı-
yordum. Oldukça rahattı.
Yanımda bir yastığın da-
ha olduğunu fark ettim.
Gülümsedim. Yataktan
kalktım, ayakucumda
tüylü terlikler vardı. Ba-
na göreydi. Giydim ve la-
vabonun yolunu tuttum.
Yüzümü yıkadım. Ayna-
da kendime baktım. "Bir
günde insan ne kadar de-
ğişebiliyor böyle?" diye
kendini kendime mırıldanı-
yordum. Mutfaktan bir
ses geldi; "Omletin hazır
bitanem! İşe geç kalacak-
sın!" Gittim. Mutfakta
inanılmaz lezzetli görü-
nen, özenle hazırlanmış,

sadece benim için olduğu belli olan bir tabakta omlet ve çeşit çeşit kahvaltılık vardı. Ve inanılmaz güzellikte eşim olduğunu düşündüğüm bir kadın. Farklı yemekler yiyordum belki ama damak tadım hala aynıydı, yerindeydi. O sırada, eşim bana: "Akşam işten erken çıkmaya bak, sana bir sürprizim olacak." dedi. Ne sürprizi? Niye? Hiçbir anlam veremedim, ama renk veremedim. "Tabii hayatım, meraklandım şimdi." diyebilirdim.

Dışarı çıktım, çıkarırken anahtarımı aldım. Araba anahtarı vardı, bir de alarm kumandası. Etrafıma baktım. Hangi arabanın benim olduğunu kestirememiştim. Kilit düğmesine bastım. Çok şık bir Audi bana "cık cık" diye ses Verdi. İşte bu ho-

şuma gitmişti. Arabama bindim, anahtarı çevirmeden önce durdum ve işlemeye başladım öğrendiğim bilgileri. Bir evim, bir eşim, bir mesleğim vardı, iyi para kazandığım belliydi. Peki neden evimi, esimin olduğunu, arabamı, çalıştığım yeri hatırlamıyordum? Kafam çok karışık. Arabada gps modülü olduğunu fark ettim. Arabayı çalıştırdım, gps ekranına baktım. "Nereye gideceksiniz?" sorusuna önceden kayıtlı olan "işyerim" seçeneğini seçerek yanıt verdim. Verilen direktifler doğrultusunda yola çıkmaya başladım. İşyerime gittiğimde ne yapacağımı hiç bilmiyordum...

Kerem KILIÇ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

SON GÜN'AHİM' GENE SENSİN

"yazmaktan ellerim nasır tuttu,
kalemim tükendi,
gözyaşlarım kesildi,
bedenim ağırlaştı,
herkes anladı da, bir ... anlamadı!

Ben de;
Bıraktım artık o batıl inancı, o üç harfi...

Artık
Şeytanın
Kucağındasın' demiyorum kimseye...
Şeytanın ta kendisi oldum zaten!

Seni öldürdüm dün gece. Sonra;
Gözlerim melekleri kaybetti.
Zebaniler sevaplarımı yok etti!

Gölgem bile beni terk etti!

Artık
İsrafil sura üflemeye koyulsun bence,
Yoksa ben kalkıyorum artık,
Canını veren Allaha yemin olsun ki,
o canı, Azrail'den önce bulurum!
İsrafil'den öncede sura'tına üflerim!"

(...Bakınız: en yakınınızdaki aynaya! ...)

Tuğsan TOKSOY
Akdeniz Üniversitesi, Turizm Otelcilik
IV. Sınıf

VEDA

Şu sıralar son demlerinin tadını çıkarmaya çalıştığımız üniversite serüveninden söz etme vakti gelmişti çoktan.

Bu serüvenin en başından, "kazandı" haberinin geldiği günden başlamak lazım. Girilen şoktan dolayı mutluluğu doğru dürüst yaşanamayan andır kısaca o an. Haberi duymanın ardından, alınan tebrik telefonları biraz daha somutlaştırır bu gerçeği.

Üniversiteli olmak... Güzel bir gerçek. Sevinçten çıkılan bulutların üzerinden inmek çok geç olmaz. Koşturmaca yeni başlar, çünkü iyi bir yurt ayarlamak ilk şarttır, alışveriş yapmak da olmazsa olmaz. Aileden ayrılma vakti yaklaştıkça, anne duygusallığı, baba nasihatleriyle buluşur. Anne, okulların açılmasına kadar olan süreye sevdiğin bütün yemekleri sığdırmak ister. Sığdıramazsa, boğazdan geçmeyen lokmalara dönüşür canım yemekler. Baba ise bulduğu bütün boş anlarda, seni karşısına alıp nasihat etmek için fırsat kollar. 80'lerin siyasi karışıklıklarından nasibini alan bir adam olmanın hakkını verir baba. "Aman" der. Hiçbir siyasi örgüte mensup olmamam için dil döker dakikalarca. Çok ilginçtir ama bu durum benim babamın ilk öğüdü olmuştur hep. Bu nasihat onun gözlerindeki üzüntüyle birleşir ve ben oracıkta anlarım zor bir öğrencilik geçiren bir babanın kızı olduğumu.

Fermuarı kapatılan her bavul, yeni dünyama bir an önce açılmak için sabırsızca bekliyor. Çok geçmeden vedalar gerçekleşir. Anne hep ağlar, baba dimiktir, ama biraz buruk...

Kendini kalabalık bir yurt odasında bulman tuhaftır. İyidir de aslında... Çünkü hayatına giren her insan bir öykü, bir tecrübe demektir. Okulun ilk günü saçmadır. Herkesin birbirini süzüp, kişilik analizini yapma çabaları gereksiz... Üniversitede yapılacaklar listesi kabarıktır. Üye olunacak topluluklar, dans ders-

leri, tiyatro grupları vs. Fakat bunların hayata geçirilen kısmı çok da iç açıcı değildir.

2. yıl eve çıkılır genelde. Bulaşık, temizlik listelerine hiç uyulmaz.

Duygular yoğun yaşanır bu yıllarda. Aşk da öfke de... Dostlar şekillenmeye başlar zamanla. Benim sıkıldığından hiç şüphe duymadığım dostluklarım oldu mesela, bazen beni yarı yolda bırakabilen. Olsun...

Fransızca öğrenmekti ilk amaç, pratik yapmaktı falan... Hayat konusunda daha fazla pratik yaptım ben. "Neyse tecrübe oldu, bir daha yapmam" diye kendimi kandırdığım hatalarım oldu fazlaca. Çok eşim, dostum, arkadaşım oldu. Yan yanayken acayip eğlendiğim insanlar... Kalabalık çevrem... Kapının sürgüsü nü çekerken yeni boyutum, "yalnızlığım" kalır hep yanımda. Vicdan azaplarım da girer muhabbete. Dertleşiriz falan... Akıcı bir dille "hayat" konuşabiliyorum artık. Eskiden sadece derdimi anlatacak kadar tecrübem vardı. Artık epeyce fazla... Olaylara böyle olgunca tepkiler verebiliyorum artık. Klasik olacak ama, sanırım "büyüme böyle bir şeydi".

Kolay olmadı büyüme. Zorlu yollar çıktı önüme. Düştüm bazen. Kanlar aktı... Çok kan aktı. Ama geçti... Ya da geçmesini mi ümit ettim acaba sadece? Bilmiyorum ama geçti gibi. Daha sağlam adımlar atmak benim işim artık.

Hayat iyi şeyler de öğretti bunların yanı sıra. Tertemiz insanlar çıkardı karşıma. Yemek yapmayı öğrendim bir de. Mutfakta harikalar yaratan bir anenin kızı olmanın hakkını vermek lazımdı. Bazen berbattı yemeklerim, ama zamanla oldu...

Her şeye rağmen harika bir yolculuktu. Babamın korkuları gerçekleşmedi. Hiçbir zaman siyasi bir gruba dahil olmadım, duvarlara yazı yazmadım, yürüyüşlere katılmadım. Ama bazen saçmaladım... "Ben" olmaktan çıktığım vakitler oldu. Ama geçti... Ya da ben hala geçmesini ümit ediyorum.

Sümeyye DÜZENLİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

SEN KÖTÜSÜN

Bir an için şunu hayal edin. Daha on yaşına bile gelmeden "sen kötüsün" mesajı size on binlerce defa öğretildi, yansıtıldı ve kafamıza sokuldu. Daima harika olduğu söylenen birkaç şanslı çocuktan biriyensiz bile, es kaza övülen davranışın aksini sergileyecek olduysanız yine aynı mesajı aldınız. İnsan olduğunuz için kaçınılmaz surette bu utanç dolu mesajların bazı versiyonlarını zihnimize yerleştirdiniz. Her yer öğüt ve tembih doluydu. Çoğu zaman kötü bir niyet olmadan bize hep bunlar söylendi:

-Seni gidi senil Sen çok kötü bir kızsın! Niçin yine yatağını ıslattın?

-Hanım kızlar öyle şeyler söylemezler.

-İyi oğlan çocukları yalan söylemezler.

-Hanım kızlar o kadar yüksek sesle konuşmazlar.

-Terbiyeli oğlan çocukları insanın sözünü kesmez.

-Uslu çocuklar görülmeli ama sesleri duyulmamalıdır.

-Özel şeyler yapmayı sadece uslu kız ve oğlan çocukları hak eder.

-Kötü çocuk! Yaptığın dağınıklığı hemen toplamazsan şimdi gelip oyuncak ayını alacağım.

-Mızızlanmanı duymak istemiyorum.

-Hanım evladı olma bakayım.

-Artık sana katlanamıyorum. Git başımdan!

Tabii bu mesajların çoğunun amacı uyum sağlamamıza, etrafımızdakilerle iyi geçinememize ve iyi yetişerek büyüyünce saygın beyefendiler ve hanımefendiler olmamıza yardım etmektir. Yine de "sen kötüsün" mesajını açık seçik aldık ve gayet iyi anladık.

Sizinle bir kaç gün geçirebilsem bir ansiklopediyi doldurabilecek kadar çok size söylenmiş ve yapılmış kötü şey bulabilirim ve bu olumsuz duyguların bilinçaltınızda kökleşerek seçimlerinizi ve davranışlarınızı nasıl yönlendirdiğini size gösterebilirim. Ebeveynleri ister iyi ister kötü olsun, hayatımda karşılaştığım insanların çoğu "sen kötüsün" mesajını kesinlikle binlerce ve binlerce defa bir şekilde almışlardır. Farkına varsanız da varmasanız da bu düşünceleri ve hisleri tekrar tekrar özümsemişsinizdir ve bu yüzden olumsuz ve genelde zehirli olan bu mesajlar şimdi kendi doğanızın bir parçası olarak içinizde yaşamaktadır.

Bu bilinçli bir gelişme süreci değildir. Olayları dikkatle incelediğiniz, etrafınızdakilerin fikirlerini ve davranışlarınızı değerlendirdiğiniz veya almış olduğunuz mesajların doğruluk derecesini araştırdığınız için olmadı. Aslında, yaşamınızı şekillendiren olguların çoğu daha siz akıl süzgecinden geçirme, mantıklı düşünme becerilerini kazanmadan gerçekleşti. Yine de bilmeden sözlerine anlam yüklediniz, onların hareketlerine göre kararlar aldınız ve olumsuz yorumların ruhunuzu dağılmasına izin verdiniz. Ne olduğunun farkına bile varamadan utanç bedeninizin oluşturulmasına katkıda buldunuz.

Kötü şeyler yapmamızın ve başımıza kötü şeyler gelmesinin kökeninde zehirli utanç duygusu yatar. Yeterli derecede iyi olamama utancını, farkında olmadan özümsemişimiz zaman doğar. Değerli körpe ruhlarımızın ne kadar hassas olduğunu, ne kadar kolaylıkla etkilendiğini anlayamadan bu utancı içselleştiririz. Dünyadaki en iyi ebeveynlere sahip olsak bile, her pek hoş olmayan insan davranışı gösterdiğimizde, her onların standartlarını tutturamadığımızda veya toplumun kabul etmeyeceği bir şey yaptığımızda "sen kötüsün" mesajı bize iletilir ve biz de onu içselleştiririz.

Erdem AYPAR

TOPUK KOPARAN

Sevmediği okulunu başarıyla bitirdi. Türk filmlerindeki "ben annemin evine gidiyorum" diyen kadınların eşyalarını bavuluna tikiştirirdiği gibi eşyalarını tikiştirip 18 metre karelik yerde 6 kişinin kaldığı, umutsuzluğun, mutluluğun, parasızlığın, dostluğun, kallesliğin sonuna kadar yaşadığı ilk girişiminde hiç alışamayacağını sandığı devlet yurdundan dört yılın sonunda ayrılıyordu. Artık dış fırçalamak için lavaboya giden yan odadaki ya da alt kattaki bir arkadaşı elinde dış fırçasıyla tatlı muhabbete dalıp sabahın dördüne kadar elinde fırçasıyla karnı ağrıyana kadar gülmeyecekti, bir elinde fırça bir elinde zarla dünyanın en çekişmeli tavla turnuvaları olmayacaktı. Artık hayat aylıklığa bu kadar prim tanımayacaktı. Ayrılık kötüydü ama yine de her bir beynin içinde ne güzel hayaller dönüyordu. Kimi yurtdışına gidecek, kimi saygın firmalarda iş bağlantısını yapmış bile, kimi babasının yanında çalışacak vs vs...

Eve döner dönmez henüz ilk üç dakika dolmadan ilk tartışma başladı. Konu: "askerlik". O bir an önce askere gitmek istiyor babası "biraz çalış tecrübe kazan acelesi yok, yüksek lisans yap" diyor. Sonunda ailesini ikna etti ve askerliğe başvurdu. O ana kadar hayatında pek de fazla önemi olmayan olasılıklar bulutu burada belirginleşmeye başladı. Artık zaman suyunun aktığı vadi daha da derinleşiyor daha sert ve tehlikeli akıyordu ama herkes gibi o da farkında değildi. Zaten böyle bir şeyin farkına varılsa hayat nasıl yaşanır ki? Arka arkaya hızlı yapılması gereken seçimler sanki onu sürük-lüyordu. Askere giderken de önünde bir seçenek belirdi. Ya hiç bir şey yapmayacak ve herhangi bir asteğmen okuluna gidecek ve kura çekecek ya da gönüllü olarak komando olacak ve en azından ilk dört buçuk ayını Eğirdir'de yapacaktı ve oradan da büyük ihtimalle doğuya gidecekti. İkinci şıkkı seçmek pek mantıklı görünmese de, o bunu seçti. Sebebi hikaye çok tanıdıktı. Klasik orta halli hatta çoğu zaman orta halli bile olamayan bir Türk ailesinin matematik öğretmeni komşularının kızını seven ve hatta ona kulağa garip gelse de matematik çalıştıran oğluydu.

Çok çabuk anladı Eğirdir'e davulun sesinin hoş değil hiç gelmediğini, oturduğu yerden "sevdiğim için dağları delirim" demek ile delmek bir yana, sadece dağa çıkmanın ne kadar zor olduğunu. Zorluklar her geçen gün artıyordu. Önce o dağlara birkaç saatlik intikaller, sonra sırtlarda kum torbalarıyla günler geceler boyu yürüyüşler, karanlık, soğuk, yorgunluk, soğuktan soyulan kulaklar, çatlayan eller, yazın bile uyuşukluğu geçmeyen donmuş parmaklar ve su toplayan parmakları patlatmak için en narin, en ince arkadaş toplu iğne... İki saatlik uykunun, bir bardak sıcak çayın sevdiğinin yüzü kadar uzaklaştığı, gerçek çatışmaların yaklaştığı, ölmenin öldürmenin kanıksandığı günler. İnsan ne çabuk alışıyor. Kuralar çekildi.

Daha birkaç yıl değil birkaç ay önce arkadaşlarıyla gamsız tasasız gezip tozarken şimdi birden ne olmuştu da artık "topuk koparan" bir mayına basmaktansa ölmeyi yeğler olmuştu ve bu ona hiç garip gelmiyordu? Niye arkadaşlarına sinir oluyordu şimdi sıcak yataklarında yatıyorlar diye.

Yani o da bir zamanlar normal hayatını yaşarken bu dağlarda birileri aynı bu şeyleri mi hissediyordu? Acaba şu anda durduğu kayanın üstünde gecenin bu karanlığında kaç kişi ürpermişti en ufak bir çitir-
iniden? Terörün artık neredeyse kurumsallaştığı orta doğuda zamanın, ayın, saatin anlamını yitirdiği
yerde kim dikmişti karşısına çoğu kendile aynı yaşta insanları. Hem onların kendisi gibi teçhizatları,
kumanyası da yok. Neydi onları böyle bir rezillğe katlanmaya razı eden, kandıran?

"Şu an bulunduğu yerden dünyaya diklemesine bir ok saplasalar acaba nereden çıkar"
diye düşünürken fısıltı şeklinde bir ses geldi devam diye. Bu soru hoşuna gitti "hala eskisi gibi şeyler
düşünebiliyorum" diye. Saçmaydı ama olsun. Kendine sorduğu soruyu düşünüyordu. Birkaç adım
önünde biraz kilolu bir arkadaşı vardı. Tam ona "sanırım okyanus var şu an bizim bulunduğumuz yerin
arkasında" diyecekti ki, o hiç bir şeyin asla eskisi gibi olmayacağını miladı olan ses duyuldu. Önünde-
ki iri arkadaşı sırtındaki ve elinde taşıdığı 11,5 kg'lık ağır makineli tüfekte normalde bir insanın tetik-
lemeyeceği tank mayınını tetiklemişti. Arkadaşı ölmekten öte artık neredeyse yok olmuştu. Patlama-
nın vahşetinden karanlık bile ürkmüştü. Karanlığın korkutacak, soğuşun üşütecek hiçbir şeyi kalma-
mıştı artık. "Topuk koparan" mayınına basmamıştı ama normalde bir insanın basmasıyla patlamaya-
cak tank mayını arkadaşını öldürmüştü, onu da en korktuğu şekilde sakat bırakmıştı. Belki o birkaç adım
önde olsa o basacaktı mayına ama çok kilolu olmadığı için patlamayacaktı mayın belki... Belki o anın
yaşamaması için hayatı boyunca keşkeli cümleler kurdu.

5 gün sonra mayını yerleştiren grubun 6 elemanı ölü, 2 tanesi yaralı olarak ele geçirildi.
Yaraları ağır değildi ve sağlık raporu almak için geçerken görmüştü onları yattığı odanın kapısından.
Yakalanmaların saçları sanki şerbete batırılmış gibi kirden kalıp gibi duruyordu. Gözleri ağıktan, kor-
kudan çökmüştü. Aynı hastanedeydiler, belki de arkadaşını ailesine bir ceset bile veremeyecek şekilde
öldüren mayını o eller koymuştu oraya.

Koşmak, halı sahada küçücük bir faul için mızıkçılık yapmak istiyordu ama susuzluk değil
ki geçindi. Askerlik anılarını anlattıktan sonra onun mesaisi bitiyordu artık sohbetlerde. Kapı biraz
sert kapanacak olsa kendini bir yere atmaya çalışıyordu bir şey patladı sanarak. Onun efendiliği, çev-
resindekilerce sevilmesi, gece yatarken elini kullanmadan ayağındaki çorabı çıkarmaya yetmiyordu.

Hayat bazıları için hayal kurmaya bile fırsat vermiyordu. Sevdiği kız sevildiğini bile bilmi-
yordu ve onu o kadar çok seviyordu ki "iyi ki bilmiyor şimdi daha çok üzüldü" diyordu kendi kendi-
ne.

Her gördüğü acıyan bakış yeni bir patlamaydı onun için. Ve en büyük patlama tabii ki
sevdiğinin bakışıydı.

*topuk koparan: detektörle algılanamayan plastik mayın.

KONUSMAK

Yapabilen her insanın yapması gereken bir etkinlik. Eğer dilsiz değilseniz, komada değilseniz, baygın değilseniz, uyku halinde değilseniz ve söylediklerinizin azıcık bile bos olmadığını farkındaysanız, konuşmamak için hiç bir bahaneniz olmamalı. Full-time bos konuşanın varsa, onları tenzih ediyorum.

Ne hissettirir bizde konuşmak? Sosyalleştirir, çevremizdekiler ile ilgili yeni şeyler öğrenmemizi sağlar, yakınımızdakilere istediğimiz, arzuladığımız şeyleri belirtmekte en iyi araçtır. Ben sosyalleştirme etkenini ele alacağım. Etrafınıza bir bakın. Kendilerini hemen belli ederler. Yeniliklere kapalı insanlar. 7 yaşından beri değişmemiş, 7'inde ne ise 70'inde de sadece ve sadece o olarak kalacak gibi görünen, kendisine hayatın sunduğu milyonlarca bilgiden, eğlenceden hiç bir şey katmamış, hayatı umursamayan, geleceği düşünmeyen, tembel mi tembel, uyuşuk mu uyuşuk insanlar.

Bir beklentisi, bir tutkusu olmadan ölecek insanlar var içimizde. Hayatin onlara sunabileceği şeylerden bihaber ölecekler belki. Sadece bir iste çalışan, biraz para biriktirip bir ev elde edip, evlenip, 2 çocuk yapıp fosil olana kadar aynı yaşamı devam ettiren sığ kişilikler var içimizde. Bu sizin karşı komsunuz, iş arkadaşınız, sınıfınızdaki bir kimse olabilir. Size gıpta eden gözlerle bakıp sizi aklı sıra orada burada eziyor olabilir. Onları izledikçe içten içten acıyorum.

Etrafımdaki insanlarla konuşurum. Etrafımda olmayan insanlarla da konuşurum. Tanımadığım insanlarla da konuşurum. Konuşmadan bir insanı tanımak için ancak akıl okuyabilmek lazım ki bu bile yetmez. Kişinin size olan tepkilerini bilmek, anlamak için, yine o kişi ile konuşmanız gerekir. Zaten bu dünyada akıl okuma yok, olsa nasıl olduğunu bulurdum, sonra buraya içimi dökeceğime gider önemli veya ünlü kişilerin pis, ahlaksız, hiç mi hiç etik olmayan düşüncelerini kâğıda döküp onlara okutarak eğlenirdim.

Konuşmak derken, gerçek anlamda konuştuğum bir kaç kişi var sadece, bilirler beni, ne yapip ne ettiğimi, ne sevip, neyden tiksindiğimi, ne düşündüğümü, hakkımda çoğu şeyi bilirler. Böyle rahat konuşabileceğim insanlar gökten bana zembil ile inmedi tabii. Ben konuştum. Ben anlattım, onlar dinledi, sonra onlar anlattı, ben dinledim. Şimdi, onlarla sadece konuşmak bile, dünyanın en pahalı terapi seanslarından, en iyi psikologların bana sunacakları konfor ve iç huzurdan daha derin bir zihin pürlüğüne ulaştırıyor. Vakit geçmiyor konuşmayınca, dakikalar duruyor.

Karsınızda sizi anlayacak biri ile karşılaşırsanız, siz de konuşun. Eminim ki her insanın konuşmaktan keyif aldığı en az bir kişi vardır. Kim olduğu ve ne hakkında konuştuğunuzun hiç önemi yok. Bu dünyada tek akıllı bireyin siz olmadığının farkındasınız. O halde en az sizin kadar zeki, anlattıklarınızı kelimesi kelimesine anlayacak kapasitede insanlar var, bunu da biliyorsunuz. Bulun onları ve konusun.

Bir gün, hayatınızı birlikte geçirmek isteyeceğiniz bir insanla karşı karşıya, baş başa kalma ihtimaliniz çok yüksek. Hiçbir şey konuşmadan yanınızda size odaklanmış şekilde bekleme süresi 5 saniyeden fazla olmayacaktır. Belki daha da kısa. Gerçekten o riski almak ister miydiniz? Ya da yazarsınız. Kâğıt ve kalem dostunuz olur ve satırların arasından yakalarlar kelimelerle olan zarif valsini.

İnsan hayattan bir medet umduğu sürece yalnız kalmıyor. Konuşarak veya yazarak, bir şekilde kendi varlığını belirttiği sürece de kalmayacak. 40 milyon yıl evrimin bize bahşettiği zekâyı kullanarak, diğerleriyle iletişim kurmaktan çekinmeyin.

Kerem KILIÇ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

*"Sevgili İnsanlık!
Bir çocuk masumiyetiyle bir kez daha "elma" diyoruz.
Ne olur çıkartık,..."*
Arifhan AKPINAR

BARDAK

İnsanların gruplandırılmasını sevmiyorum. Ama bu sıralar bir gruba dahil gibi hissediyorum kendimi. Tepkili, sabırsız, kuşkucu ve gelecekte umutsuzlar grubuna...

Geçmiştekilerin onca yokluğa inat parmak ısırtan insanlıkları, bizi yerin dibine sokup sokup çıkartır cinsten. Belki o zaman da vardı yozlaşmış insan toplulukları, ama haberleşme bu kadar yaygın olmadığı için, iyilerin lekelenme gibi bir korkusu da yoktu.

Komşusu açken tok yatmazdık ki biz, bir elin verdiği diğeri görmezdi. Ergen tiriplerine girmeden hayat derdine düşerdi insanlar. Bulutlara bakıp havanın nasıl olacağını söyleyen dedeler var. Sosyetik hastalıklar da yoktu üstelik. Şimdi ki çocukların cam fanusta büyüyüşlerini izlerken, kendimi yaşamayı başarabilmiş bir mucize gibi hissetmeden edemiyorum.

Her şeyin bunca gelişmesine karşın, insanların bu denli gerilemiş olmasının bir yerlerde mantıklı bir açıklaması olmalı. Daha sağlıksız, daha tembel, daha umursamaz ve daha bilgisiz. Gençlerin sorumsuzluğu, ailelerin vurdumduymazlığı, insanların içi boş kafalarıyla yıllarca yaşayabiliyor olmaları...

Ben ucundan tutunacak bir umut parçası bulamıyorum. Birisi yarı dolu bardağmda her ne vardiysa devirmiş. Ya da benim bir bardağım var mıydı?

Emin değilim...

Kezban YAVUZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

GÜL

Gülün tam ortasında ağlıyorum
Her akşam sokak ortasında öldükçe
Önümü arkamı bilmiyorum
Azaldığını duyup duyup karanlıkta
Beni ayakta tutan gözlerinin

Ellerini alıyorum sabaha kadar seviyorum
Ellerin beyaz, tekrar beyaz, tekrar beyaz
Ellerinin bu kadar beyaz olmasından korkuyorum
İstasyonda tren oluyor biraz
Ben bazen istasyonu bulamayan bir adamım

Gülünü alıyorum yüzüme sürüyorum
Her nasılsa sokağa düşmüş
Kolumu kanadımı kırıyorum
Bir kan oluyor, bir kıyamet, bir çalgı
Ve zurnanın ucunda yepyeni bir çingene

Cemal Süreya (1931-1990)

LA ROSE

*Je pleure juste en plein milieu de la rose
Tant que je meurs chaque nuit au milieu de la rue
Je ne connais mes alentours
Ce sont tes yeux qui me tiennent debout
Je sens qu'ils se perdent dans le flou*

*Je prends tes mains je les caresse jusqu'au matin
Tes mains blanches, toujours blanches, toujours blanches
J'ai peur d'une telle blancheur de tes mains
Il y a peu de trains dans la gare
Je suis un homme ne trouvant pas parfois la gare*

*Je prends ta rose je la mets sur ma figure
Comment elle était tombée dans la rue
Je perds tous mes moyens connus
Un sang, une apocalypse, un instrument s'apparaient
Et une toute nouvelle gitane parue sur les notes d'une flûte*

Traduit par Galip BALDIRAN

ANNEM VE BEN

Seneler takvim olmuş saçının aklarında
Hasret gözyaşı olmuş senin yanaklarında

Gündüzler hayallerim, gece rüyalarımın
Geziyorum seninle Bakü sokaklarında

Sen bana güneş gibi uzak olsan da şimdi
Duyulur sıcaklığın her an şafaklarında

Gözümü senle açtım, uzak eller dolaştım
Sensizlikle savaştım, senin uzaklarında

Yıllar geçtikçe anne, ben alıştım hasrete
Senin gözlerin kaldı takvim yapraklarında

Hasret sana bir ateş, hasret sana bir umut
Hasret sana bir nefes olmuş soluklarında

Her acının sonunda bir mükafat var anne
Cennet serilmemiş mi, senin ayaklarında

Hüseyin MAMMADOV
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

info@aybilonline.com

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

OCAK - ŞUBAT 2012

Sayı 9

*Adını Emin Adımlarla İleriye Taşımayan
Aydınlanamaz...*

ADIM©

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni

Kezban YAVUZ

Yayın Kurulu

Kezban YAVUZ

Mehmet BELEK

Hilal YILDIZ

Ceren ÇEKİLMEZ

Melike ÖZKAN

2012-Ocak, Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Kezban YAVUZ

Basım Yeri

Aybil Dijital Baskı Çözümleri

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Dijital Baskı Merkezi

Aleaddin Keykubat Kampüsü-KONYA

Telefon: 0332 223 14 25

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Atatürk'ün Kurduğu İlk Fabrikalar ve Ekonomi Politikası	Mehmet Emin UYAR	3
Yok	Kemal ÇELİK	4
Gündüzü Arayan Gece	Nesrin KAÇAR	5
Sinyal Sesinden Sonra Aşık Olabilirsiniz	İlyas Eray ŞENTÜRK	6
İnanır Mısınız?	Burak YILDIZ	9
Leyla İçin...	RATKO	10
Leyla İçin...	Çeviren: Hatice BAŞMAYA	11
Kadın Varoluşun En Güzel Başlangıcıdır	Seher MİDİLLİ	12
Kendini Bulamayan Adam	Kerem KILIÇ	15
Bugün Günlerden Yarın	Selim ŞERAS	17
İhanetin İcadı	Emre AYKANAT	18
Üç Nokta	Niray EMİR	18
İnce Güllü Fikirler	Mehmet DARTICI	19
Aşk ve Gurur	Hüseyin MAMMADOV	20
Korkusuzdum Bir Zamanlar	Kezban YAVUZ	21
Rezil Bir Sonbahar Akşamı	Mehmet BELEK	22
Sana Kadar Geldim	Hilal YILDIZ	23
İlk Feminist: Lilith	Nursabah ERCAN	24
Tek Kişilik	Ceren ÇEKİLMEZ	25
Zaman Aksın, Dünya Dönsün, Biz Fark Edelim	Leyla ÇALIŞKAN	26
Gittin	Burçin ERGİN	28
Dolunay ve Ölüm Üzerine	Erdoğan ÖRKÇÜ	29
Hayatın Kırıntılarıyla Baş Başa	Melike ÖZKAN	30
Buz	Zeynep ALTUN	31
Üçüncü Şahsın Şiiri	Atilla İLHAN	32
Üçüncü Şahsın Şiiri	Çeviren: Galip BALDIRAN	32

EDITÖR'den

Adım Dergisi okurlarına, yeniden merhaba...

Bir yılı daha geride bıraktık acısıyla, tatlısıyla...
Kah eğlendik, kah ağladık sımsıkı sarılarak.
Zaman zaman fikirlerde çatışsak da, yeri geldiğinde "bir" olmayı hep bildik. Yeni yılda yine yeni beklentilerimiz var. Hepsine kavuşabilmek umuduyla, herkese sağlıklı, mutlu, başarılı bir yıl diliyoruz. Yeni yılınız kutlu olsun...

Bu sayımızda sponsorumuz olan ATEŞPAR Motorlu Araçlar San. Ve Dış Tic. Ltd. Şti. sahibi Sayın Kamil Büyükkateşli'ye ve bu konuda bize aracı olan hocamız Baybars Erkul'a sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

10. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

**Adım Dergisi
Yayın Kurulu**

ATATÜRK'ÜN KURDUĞU İLK FABRİKALAR VE EKONOMİ POLİTİKASI

Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmasından hemen sonra o dönem dünyanın en başarılı ekonomik modeli olan, Fransa, Britanya, Amerika Birleşik Devletleri'ne refah getiren, serbest piyasa modelini uygulamıştır. 1930 yılına kadar uygulanan bu model daha sonraları büyük buhran yıllarında tartışmaya açılmış ve buhranın esas sorumlusu olduğu ortaya çıkarılmıştır. Amerika Birleşik Devletleri bile sonradan bu modeli tedavülden kaldırmıştır. Dünyanın terk etmekte çok geç kaldığı bu modeli Atatürk çok daha önceden kaldırmış ve bütün dünyaya yayılacak model olan karma ekonomiyi bütün batılı uluslardan önce uygulamaya koyup dünyada eşi benzerine az rastlanır bir başarı yakalamıştır.

Bu politikaya paralel olarak birçok fabrika ve ekonomik kurumu devlet eliyle kurmuş Türk Milleti'ni dünyaya tekrar başkaldırarak bir güce kavuşturmuştur. Atatürk ekonomi politikasını iki kavram üzerine oturtmuştur: tam bağımsızlık ve ulusallık. Bu politikalar, uygulamada kaldığı süre içinde, ulusal ve uluslararası konjonktürdeki değişimlere göre şekillenmiş ve gelişmiştir, fakat bu iki ilkedен hiçbir zaman ödün verilmemiştir. Atatürk, ekonominin önemini şu sözlerle açıklamaktadır:

"Bir milletin doğrudan doğruya yaşantısı ile ilgili olan, o milletin ekonomik durumudur. Tarihin ve tecrübenin süzgecinden arta kalan bu hakikat, bizim milli yaşantımızda ve milli tarihimizde, tamamen kendisini göstermiştir. Gerçekten de Türk tarihi incelenecek olursa, gerileme ve yıkılma nedenlerinin, ekonomik problemlerden başka bir şey olmadığı derhal anlaşılır."

Atatürk'ün kurduğu fabrikaları ve bunların önemlilerini kısa bir şekilde size tanıtmak istiyorum;

1926 Alpulu şeker fabrikası 500 bin lira sermayeyle oluşturulan "İstanbul ve Trakya Şeker Fabrikaları Türk AŞ. tarafından kurulmuştur. Türkiye'de ilk şeker üreten fabrikamızdır

1926Uşak şeker fabrikası Sanayi ve Maadin Bankası, Çekoslovak Skoda Şirketi ve özel kişiler tarafından 600 bin lira sermaye ile oluşturulan" Uşak Terakki Ziraat Türk Anonim Şirketi"nce kurulmuştur

1927 Bursa dokumacılık fabrikası

1927 Bünyan dokuma fabrikası

1928 Ankara çimento fabrikası

1929 Otomobil montaj fabrikası(Ford ortaklığı ile)

1933 Eskişehir şeker fabrikası 1933 yılında Anadolu şeker fabrikaları T.A.Ş tarafından 3 milyon sermaye ile kurulmuştur.

1934 Turhal şeker fabrikası Daha önce Sivas'ta kurulması kararlaştırılmış olan fabrikanın, Uşak Şeker Fabrikası'ndaki kazanılan deney sonucunda Turhal'da kurulması kararlaştırıldı.

1934 Bakırköy bez fabrikası

1934 Keçiborlu kükürt fabrikası

1935 Kayseri bez fabrikası

1935 Paşabahçe cam fabrikası

1935 Zonguldak Türk antrasit fabrikası

1936 İzmit Birinci kağır fabrikası

1937 Nazilli basma fabrikası

1937 Ereğli bez fabrikası

1938 Gemli Suniipek fabrikası

1938 Bursa merinos fabrikası

1937 Divriği Demir madeni işletmesi

Bu tesisler ülke ekonomisine 1924-1929 döneminde yılda ortalama yüzde 10.9, sanayi üretim ise yüzde 8.5 oranında artış olarak geri dönmüştür. Daha sonra 1933 yılında Birinci Beş Yıllık Sanayi Planı hazırlanmıştır. Bu dönemde Sümerbank önderliğinde büyük bir dokuma sanayi kurulmuş, 1936 yılında İkinci Beş yıllık Sanayi planı hazırlanmıştır. Ayrıca madencilik, elektrik santralleri, gıda, kimya, deniz ulaşımı, makina sanayi, deri sanayi gibi alanlarda birtakım planlar yapılmıştır. 1935'te Maden Tetkik Arama Enstitüsü kuruldu.1937'de Etibank önderliğinde Türkiye'nin ilk demir çelik fabrikası Karabük'te açıldı. 1938'de başlayan İkinci Dünya Savaşı nedeniyle İkinci Beş Yıllık Sanayi planı tamamlanamamıştır.

Mehmet Emin UYAR
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

YOK

Kar yağıyor. Derin kitapların büyük kırıklarından acılı kahramanların ağır hikâyeleri sarı ışığın boşluğuna doğru sızıyor. Yanlış membalardan kalbini beslemiş yüce kırılanlıklar, karın altında beyazın masumiyetiyle ışıltıyor, bir yandan saklanılacak çukur bir cinayetin ağırlığı ile inliyor. Ne sarı ışık ne kar sustu, konuşan da onlar değil. Bir çılgınlığın nihayetinde can çekişerek ölen bir yanlış anlaşılma, yanlış olduğu için boşlukta hala can çekişiyor. Çıkarılamamış bir günah, intiharları kabul olsun diye uçsuz bir çatırtıyla tanrıya yakarıyor. Kar tıkr tıkr bir kapıyı çalıyor, bir sızıya yeniden hayat veriyorsa da bir yandan, bir yandan bir güzelliği sokağa terennüm ediyor. Kalbin kapıları açılmıyor, aralanıyor, geri kapanıyor. Boşlukta süzülen hayaletler özlemle aradıkları hikâyelere kavuşamıyor. Kar bir rüyayı arındırmıyor, gizliyor. Her kelime kendini döne döne yoklukta akıp gidiyor. Bir anlık bir söz geliyor. Yüzyıllar önce gerçekleşen bir yanlış anlaşılma karın altında çok yakışıklı ve çok taze gülümsüyor. Ölüler makyaj yapmak istiyor, kar kemiklere et giydiriyor. O cılız, olmadık hayaller bile karın altında oldukça semiz, güçlü, inançlı serpilip gerçeğin ardına seçiriyor. Kar kendiyse fısıldaşıyor, oysa kalp kendine borçlu olduğu öğüdü kendinden başkasına gizlice zerk ediyor. O güzelim kar kendine şifa olsa da, içi yanan o eski ağırlı adama ışık olsa da, bu soğumuş ruhu iyice uzak ediyor. Kendinin dâhil olmadığı, üstüne vazife olmayan bir söylevi bir kahraman-olmayan usulca sesleştiriyor;

Acı çekmez tabiat, kar ıstırabı örtemez. Yanlış anlaşılan her anlam sonsuzluk boyunca insan kalbini parçalar, deler. Ancak yaralandığı yeri bulamadığı için insan kendini tedavi edemez. Kar, yağmurun zirvesidir; bütün acılar doruklarına vardıklarında erir. Şairlerin aşk diye anlattığı o kirli akış bir kirlenmişlik dağından yükselmektedir. Güzellik seyirlik değil, eylemliktir; içine giremediği her şey insanın zinciridir. Aşk bir yıkanma şeklidir. Sonsuzluk ilik bir merhamettir. Kendiyle yürümeyen her şey kusursuzdur. Aşk bir çaresizliğin son meralisidir. İnsanın kendine tutunarak içine indiği bütün duygular tüm hayal kırıklıklarının anesidir. Kutsal olan kirletilemez. Aşkın ömrü yoktur, güneş günden eksilmez. Kalbin kıyılarında biriken kirlerden inşa ettiği türbeye aşk diye sığınan asla gülümseyemez. Aşk, kendini almak için kendini vermektir. Kendinde kendine bir şey olan aşka yükselemez. İnsan kalbini bölük pörçük eden duygularla aralarındaki bağı kendi sanmaktır. Nurlu bir şafakta, seher vakti, Kevser ırmağının kıyısında sözlere meyleden kutsal ancak şöyle söyler;

Senin kalbinin genişliğinden türeyen gökyüzünüm ben. Aşkın mimarı sensin, işçisi ben. Kalbime işlediğin o kutsal aydınlığı daimi et. Güneşin yüzünde ve her yüzün hüznünde seni gülümsedim ben. Ruhuma indirdiğin o sıcaklık, soğuğu da ısıttı. Kalbimde yeşeren bu gül bahçesinin gülleri seni zikrediyor olsa da, boyunları göğe eğik. Bir kutsal emanetsin sen. Ana yurdun kalbidir. Bu yeryüzünde bir göçebesin sadece. Evine döndüğünde bürüneceksin kendine. Benden indir sen, yükseleceksin indigin yere. Sevgim giyindiğin sureti tanımlıyor bile, ait olduğun yerde söylediğin şarkının yüksekliği ve sonsuzluğu içimden akan kutsal sure. Yatağı olmayan bir ırmak akamaz. Bana kendini, kendimi söyle. Gel, yüksel kutsal bahçenin ılıman düzlüğüne.

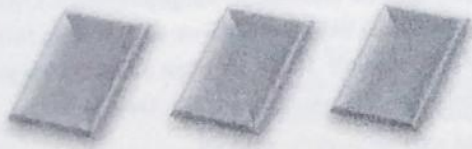
Güneş karla uyuşamadı, oysa oldukça ya-
kışmıştılar birbirlerine. Biri kendi boşluğuna
çekildi, diğeri de eteklerine tutunmaya çalışan
soğuğa rağmen yavaşça geri doğru gitti. Bütün
sesler boşluğun etrafında salınarak döndü. O
eski alımlı ışıklar kendilerini terk etti. Düz bir
soğukluk eşyayı örttü. Kuşların şarkısı havada
söndü, kayboldu, gitti. Mekanik gürültüler bir
uzaklaşmadan ötesini söylemedi. Bütün o uzun
söylence boyunca insan ne kendine yetti, ne
kendinden indi. Kar öldü. Soldu rengi. Bir aşk
boşlukta titredi, kendini dinledi, yükseldi. Yol
kendinden geçti, soğuk bir montun boşlukla-
rından kalbe inkişaf etti. Kimse kimseye kendi-
ni söyleyemedi, dinletemedi. Kelimeler çekildi.
Boşluk kendiyle baş başa kaldı. Uzaklarda bir
gülümseme iklimi uzunca sıcak sıcak kalbin
etrafına kendini ördü. Bir güzellik, en son,
amansız bir balkonun derin yüksekliğinden
ruhun merkezine doğru düştü. Kalp şenlendi.

Kemal ÇELİK
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

GÜNDÜZÜ ARAYAN GECE

Yine gece;
Karanlıklardan korkarım bilirsin.
Kuş misali atar yüreğim,
Dayanamaz ruhum zifiri karanlıklarda,
Her an bir ışık doğacakmış gibi bekler,
Umuda yoldaş yalnızlıklarında.
Sen ki aydınlığı getirmiştin bana.
Sevmeyi, hayal etmeyi öğretmiştin.
Hayatın en zor anlarında,
Mutluluğun küçücük şeylerde,
Saklı olduğunu söylemiştin.
Oysa şimdi yoksun mabedim!
Bu yitik, ıssız kaldırımlarda,
Hayalinle tek başıma!

Nesrin KAÇAR
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

SINYAL SESİNDEN SONRA AŞIK OLABİLİRSİNİZİ

Bilib.

Sövüyordum. Gece, çok ileri gitmişti bu sefer. Uykum kaçmıştı ve kaçmış ten çoraplarının ardına saklanmış onlarca kadın bacağı dolanıyordu zihnimde. Yörüngesinden sapmış iç bunaltan voltalar ve iç gıcıklayan düzensiz topuk sesleri. Çoğalarak birbirine karışan onlarca renk ve yüzlerce desen. Birbirinden saydam, birbirinden şımarık, birbirinden ince, birbirinden terbiyesiz ve hepsi bütün bütün kaçık, yapay tenlerin ardından dış dünyaya göz kırpan, onlarca haylaz parmak, sinirli ve kızgın alt ve üst baldırlar, kırılğan diz kapakları, huysuz ve aksi kaval kemikleri ve de hınzır topuklar. Gecenin bir körü, aşka inanmayan bir adamın aklında neler dolanıyordu ki başka. Evren fiziğine, eriyen buzullara ve homurdanan buzdolabıma mı yorsaydım kafamı? Tamam; hapisten yeni çıkmış, ıssız adadan henüz kurtulmuş yahut ergenlikten hiç kurtulamamış bu düşünceler benim de sıkıyorlardı canımı ama elden ne gelirdi? Yalnız hissediyordum kendimi hâlbuki yalnızca diğerlerini hissetmekten vazgeçip biraz da kendimi hissetmeye çabalasam eminim o dakika geçiverirdi yalnızlığım! Ne bekliyordun? Haleti ruhiyemi, hayatla tokalaşmamış ergen bir hiç misali "topluluklar arasında yapayalnızdım!" diyerek mi özetleseydim yani?

Bir bilemedin üç vakte kadar patlayıverecektim sanki sıkıntıdan. Evrene küsüp sönen bir yıldız dönüşecektim. Herkese ve her şeye aç kara bir delik olacaktı yalnızlığım. Önce şu televizyonu yutacaktı, peşi sıra üzerindeki saati ve oturduğum koltuğu, kumandayı ve sehpayı yutuverecekti. Kahvem ve kupamı da yutmayı unutmayacaktı. Duvardaki tabloları ve tüm bir salonu ardından elbet sıra evime ve bana da gelecekti. Hayat canıma okuyordu ve bu adam tamamen okunuşunun ardından kendini imha edecekti. Ama hayat, o kadını fark edişimle, canıma okumaktan vazgeçivermişti. Öyle ya: bir adam bir kadını fark ettiği vakit artık hayatın adamın canına okumasına gerek yoktur. Keza fark edilen kadın bu ulvi görevi hayat adına itina ve ivediyle üstlenecektir. Hayat bir bilge olmasına karşın alfabeyi yeni sökmüş bir velet gibi ağır ağır ve sümüklerini çeke çeke okurdu canınıza. Oysa kadın...

Bilib.

Oysa kadın bir kütüphaneci titizliğiyle ve bir ölümlünün iştahıyla okuyuverirdi canınıza. Farkına bile varamazdı adam. Hatta adam aşık bile olamazdı ki çoğu zaman. Kadın sever adamsa alışırdı. Hepsisi bu. Böyle bilir, öyle sanırdım. Başıma gelecek varmış. O kadını fark edesim varmış. Zihnimden eksiliyordu bacaklar, azalıyordu topuk sesleri!

Avuçlarındaki saunadan, terli harfler seçiyordu, ince, uzun ve kararlı parmakları. İlkokul sıralarında sadece bir parça ip ve ellerimizle oynadığımız o maksatsız oyunu anımsatıyordu hareketleri. Elleriyle cümleler kuruyordu kadın. Gözümün önünde oluyordu her şey. Terli, titrek harfler birbirlerine sokularak kelimeleri, üşüyen kelimeler birbirlerine yaklaşarak cümleleri oluşturuyorlardı. Kadının huzur dolu sıcak gülüşüyle buzları çözülyordu donmuş paragrafların. Elleriyle konuşuyordu

kadın. Sol elinin üzerinde başparmağıyla işaret parmağı arasındaki o geniş vadinin ortasında yeterince büyük ve olabildiğince siyah bir ben vardı. Nokta, niyetine.

Bir kıta olsaydı kadının eli, kuşkusuz bu siyah gölün kıyısına inşa ederdim evimi. Bu mürekkep gölünden harf balıkları tutar, kadının nefesini dinlerdim sabahları. Her gün batımında ve-randamda oturur parmaklarını izlerdim kadının, kahvemi yudumlarken. Gülüşünü beklerdim kadının, sınsın diye geceleri evim. Saçmalıyorum çünkü ancak böyle anlatabilirim!

Derken ayaklandı kadın. Kupamdan göğe yükselen sıcak kahve dumanı gibi salınıyordu boşlukta. Hafif kambur, narin ve benzersiz. Sevinç dolu kıvrık çocuk saçlar başında ve bebek babetler ayağında. Yürüdü ve durdu mikrofونun karşısında. Yürüdüm ve durdum ekranın karşısında. Vücuduyla söylemeye başladı kadın. Otururken yirmilerinde olan sesi ayaktayken çocuktu henüz. Şaşarak bakıyordum. Sesi kesiyordu tenimi. Peşi sıra dikiş atıyordu konuşkan elleri açılan yaralarım. Asla dava etmeyeceğin hatta sıklıkla arzulayacağın bir tür işkence, bitsin istemeyeceğin bir pansuman ve asla susmayacak olan bir hemşireydi kadın. Kimse kimsenin merhemi değildir diyen ben şaşarak bakıyordum, iyileşen bedenime. Çok sonra anladım ki kadın, aşkı koyuyordu içime. Geçmiş yılların romantik cerahatlerini bir bir sökerek içimden.

Bilib.

- Eee... Sonra ne oldu.
- Senin fayansta şıplayan ayak sesine uyandım. Program bittikten sonra sanırım bir kahve daha içmek istedim fakat onu bile bitirememişim baksana; sızıp kalmışım mutfak masasında.
- Başta ne olmuştu da televizyonu açmıştın ki sen?
- Uykum kaçtı?
- Beş olsun! Beş iyidir! Hahaha... Olum, aşık mı oldun şimdi sen?
- Evet!
- Vay anasını! Sanırım bile demedi adam! Şimdi sen şu filmdeki gibi gebelik testine işlemek için bolca portakal suyu içen o kadın misali konuşurken ellerini zapt edemeyen, çocuk sesli bir kadına mı âşık oldum diyorsun?
- Evet! Birincisi bu kadın hamile değil. İkincisi çocuk da değil! Muhtemelen otuzlarının başında fakat henüz yirmilerinin ortasında gösteriyor. Umurumda da değil sayısal değerleri, ölçüleri, fiziki ve beşeri durumu ve de topografyası bedeninin inan hiç mi hiç umurumda değil!
- Evlat, sende büyük ilerleme görüyorum! Epi topu bir üst dairede oturuyordum ve hissetmeden, dokunmadan sevemem ki ben deyip elli sefer ayrılmaya kalktın benden. Dahası senden hamile bile kaldım da bana mısın demedin! Şimdi terzi hünerli, göz bağıcı bir kadına aşık oldum diyorsun. Pes!
- Evet! Ne var? Hatırlatırım! Midende biriken gaz yüzünden evlenecektik neredeyse! Evet! Dokunamadığım hissedemediğim şeyi sevemem derdim. Öyle değilmiş işte! Altıncı zimbirtimla âşık oldum; var mı? Adam sevmez alışır derdim. Bir gecede öyle sevdim ki alışkanlık kelimesi kifayetsiz kalır bağımlılığım karşısında. Şu an çektiğim yoksunluktur bekli de kim bilir?
- Tamam, tamam! Demedik bir şey! Benim aşık olunca yalancı hamileliğe yalalanışım gibi demek ki sen de aşık olunca böylesi atar çoşar sevimli çirkef bir şeylere yalalanıyormuşsun belli ki. Neyse adını ne koydun peki bu kadının?
- Ona "Moribunda" diyeceğim. Çünkü ona baktıkça insan ölümlü olduğunu ve elini çabuk tutması gerektiğini anlıyor. Özellikle de mevzu bahis olan aşk ise!

- Vay canına! Neyse sen o siyah gölde taş sektir; ben çıkıyorum. Maalesef uçaklar siz adamlar kadar bile bekleyemiyorlar biz kadınları. En azından bir metal yiğider adamım! Son kez yıldızlara bakmak istemediğinden emin misin?
- Üzgünüm geçecem, artık bakamam yıldızlarına diğerlerinin. Onun evreninde sayıyorum artık kendimi!
- Giderayak gider yapacağıma gördüğüm muameleye bak hele sen!

Bilib.

"Neyse sövdürme beni şimdi! Seni seviyorum unutma sakın! Telefon rehberimi bırakıtım masaya; moribunda mıdır moribundus mudur nedir onu tanıyan birilerine ulaşabilirsin belki. Her zaman söylediğin gibi -mutlu kal hep- tamam mı? Seni seviyorum" Dedi vedalaştık ve gitti, Gece.

Tahmin edersin ki kolayca ulaştım sana! Gece bul Tanımayan nadirdir. Telefonun sürekli kapalıydı. Ben de telesekretere konuşup durdum. Sen o ekranın içindeyken ne hissettiysem seninle ne yaşadysam ve Gece'yle ne konuştysam hepsini, her şeyi anlattım işte. Bil istedim; burada bir adam var!

Seni seviyorum Moribunda. Mutlu kal hep.

Bilib.

Aptal aşığım benim! Gece ben! Sifon mudur, Şifonyer midir ne karın ağrısıysa işte. O hava alanına indim. Kapıda hanudtçular karşıladı hemen. Yok bu barda böyle içilir, yok şöyle eğlenilir falan filan. Hemen Türk bir emlakçı buldum! Pek kolay oldu. Şimdi onunla kiralık tekne evlere bakıyoruz kanal boyunda. Uzun sürecek belli ki yer gök kanal! Eski kulağı kesğin müzesi ve şu dar ev yarına kalabilir anlayacağın. Geceyi şu korku temalı otellerden birinde geçireceğim. Sana da bir bisiklet alırım gelirsen yanıma! Bu arada Moribunda diye beni arayıp durmuşsun akıllım! Seni şaşkın. Pek ihtimal vermemiştim ama sanırım bildiğin âşık oldun sen ya da kafan güzel. Ama aşk böyledir işte alışırın yakında nasılsa. Artık âşık olduğuna göre bazı gerçekleri öğrenme vaktin de gelmiş demektir! Öncelikle kulübe hoş geldin! Aşk, kişinin hissedişidir kendini. Ve böyle saçma sapan itiraflarla dönmez çarkı âşkın! Böyle her bir naneyi; kadın bacıklarını ve kaçmış çoraplarını ve fark edilen kadın hakkındaki iyi niyetlerini hele hele başka bir kanının cümlelerini falan anlatarak işe başlarsan; benim gibi mutfak masasında sabahlayan bolca dert yanan neredeyse histerik ve büsbütün rahatsız kadınları tavlatabilirsin ancak. Ve kendini hırpalama sakın. Bir kez âşık olmayı becerebilmiş herkes mutlaka en az bir kez daha âşık olmuştur. Bir vakit sonra duyduğun her sinyal sesinden sonra âşık olmaktan korkar olursun, emin ol! Neyse karışık mevzular bunlar yorma sen âşık aklını. Telefonunu açınca ara! Müzedeysen kapalı olur telefonum telaşlanma sakın. Doğru ya; bir başkası için telaşlanıyorsun artık! Son son en dişi lafımı da araya sokuşturarak sana son acı gerçeği de muştulamış oluyorum aslında. Kadınlar böyledir. Lafı adam hırpalarlar. Seni seviyorum. Mutlu kal hep.

İlyas Eray ŞENTÜRK
26.12.2011 / pazartesi 05.45

İNANIR MISINIZ?

İnanır mısınız?

Ne kelimelerle başladım bu nota. Sonra hepsini sildim, bir ara yazmaktan vazgeçtim. Şimdi tekrar başladım. Tek bir kelimedem satırlar kusan benliğimi yitirmiş gibiyim.

Öyle burukluk var ki, öyle haykırışlar tutuyorum ki içimde.

Bükülüyor bedenim, sığmıyor fikirlerim.

Şimdi bir kısmını okuduğunuz ve gözyaşlarımın anlattığı diğer kısmını kaçırdığınız sözler var karşınızda.

Kelimelerle dans eden biriydim ben...

Şimdi her kelime saplanıyor bedenime ve ben nefes nefese kalıyorum, hıçkırıklarım mücadelede.

Ardından "Acaba hangi kelime imzalı mızrak son nefesim olacak?" diye sorup duruyorum kendime. İna-

namıyorum kendiliğime, benliğime.

Tebessümle uyuyakaldığım bir fotoğraf var aşağıda.

Gördüğümde inanmadığım bir fotoğraf...

İnanır mısınız ki?

O gece rüya bile görmemişim.

Son konuşmamı kimle yapmışım?

Ya da kimin anlamlı, nefes veren, hayat veren mesajına cevap atıp sızmışım.

Şimdi kabus dolu gecelerdeyim.

Uykunun uğramadığı duraklarda, şarap şişesinin son damlasını yutup, bank altlarını yuva edinmişim.

Sigaramı her çekişimde umutlarımı düşünmekteyim.

Şu anki hayatımda gece ve uyukladığım gündüzler dışında olan sigara molalarımda düşünmekteyim.

Nedenlerin, Amaların, Keşkellerin, en çok da Belkilerin peşindeyim...

İnanır mısınız ki?

Hep bir ruh halini oynardım yazılarımda.

Her sözüm hayatıma temasta bulunmuş bir yabancıyı andırmaz aslında...

İnanır mısınız ki?

Kendimi kusuyorum sizlere.

Tebessümlü günlerimin kabus darbeli gecelere kavuşma sebebini merak etmeyin.

Bir suç yok. Siz klasik "O zaman kader, kismet"li cümlelerinize başlayın ya da "Olacağı varmış..."

İstedığınız halde siz dışında kimse engel olamaz!

Ne şahıs ne de şart...

Yapmak istediğiniz eylemin,

Sevmek istediğiniz insanın,

Okuyacağınız okulun,

Yaşayacağınız hayatın...

İnanır mısınız ki?

Ben kendimden nefret ediyorum.

Yalnızım, çaresizim...

Hep kırıyor, incitiyorum...

Hep özür diliyorum.

Zamanı ne olursa olsun, umurumda olmayan şartlar sunulsun.

Ne düşündüğümü biliyorum.

Ben sadece özgürce sevdiğimi istiyorum.

Şimdi kabus portreli labirentime dönüyorum.

Uyumak sıfatlı karanlık dünyama çekiliyorum ve susuyorum...

Gözlerimi kapatıyorum, düşünüyorum, anıları sinegraf şeklinde slaytlayıyorum.

BELKİ bir gece o tebessümü yakalarım uyurken.

BELKİ bir gece karanlıkta gözlerine dalarım yeniden...

Burak YILDIZ
Giresun Üniversitesi
Bankacılık ve Sigortacılık Bölümü
II. Sınıf

Leyla için...

Neden seni bir çiğ damlası gibi
Böylesine titrek, böylesine hassas görmeliyim?
Oysa yorgun kalbim üşürken,
Şimdi donuk gözlerim acıyı taşıyor.

Sen, hayran olduğum düşsel kadın,
Bir buz dağı gibi olan kalbin
Bütün insanlara acı çektirmek için mi böyle,
Yoksa sadece senin için yaşayanlara mı?

Eskiden yaşamayı yürekte severdim,
Birçokları gibi fırtınalı yaşadım
Ve şimdi benim için artık hiçbir şey önemli değil,
Çünkü hayatımı bir bardak su gibi çalkaladın.

Günlerim öyle yavaş, öyle sessiz geçiyor ki, sevgilim,
Ve sen çok uzaktasın, bir o kadar da yakında,
Kalbimin yanında, duygularımın derinliğinde.
Seni tekrar görmeyi, sesini duymayı acı verircesine
Öyle çok istiyorum ki,
Ama hiçbir şey değişmeyecek: benden öyle uzaksın ki.

RATKO

Pour Leila...

*Pourquoi dois-je t'apercevoir aussi tremblante, aussi sensible?
Comme une goutte de crue
Cependant, mon cœur las ayant froid
Mes yeux mats portent la peine, maintenant*

*Toi, la femme fantastique que j'adore
Ton cœur est comme un iceberg
Est-ce ainsi pour faire souffrir tous les Hommes
Ou uniquement pour ceux qui vivent pour toi*

*Dans le temps, j'aimais vivre du fond du cœur
J'ai vécu orageux comme plusieurs
Et maintenant, pour moi, rien ne m'importe
Car tu as perturbé ma vie comme un verre d'eau*

*Mon amour, mes jours passent si lentement, si calme
Et toi aussi loin que proche
Près de mon cœur dans la profondeur de mes sentiments
Je souffre
Tellement je veux te revoir, entendre ta voix
Mais rien ne changera: Tu es si loin de moi...*

Traduit par: Hatice BAŞMAYA
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

KADIN VAROLUŞUN EN GÜZEL BAŞLANGICIDIR

MADAME DE STAEL'E DAİR¹

1766–1817 yılları arasında yaşamış olan Madame de Staël dünya edebiyatındaki kadın yazarların en önemli temsilcilerinden biridir. Yalnız yazdıklarıyla değil, eylemleri, söylemleri ve duruşuyla da yazın ve düşünce tarihinde, özellikle de kadının toplumsal rolünün gelişimi tarihinde çok önemli bir yere sahiptir. Nasıl ki Leonardo da Vinci Rönesans insanının bir sembolü, en eksiksiz örneği ise; Madame de Staël de aydınlanmanın ve modernizmin en mükemmel kadın örneğidir. Devrim ve sonra Napolyon dönemi Fransa'sındaki en etkili kişilerden biridir. Yazdığı bütün kitaplarda hem Fransa'nın hem de kadının gelişimine katkıda bulunmak için pek çok tespite bulunmuş ve öneriler sunmuştur. Edebiyata Dair adlı kitabında da pek çok yerde kadının toplumsal rolünün geliştirilmesi ve zenginleştirilmesi için çok çeşitli konuları ele almıştır. Anlattığı ve gerçekleştirmesini istediği kadın figürü tam olarak kendisidir. Kendisinin hayatında bin bir güçlkle gerçekleştirebildiklerini bütün kadınların da gerçekleştirebilmesini ve bu durumun normalleşmesini arzulamaktadır. Bir bakıma, kendisi, öngördüğü ideal kadın tipinin ilk örneği ve ilk gerçekleştircisidir.

Ona göre, kadınlar zorluklarla karşılaşınca, önündeki engelleri aşılmaz olarak görürler ve teslim olurlar; ancak kadın bu zorluklarla başa çıkmayı öğrenmeye başladıkça, kendini göğün kubbesi gibi görür, değerini ve kendinde mevcut olan yeteneklerini keşfeder.

Madame de Staël'in kadının toplumsal durumuna dair en çok üzerinde durduğu konulardan biri de, kadının kaderinin kendi elinde olmamasıdır. Ülkede ister monarşi hüküm sürsün, isterse cumhuriyet, kadının kaderi hep başka ellere düşer. Bu duruma isyan eder Staël, kadının da erkek gibi söz söyleyebilmesinin ve etkin olabilmesinin gerekliliğini haykırır. Kadının toplum nazarında erkeğe göre anlam kazanması, onun için, kabul edilemez bir şeydir. Kadın erkeklerin tutumlarına ve duygularına göre değer kazanmaktadır, tabii ki kadın erkekten bağımsız bir varoluş olarak topluma kendini sunmalıdır.

¹ Bu makale yazılırken Madame de Staël'in Edebiyata Dair adlı eserindeki düşüncelerinden faydalanılmıştır. (Madame de Staël, Edebiyata Dair, İstanbul, 1967, Milli Eğitim Basımevi)

Staël'in üzerinde durduğu bir diğer mesele de kadının özgürlük alanıdır. Kadın erkekle kıyaslandığında her halükarda tam bir köledir. Özgürlüğünün sınırları dahi erkekler tarafından çizilir. Fakat ilginç bir şekilde kadının ödevlerinde kusur işlemesine, hatta kimi ahlaksızlıklarına dahi göz yumabilen ve tüm bunları hoş görebilen erkek, kadının türlü meziyetlerini sanatta, edebiyatta, felsefede, hukukta ve politikada göstermesine asla tahammül edemez. **Kadın sadece kadın olmalıdır ve öyle kalmayı bilmelidir.** Madame de Staël yaptığı bu toplumsal tespitlerden sonra ise olması gerekene dair düşüncesini söyler. Ona göre kadın da erkek kadar özgür olmalıdır ve hatta erkek de olduğu gibi kadının da serbest aşk yaşama hakkı vardır. Romantizmin de öncülerinden biri olan Staël'in özgürlük anlamında öngördüğü ve sunduğu kadın portresi tam da bir Madame Bovary'dir, fakat bir farkla ki bu kadın hem mutlu olacak hem de hayallerini gerçekleştirebilecektir. Olayı biraz daha ileri boyuta taşırsak, Madame de Staël, Madame Bovary'nin kendini gerçekleştirmiş halidir.

Staël yazın dünyasında da kadına uygulanan ayrımcılığa dikkat çeker. Yazı yazma, kitap yayınlama serbestisi açısından değerlendirildiğinde de, yine kadın o dönemde erkekle boy ölçüşmeyecek kadar geri saflardadır. Erkek halkın takdirini toplamayı, alkışını almayı rahatlıkla başarırken; kadın neyi başarırsa başarır, ortaya nasıl bir ürün koyarsa koysun, toplumun olumsuz tepkisini üzerinde acı acı hissetmeye mahkûm edilmiştir. Bir bakıma, o günün dünyası kadına sanat, edebiyat, felsefe gibi uğraşları yakıştıramamaktadır. Madame de Staël, çağdaşı kadınlar üzerine yaptığı derin incelemelerin sonucunda fark etmiştir ki, kadının sosyete, zevk ve eğlence hayatı uğruna ev işlerini terk etmesine pekâlâ izin verilebilirdi, fakat sanatla uğraşması son derece ayıp karşılanırdı. Öyle ki, onunla alay edilir, kabiliyeti yok edilmeye çalışılır ve hatta güveni ve coşkunun kaynağı bile kurutulmaya çalışılırdı². Bununla beraber, siyasi ve ahlaki bakımdan faydalı olması dolayısıyla, erkek anlamsız bir şekilde kadını yeteksizlik içinde bırakmayı uygun görür. Zira kadın neyi nasıl ne için söylerse söylesin, erkeğin gerisinde kalmaya mahkûmdur. Toplum kadının şöhretli olmasını kaldıramaz. Kadının düşüncesi toplum tarafından kabul görmez, benimsenmez. Staël bunun erkekler tarafından yorucu bir gürlütü olarak değerlendirildiğini düşünür. Erkeğin hayat hikâyesi dahi hayranlıkla dinlenilirken, kadının elinde gerçeği açıklaması ve aydınlatması için hiç bir çare yoktur. Kadının kendini savunması bile büyük bir zorluk barındırır. Erkeğe gelince, atılan iftira kendi kendini çürütür. Kadının hüznü, kederi, sevinci, başarısı, düşüncesi, nesi olursa olsun taşkın olamaz, olmamalıdır. Kadın bir makine gibi kendini tekrarlayarak sürdürmeli, asla ne gelişmeli ne de değişmelidir. Kadının kendini, aklını geliştirmeye çalışmasının hiçbir manası yoktur. Erkeğin gölgesinde ödevlerini, görevlerini yerine getirmesi onun için yeten ve hatta artan meziyetlerdir.

Madame de Staël büyük bir özenle tespit ettiği bütün bu durum ve düşüncelere savaş açmıştır. Napolyon'la giriştiği mücadele de bir bakıma kadının erkek iktidarına karşı açtığı bir savaştır ve kısa vadede, Paris'ten sürülerek kaybeden Staël gibi görünse de uzun vadede savaşın mutlak galibi o olur. Dönemin erkeğinin düşüncesinin tam aksine Staël kadının kendini geliştirmeyi hak eden bir varlık olduğunu ve kadının tamamıyla boş, bilgisiz ve yavan hale gelmesinin toplumun ahlakı ve saadetiyle ilgili birçok avantajın elden gitmesine neden olacağını savunur³. Zira Staël toplumu insanlık, incelik, cesaret gibi her sahada coşturanın kadın olduğu görüşündedir. Staël ayrıca, Fransız İhtilali esnasında,

² Madame de Staël, Edebiyata Dair, İstanbul, 1967, Milli Eğitim Basımevi, s. 342

³ Madame de Staël, Edebiyata Dair, İstanbul, 1967, Milli Eğitim Basımevi, s. 344

en fazla fedakârlık ve gayret gösterenin yine kadın olduğunun altını çizer. Kadınsız toplum hayatının hoş ve cazip olamayacağını vurgular. Bilgiden ve konuşma zarafetinden mahrum olan kadınlar toplumu güzelleştirecek yerde bozarlar. Devrin Paris toplantılarında, yapacak işi olmayan genç delikanlılar ve söyleyecek hiçbir şeyi olmayan genç kızlar boy gösterir olması toplumu geriye götürür. Kadın bilgisiz olursa toplum sessiz kalır; sözü biter, roller değişir, değerler bozulur. Toplum düzeninde kadının durumu mükemmellikten uzak ise, kaderinin iyileştirilmesi için çalışmak gerekir⁴. Çünkü kadının fikirlerini geliştirmesi toplumun bilgi ve saadetine faydalı bir durumdur. Bilgi, aydınlanma erkeğin kadar kadının da hakkıdır. Kadın kendine bahşedilen bilgi zerrisinden deryalar doğurabilir. **Tek taraflı aydınlanma yıkık bir çırpınıştır. Sürdürülemez.**

Madame de Staël bütün bu düşüncelerini kendi hayatında birebir uygulamıştır. Çirkin bir kadın olmasına rağmen, dönemin Fransa'sının en gözde kadınıdır. Bütün edebiyat ve sanat çevresi onun etrafında toplanmıştır ve söylediği bütün sözler Fransa'da gündemi belirlemektedir. Napolyon bu kadına olan nefretinden ve onun karşısındaki çaresizliğinden muzdariptir. Almanya ziyareti esnasında Schiller ve Goethe büyük bir tedirginlik yaşarlar. Bu kadın karşısında herkes çekimser ve tereddütlü bir ruh haline bürünür; çünkü her şeyin ötesinde Madame de Staël çok büyük ve harika bir hatiptir. Yazdığı bütün eserler Fransa'da bomba etkisi yapar. Delphine, Almanya'ya Dair adlı eserlerinde savunduğu görüşler Fransa'da günlerce tartışılır ve bütün salonlarda konuşulan konu olur. Son çocuğunu kırk beş yaşından sonra dünyaya getirmesi ve çocuğunun kendisinden yaşça küçük olan subay babasıyla evlenmeye ihtiyaç dahi duymaması bile Fransa'da günlerce bahse konu edilir. Kimileri onu ahlaksızlıkla suçlar, kimileri için ise eşsiz bir kılavuzdur. Günümüz Fransa'sına bakıldığında ise onun yolundan gidildiği artık yadsınamaz bir gerçektir.

Madame de Staël yaşadığı yüzyılda kadının toplumsal rolünün henüz kesin bir şekil almadığının farkındadır, bunu tespit ederek mücadelesini başlatmış ve hep bu rolün olumlu bir şekilde kesinlik kazanmasına gayret etmiştir. Bütün bu uğraşı verirken, Madame de Staël'e güç veren müthiş öngörü-kazanmasına gayret etmiştir. Bütün bu uğraşı verirken, Madame de Staël'e güç veren müthiş öngörülümde söz sahibi olacağına, hak ettiği muameleyi göreceğine, kadınları koruyan kanunların oluşturulacağına; kısacası kadının lehine olan ve ona müspet ayrımcılık sağlayacak her türlü gelişmenin gerçekleşeceğine inancı tamdır. Kadının bugün dünyadaki, özellikle de batı dünyasındaki yerini ve önemini göz önünde bulundurursak, Madame de Staël'in hem hayret uyandıracak bir öngörüye sahip olduğunu, hem de büyük bir öncü ve rehber olduğunu fark etmiş oluruz.

*Tek taraflı aydınlanma
yıkık bir çırpınıştır.
Sürdürülemez...*

Seher MİDİLLİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

⁴ a.g.e. s. 347

KENDİNİ BULAMAYAN ADAM

(...)

İşyerine giderken, bir yandan etrafımı izliyordum. Etrafta çok değişik dükkanlar vardı, çok farklı insanlar dolaşmaktaydı. O anda bir şey dank etti bana. Ben ne zaman araba kullanmayı öğrenmişim? Bir an için panikledim. Kırmızı ışıkta durdum, arabanın torpido gözüne baktım. Şükürler olsun, ehliyetim vardı. 2011 yılının Temmuz ayında alınmış bir ehliyet, üzerinde benim fotoğrafım. Telefonuma baktım. 20 Temmuz 2010 Salı yazmaktaydı. Delirmeye mi başlıyorum acaba diye düşündüm, fakat aklım yerinde gibi hissediyordum.

GPS ekranına baktım. İşyerime vardığımı işaret ediyordu. İşyerim diye kayıtlı olan yer de-
vasa bir oteldi.

“Nasıl ya? Ne oteli? Ne yapıyorum ki ben burada?”

Şöyle bir baktım binaya. Beş yıldızlı bir oteldi, oldukça da lüksü. Daha önce buraya geldiğimi hatırlamıyordum. Ben arabanın içinde kara kara düşünürken görevli olduğunu düşündüğüm kırmızı üniformalı biri geldi.

“Hoş geldiniz efendim. Lütfen müsaade edin, aracınızı park alanına götüreyim.”

İkinci şaşkınlık. Basit bir iş yapmıyorum herhalde, yönetim kadrosunda falanım olabilirim diye düşündüm.

Arabadan indim, otele girdim. Benim girmemle birlikte orada çalışanların havasının bir anda değiştiğini gördüm. Bellboylar kendilerine çeki düzen veriyor, resepsiyonda hanım hanımcık bir kız, gömleğinin yakalarını düzeltiyordu. Herkesin gözü üzerimdeydi.

“Hoş geldiniz efendim.”

“Günaydın efendim.”

“İyi sabahlar efendim.”

Kesin yönetim kurulundayım dedim içimden. Yüzümde o mutlu gülümseme belirdi tekrardan. Öylece yürüyordum, çalışanları görüyordum. Bellboyun teki beni kendimden alacak o cümleyi söyledi:

“Otelinize hoş geldiniz efendim.”

"...Ne?"

"Otelinize hoş geldiniz efendim."

Bu koskoca otel bana mı aitti? Piyango vurmuş olmalıydı bana böyle bir yere sahip olabilmek için. Başım dönüyordu şaşkınlıktan, bu kadarı çok fazlaydı. Sadece tek bir soru sorabiliyordum kendime.

"Bütün bunları neden hatırlayamıyorum?"

Hiç iyi hissetmediğimi fark ettim o an. Bir doktora görünmeliydim. Ofisimi, yaşam tarzımı, sahip olduğum hiç bir şeyi umursayacak halde değildim. Hangi ara edindim bütün bunları?

Dışarı çıktım, çalışanlar bu sefer şaşırmış bir şekilde arkamdan bakıyorlardı. Benim şaşkınlığının yanında hiç bir şeydi. Endişelenecek bir şey yoktu zaten. Madem patron benim, kimse bir şey diyemez zaten diye düşündüm. Arabama bindim.

GPS ekranı yine bana ışığını yaktı arabayı çalıştırdığımda. "Nereye gideceksiniz?"

"Derdimden bir sen anlıyorsun koçum teknoloji."

En yakın hastaneye olan direktifleri aldım, ve yola çıkmaya başladım...

Kerem KILIÇ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

BUGÜN GÜNLERDEN YARIN

Bugün günlerden yarın; salı, çarşamba birbirini kovalıyor saatler. Yaşıyorum gününbirlik, yarın korkusu, kaygısı olmadan, sessizce. Sabah uyanıyorum, gözlerimi açıyorum hayata, elimde olmayan bir mutluluk sarıyor tüm benliğimi. Uzun uzun düşler hiç aklımdan bile geçmiyor. Rüyada gördüğümüzden hatırlayabildiklerimiz bana hayatta kalanlar. Bir saat sonrasını düşünmeden sarılıyorum uzanan ellere. Koşuyorum durmadan nefesim kesilinceye kadar, sanki o anda zaman da bana eşlik ediyor, yavaşlıyor bir anda benim için, yerinde saymaya başlıyor.

Bugün günlerden yarın, yarın hiç gelmesin istiyorum. Günlerden soluk bir Pazar, hafta sonları hiç bu kadar kasvetli olmamıştı. Yarını görebilir miyim, bilmiyorum. Zor nefes alıyorum. Her nefes alışımında küçük bir çocuk gibi seviniyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor, sonra kendi sessizliğimde boğuluyorum. Bugün erken uyandım. Arkadaşlarımla çıkıp top oynayacağım. Adını anmaya korkar olduğum o zaman kavramları var ya, işte onların birazında delicesine koşacağım boş sokaklarda, hem de sonsuza dek. Beyaz önlüklü bir sürü insan başımda, on dakikada bir gidip geliyorlar. Şu an top oynuyorum, kalp atışlarım konuşacak olsa konser veriyorum sanırdınız, ama aksine konser sona eriyordu, sessizliğe bürünüyordu o çılgın kalabalık. Biraz sonra bir araba kornası tüm mahalleyi ayağa kaldırıyor; makineden son bir ses geliyor. "düüüttt"

Takvimin yere düşen o ilk yaprağı hayatımın son sayfası oluyor. Bugün günlerden yarın!...

(Bir hastanın son günleri)

Selim ŞERAS
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

İHANETİN İCADI

İhanet icat edildi de,
Yıkıldı gönlümdeki derebeyliğin.
Yalnızlıkların artık mutlak hakimiyet.
Oysaki ben;
Sana ne ayrıcalıklar tanıdım.
Tenimden geçiş üstünlüğü,
Sevgime sahip olma hakkı sağladım.
Yazıklı!...
Şimdi yüreğim taht kavgalarında
Ve ayaklanmalar başlar hatıralar tarafından.
Kaybediyorum duygularımı her savaşta
Ki koskoca ben,
Bir senin kalemini kıramıyorum.
İhanet icat edildi de,
Yıkıldı gönlümdeki derebeyliğin.
Karanlıkların artık mutlak hakimiyet.
Çok yıllar geçti de,
Yine de bitmez bu devr-i fetret.

Emre AYKANAT
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ÜÇ NOKTA...

Yazmadım seni
Uzun zamandır boş sayfama.
Kalemim, kağıdım tamdı;
Tek eksik olan
Senin yerindi hala.
Bir yere koyamazken seni,
Şarkıların en güzel sözlerinde
Sen vardın.
Dinledim günlerce,
Sadece dinledim.
Ve düşündüm...
Yalnızlık neden çekilmezdi?
Ya da yalnızlığı çekilmez yapan neydi?
Sen mi?...

Niray EMİR
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

İNCE GÜLLÜ FİKİRLER

Saat 06:36. Kurulan alarm daha çalmaya doyamadan her zaman ki gibi kapandı. Her çalışında sesini biraz daha yükseltmeye istekli alarmın hevesi yine kursağında kalmıştı, daha ilk "bip" sesinde başarıyla etkisiz hale getirilmişti. Saati 06:36'ya kurmasının sebebi hem ucu ucuna servise yetişmenin heyecanı ile uyku mahmurluğunu atmak hem de gözünü açar açmaz dijital ekranda kocaman birbiri ile bölünemeyen bir sayıyı görmemek içindi. Mesela 06.30 da kalksa servise o kadar heyecanla yetişmeyecekti. Ya da 06:40'da kalksa içinden 40'ı 6'ya bölme isteği duyacak ama tam sayı çıkmayacaktı. Sayılarla hep çetrefilli bir bağı oldu. Mesela 7'ye ister istemez bir saygısı vardı, nedense bütün dinlerde de bu sayı bir fenomendi. 13 onun için serseri işsiz güçsüz sanki ondan para koparmaya çalışacakmış gibi gelirdi. 29 ise onun gözünde çok kurnazdı, çok kolay bölünebilen bir sayıymış havası veriyordu sonundaki 9 rakamıyla ama sinsi bir asal sayıydı onun gözünde. Bir keresinde bir arkadaşının telefon numarasının çarpanlarına ayrılmadığını görünce için için çocuk gibi kıskanmıştı. O kadar sayının içinde yedi basamaklı asal sayı nasıl da denk gelmişti adama? Halbuki kendi numarası ne kadar vasıfsızdı önüne gelenle bölünüyordu.

Servise bindiği yere ulaşması asansörün katta yada zeminde olmasına bağlı olarak en fazla 30 saniye fark ediyordu. Her sabah işe giden diğer insanları hemen hemen aynı koordinatlarda görüyor, senelerdir birbirlerinin adını bilmeden selamlaşarak birbirlerinin yanlarından geçiyorlardı. Servise bindiği yer yaklaşık 240 adımdı ama o kısacık yol ve zamanda bile kendine bir sürü iş çıkarabiliyordu. Park halindeki araçların plakalarının karekökünü alıp tam sayı çıkanları diğerlerinden üstün görüyordu. Ya da yıllardır yaptığı gibi 20-30 metre ötede belirlediği taş, içecek kutusu vesaire bir şeye o yürüme hızıyla hangi ayağının denk geleceğini hesaplayıp kendine hiç hile yapmadan o cisme o ayağı ile vuruyordu. Bazen her sabah geçtiği dar sokaktaki eski evin duvarına değip değmeyeceği üzerine sonucunu kendinin bile bilmediği bahisler oynuyordu. Bu çok ilginç bir oyundu onun için çünkü değmeye karar verse bile değmediği zamanlar oluyor ya da tam tersi olabiliyordu. Bu oyunu kimseye söylemeye cesaret edememişti. Çok eski bir alışkanlıktı bu oyun. Acaba Allah onun duvara değip değmeyeceğini nasıl biliyordu. Bazen tam parmağını birkaç milimetre kalacak kadar duvara yaklaştırıp tam dokunacakmış gibi yapıp kaçıyordu. Bazen de hiç beklenmedik bir anda pat diye vuruyordu. Akıllı hep o kritik andaydı. O karar anı nasıl oluyordu da kararı verenden önce biliniyordu. O sınırdaki gidip gelmek hoşuna gidiyordu.

Servise bindi. Yaz kış giydiği şap-kayı her zamanki gibi siper yapıp omuzlarını büzerek uyudu. Böylece gidip gelişin 90 dakika sürdüğü servis yolculuğunda 16 iş gününde 24 saat uyumuş oluyordu. Tabii ki bu uyku normal bir uyku gibi verimli olamayacaktı, uykuya dalma ara sıra uyanma gibi verimsizliklerden dolayı bunun için %40'luk bir randıman aldığını düşünüyordu ki bu bile yaklaşık ayda 16 saat ediyordu. Aslında uykunun randımanını düşüren durmadan saçma sapan şeyler düşünmesi, hesaplaması, hayal kurmasıydı.

Sevimsiz ama alıştığı için artık tatile bile özlediği odasına girdi. Yeni bir

gün değil, yeni bir yarış başlamıştı yine. Avrupa'daki insanlar saat farkından dolayı daha geç başlıyorlardı güne ve bu zaman dilimi dünden kalan işler varsa onları temizlemek için son şanstı. Çünkü Avrupalı hemcinsleri bilgisayarlarını açtıkları anda onların sonu gelmeyen isteklerini o güne söğürmesi gerekiyordu. Ne de olsa onların gözünde o bir üçüncü dünya ülkesi vatan-daşydı.

En çok istediğı şey dünyaca ünlü bir yazarın ya da bilim adamının torunu olmaktı. Nedense oğlu değil de torunu olmak istiyordu. Her halde dedeler daha sabırlı insanlar oluyordu.

Dedesi Nicola Tesla ona uzun uzun anlatıyordu kitaplarda ampulü icat edip dünyanın en büyük şirketini nasıl kurduğunu, Thomas Edison'un kendisini nasıl üç kağıda getirdiğini, Edison'un alternatif akımın doğru akımdan daha kullanışlı olduğunu anlamayacak kadar kalın kafalı olduğunu. Hayat hep sesi çok çıkanların yanındaıdı. Edison herkes tanıyordu ama maalesef paraya tapmayan Tesla'yı çok az insan biliyordu. Dedesi Edison'un yanında çalışmıştı ama Edison ona laboratuvar kurması için vaat ettiği parayı işi bitince vermemişti. Ölümünden onlarca yıl sonra bile icatları tam olarak anlaşılabilen dedemin ölüsü bir otel odasında bulundu. Hiçbir şey anlamadığım özensizce yazılmış sayfaları almak istediğimde federal polisler beni ensenden tutup dışarı attı ki kafam kapiya çarptı...

Uyandım. Servis aracı her zaman-ki gibi fabrika kapısından sertçe bir manevrayla girmişti ki anlaşılan başım cama hafifçe vurdu ama beni uyandırmaya yetti. Ellerinde sigara ve çakmakları hazırda bekleyen tiryaki işçiler her zamanki gibi sabırsız bir an önce inmek istiyorlardı. Koltuğumda bekledim biraz kendime geldim. Tesla hiç evlenmemişti ki...

Elektriğin gerçek hükümdarı dedeciğim sen nur içinde yat.

Mehmet DARTICI

AŞK VE GURUR

Avcumda titriyor, üşüyor kalbin
Ya ver sarıp sarmalayayım onu,
Ya da al, elimden düşüyor kalbin
Düşükten sonra da ben almam onu

Ya sen gir kalbime, ya ben çıkayım
Büyük aşklar tek taraflı yaşanmaz
İster misin, sana Mecnun olayım?
Unutma! Leyla'sız Mecnun olunmaz.

Uzakta durma hiç, yaklaş yanıma
Hiçbir şey söyleme, dilin lal olsun,
Dokun ellerime, işle kanıma,
Bırak yüreğinin kalbim konuşsun.

Bazen anlatamaz sevdami dilim
Gözlerim haykırır muhabbetimi.
Bazen de karşına geçip, sevgilim,
Görmeni isterim sensiz halimi.

Konuşma, gözümden oku aşkını
Dinle yüreğimin heyecanını,
Sarıl bana, sevindir şu şaşkını
Alalım yıllarım intikamını.

Hüseyin MAMMADOV
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

*"Düşünüyorum da, biz büyüyerek çocukluk etmişiz."
Turgut UYAR*

KORKUSUZDUM BİR ZAMANLAR

Hayat ivmemizde bir değişiklik var sanki, gittikçe daha mı çekinir olduk yaşamaktan? Büyüdükçe sadece çocukluk masumiyetimizi kaybetmekle kalmadık, aynı zamanda hayata dair hayallerimize de gem vurduk. Daha "gerçekçi" bakmamız istendi çünkü ısrarla. Hayallere yer yoktu büyük olunca.

Daha bir maddeleştik mesela, daha bir çıkarıcı bakıyoruz etrafa. Selamımızı satacak seviyeye erişmemiz yakındır. Yarışır haldeyiz ucunda ödül varmış gibi.

Şimdi çocuklara bakınca, o masum gözlerine, gözlerindeki pırlıl ışığa imrenmeden edemiyorum. Bende de vardı bir zamanlar diye düşünüyorum ve ne ara bu hale geldim kestiremiyorum. Beni büyüklerim, büyüklerimi onların büyükleri şeklinde bir kısır döngüyle söndürüldük büyüdükçe. İşimize mi geldi nedir hayallerden vazgeçmek? Çok mu sıkılmıştık oyun oynamaktan ya da aslında nasıl işlediğini pek de anlamadığımız dünyayı değiştirme isteğinden? Ya da daha o yaşta hayata nesini, hangi adaletsizliğini görmüştük ki, bir değişiklik olması gerektiği kanaatindeydik?

Hep çocuk olmakla suçlarız ama, o dahi farkındayken bu işte bir terslik olduğunun, biz tam olarak neresinden tutunduk ki hayata, bu denli memnunuz? Toplum, aile ya da çevre baskısı. Kim ne derse desin, büyümek tembelleşmek, makineleşmektir. Pragmatist bir yaklaşımı hayat felsefesi olarak benimsemektir. Çünkü kolayımıza öyle gelir.

İçinde bir parça çocukluk barındırana da sevmeyiz, deli gözüyle bakarız ona. Biz yapamadık da o nasıl yapabilir ki? Sevmeyiz bizden farklı olanı. Saygılı olmak da pek huyumuz değildir hani. Okumuş olmak, saygılı olmayı beraberinde getirir mi?

Hep bizden öncekileri suçlarız, bize bıraktıkları bu bozuk düzen için. Ama yarına bizim neyiz var bırakacak? "Bana ne" demeyi çok severiz. Hep birilerinin farkında olmasını bekleriz de, iş kendimize gelince iğneye bakamaz oluruz.

Ters orantılıdır yaşam; küçükken büyük hayallerin vardır ama gücün yetmez; büyüyünce gücün vardır ama hayalin kalmaz. Çocuklar hayal kurar dünyayı kurtarır, biz seçeneklerimize bakarız kendi paçamızı kurtarırız. İster korku deyin, ister sindirilmişlik. Bence en büyük nedeni toplumsal bencillik...

Kezban YAVUZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

REZİL BİR SONBAHAR AKŞAMI

Ne tuhaftır ki kalabalık akşamlarda hüzünlenip dokunduğum ağaç,
 Aralarında sakinleştiğim yıldızlar, gök gürültülerine bulanmış şehir
 Ve soğuk günlerde yanı başımdaki tehlikeli kitabım,
 Bir gün ansızın yüzüme tokat gibi vurduklarında saçlarını,
 Henüz bir çocuktum, çocuktum ama büyümeyi biliyordum.
 Hani çok yorulsam bu kargaşadan hemen kaçardım, saklanırdım dev adamın gölgesine.
 En sevdiğim kalemimi de alırdım yanıma yazardım ona ara sıra.
 Öyle düşünmüştük ilkin kendimle, hatta baya kafa yormuştuk, gözlerimiz kanlanmıştı.
 Şaşkın şaşkın bakınırken eskimiş pencereden dışarıya, buluvermiştik sonunda.
 Ama yapmadım, yapmadım, öylece kaldım orada, donuyordum sessizce.
 Ne kadar çok yaşanmışsa o kadar kaldım yerimde kıvıldamadan.
 Ele verecekti beni içimdeki ses biliyordum, susmasını isterdim ama cinayeti beceremezdim ki.
 Ne demek gerektiğini öğrenmek baya zamanımı alacaktı ve öğrenmek zoruma gidiyordu.
 Bekleyecek vakit yoktu bir ses, bir harf, bir çiğlik evet, bir çiğlik dökülmeliydi dudaklarımdan.
 Yoksa ele verecekti içimdeki ses, çok ciddiydi, sinirlenmişti, deve yüküyle laf söylüyordu.
 Yitip gidiyordu işte ellerimden hayatım, gidiyordu ve ben hala suskun.
 Biri gelmeliydi mesela, bir sihir taşmalıydı keskin bakışlarında, beni de aydınlatmalıydı bu karanlıkta.
 Gelmiyordu ama unutulmuştum, yoktum sanki.
 Ne yapmalıydı? Nereye gitmeli? Kimden af dilemeliydi bu sessizlikte.
 Ölmek bu kadar da kimsesiz olmamalıydı bir şeyler savaşmalıydı hala. Yok! Yazıktı bana.
 Maalesef kaybettik ama. Uçurumdan düşüverdim işte böylece.
 Çokça yuvarlandıktan sonra ona giderim diye beklerken üstüme üşüştü karıncalar...
 İşte böyle sevgili okurlar, işte böyle kayboldu bir hayat toprakta, böyle gömüldü karanlıklara.
 Bakmayın ama öyle beceriksiz bir hale büründüğüme aslında çok şey bilirim ben.
 Ritüellik dersiniz onu da beceririm
 Gün boyu dolaşır yok yere yitip giden insanlığa ağıt yakarım.
 Çıkar bir deniz bulur, gemilere sataşırım elimde kalemim, bilinen her şey adına tekrar öğrenerek.
 Sonra başlarım aramaya insanlığı etrafa bakarım önce sonra en yakın cezaevine.
 Çokça sonra rastlarım etrafta dolaşan afili insanlara ve etraflarında dönen hovarda cambazlara.
 Hani severimde onları arada bir selam derip veririm, bazen gülerim.
 Birde âşik olmuşum. Sormayın ama sorarsanız düşerim rezil bir sonbahar akşamı bu yokuştan.
 Sorun hadi neme lazım cevap vermem ben de, susarım, kaybolurum...

Mehmet BELEK
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 III. Sınıf

SANA KADAR GELDİM

Sana kadar geldim...
Açmadın araladığın gönül kapını...
Günlerce bekleyen aralık kapıda oluşan
Örümcek ağını bozmak istemeyişindi sebebin...
Oysaki ben sana kadar geldim...
Ne kapıların yüzüme kapanışına...
Ne kapılardan sana doğru koştuğuma...
Şahit oldum!
Ne kapıları uğruna kapattığıma...
Sanırsın...
Geçmişindeki insanların izlerini taşıdığımı...
Yanılsın ki,
Karşılıksız yanında olduğumun bilincindeyken...
Susarsın...
Bilirsin gerçek sandığın savında yanıldığını...
Kaç günü gözyaşıyla geçirdiğimiz
Kaç günü tebessümle imzaladığımız
Bir hayatımız vardı, bizim hayatımız...
Gidişinde,
Kanım çekildi.
Yine de sana bakarken ağlayamadım.
Suskun bir tebessümün son nefeslerindeydim.
Son bakışlarında kaldım...
Hala oradayım...
Sana kadar geldim ben.
Bana kadar gelmeni bekleyemedim.
Fevri davranış değil; özlem...
Her şeyin bir zamanı olduğunu söyleyene,
Bunu söylemenin de bir zamanı var dedim.
Sana kadar geldim.
Bize kadar gittim.
Tereddütsüz, biraz kusurlu, azıcık da hasarlı...
Açmadın kapıyı.
Şüpheli yabancılara aralanan kapılar gibi...
Araladın bana kalbini.
Sana kadar geldim.
Çok çok geri çevirirdin.
Her şeye rağmen geldiğime değil,
Neden geldiğime değinirdin.
O zaman bendeki seni değil,
Bendeki beni bitirirdin...
Sana kadar geldim ben.
Bana kadar gelmeni bekleyemedim.

Hilal YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

İLK FEMİNİST: LİLİTH

Yaratılan ilk erkek Adem'dir . Bu konuda bütün semavi dinler aynı görüşte. Peki yaratılan ilk kadın Havva mıdır? İşte ayrılık tam da burada başlıyor. Tevrat'a göre ilk yaratılan kadın Havva değil Lilith'dir. Yaratılmış olan ilk erkeğe karşı çıkan, ilk kadın ve ilk feminist. Kadın ile erkeğin sorunları ilk insanla başlamış, günümüzde de devam etmektedir. Peki Lilith neden erkeğine başkaldırır? Bunu şimdiki feminist hareketlerinden de anlayabilirsiniz aslında. Cennette her şey emirlerine sunulmuşken kavga ederler. Çünkü Lilith, Adem ile beraber aynı anda topraktan yaratılmıştır. Yani erkek ve kadın eşittirler. Adem kendisinin, bağışlayan üreten kişi olduğunu, yani hayatın devamı için her şeyi kendisinin sağladığını söyler. Fakat Lilith bunu kabul etmez. Her anlamda eşitlik ister. Adem, Tanrı'nın kendisini ailenin reisi olarak yarattığında ısrar eder. Kadının inadı burada ortaya çıkar. Yersiz, yurtsuz ve dışlanmış olacağını bile bile, sırf bunu kabul etmemek için Tanrı'nın yasak olan bir sıfatını söyleyerek göğe yükselir ve kaybolur.

Adem yalnız kalmıştır. Hemen Tanrı'ya yalvarır. Bunun üzerine Tanrı seçtiği üç meleği Lilith'i Adem'e dön-

meye ikna etmeleri için gönderir. Yalnız, Lilith cennetten dışlandı için Kızıl Deniz'in kenarında şeytanların ininde yaşamaktadır. Şeytanlarla ve cinlerle birlikte olup çocuk doğurur. Sonunda melekler Lilith'i bulurlar ve Tanrı'nın buyruğunu iletirler. Sanırım burası kadın gururunun ortaya çıktığı kısım; çünkü Lilith geri dönmeyi reddeder. Hiçbir tehdide kulak asmaz. Tanrı da yemin eder her gün yüz çocuğunu öldüreceğine ve sözünü tutar. Acı çeken kadının önünde kim durabilir? Lilith de insanoğlunun doğan her çocuğuna musallat olacağına, erkek çocukları 8, kız çocukları 20 gün içinde öldüreceğine yemin eder. Efsanenin bu kısmı bizim kültürümüzde de yer alır. Lohusa kadınlar ve bebekler yalnız bırakılmaz. Baba evde değilse kokusunun sinmiş olduğu bir kıyafeti mutlaka anne ve bebeğin yanına konulur; çünkü cinlerin bebeği boğacağına inanılır. Yahudi inancında ise aslında musallat olan Lilith'dir. Lilith bu yemini ederken bir istisna geçer, o üç meleğin yanında olduğu ya da suretlerinin yanında bulunduğu bebeklere dokunmayacaktır. İnsanın içinden "ana yüreği işte, bazen dayanamıyor" diyesi geliyor. Lilith'in ettiği yemin sadece bununla sınırlı değildir. Etrafa hastalık yayacağını ve erkekleri gece baştan çıkarıp onlardan çocuk doğuracağını söyler.

Peki Lilith bunlarla uğraşırken Adem nerededir ve ne yapıyordur? Yalnız kalır, üzülür ve Tanrı ona yeni bir eş yaratır. Ama bu kez topraktan değil Adem'in kaburga kemiğinden. Bunun nedeni, kadının Adem'in üstünlüğünü kabul etmesini sağlamak ve Lilith gibi isyan etmesini önlemektir. Öyle de olur. Havva Adem'in üstünlüğünü kabul eder ve cennette mutlu bir hayat başlar. Ama o da ne?

Kadının kıskançlığı bu mutluluğun devam etmesine izin verir mi? Tabii ki hayır! Kıskançlığın pençesine düşen Lilith, tekrar ortaya çıkar. Yılan kılığına girer ve cennete sızar. Hiç kimse kiskanç ve üzgün bir kadından daha tehlikeli olamaz. Lilith bunu kanıtlar. Adem ve Havva'nın kanına girer ve yasak elmayı yemelerini sağlar. Amacına ulaşır çünkü Adem ve Havva cennetten kovulurlar. Aynı Lilith gibi.

Lilith gerçek midir efsane midir halen tartışılmakta. Uzmanlar tartışa-dursun gerçek olan bir şey var; o da Lilith'in halen feminizm hareketinin başkahramanı olması ve kadınlara ilham vermesi.

Nursabah ERCAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

TEK KİŞİLİK

İlk kendime yetmeyi öğrendim ben. Ve bana bunu öğreten hayat bir daha asla bir şey öğretmedi. "Al sana koca bir ömür, yaşa; gör. Bir başına yap hatalarını, öde bedellerini. Danışma kimseye, asıl kendi bacağından. Bu yol senin, arkadaşlarını seç!" Bu kararları almaya maruz bırakıldığım zaman çok küçüktüm. Küçük imkanlarla kocaman yollar çizdim kendime. Bazen yardıma ihtiyacım var sandım. Birilerinin koluna girdim. "Biraz birlikte yürüyebilir miyiz?" dedim. Gün geçti, yollar çıkmazlaştı. Yolun ortasında ya onlar beni bıraktı ya ben onları.

Aşık da oldum, arkadaşlarım hatta dostlarım da vardı vaktinde. Ama olmadı. Tek kişilikti benim hayatım. Kurtulamadığım bir başınlığımdı; ne öksüz, ne yetim, ne de tek çocuktum. Sanırım bu sınıyış da onları anlamam içindi. Orta halli bir ailenin büyük kızydım görünürde. Hani hep derler ya; aile içinde ne varsa o dört duvar arasında kalır. Ben ondan tadamadım belki, çekirdek aileciklerin vitrinlik o mutluluklarını. Yıllardır ailemden ayrı yaşıyorum. Tek kişilik... Dikişten anlamıyorum, çok güzel yemek yapamıyorum, sakarım. Ama hakkından gelebiliyorum yalnızlığımın. Yani belki başkası olsa... Sebebi çocukluğumun zayıflığından kuvvetli ihtimal. Bugün boyun eğmelerim, susuşlarım hep bir şeyin eksikliği-dir: "Arkamda kapı gibi bir babam var benim!" diyemeyişimdendir; yoksunluğum, yoksulluğum...

Ceren ÇEKİLMEZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

ZAMAN AKSIN, DÜNYA
DÖNSÜN,
BİZ FARK EDELİM

Asıl olan zamanı geride bırakmaktı. Bunu hepimiz başardık. Geceyle gündüz insanlara yeni umutları yeşertmek için hep birbirini kovaladı. Bunu takip edenler zamanın içinde akıp gittiler. O akarken biz daima sorguladık. Bu nedenle onu geriye sardırmaya çalışıp haksızlık etmeyelim. Çünkü yaşananların üzerine ilaç niyetine hepimiz her öğün onu yuttuk. Bu tedavi kimine iyi geldi, kimini yolundan saptırdı. Ama kural asla değişmedi. Zira zaman her şeyin ilacıydı. Unutulması gerekeni unutturur, unutulmaması gerekeni beynimize kazırdı.

Ne zaman aklım karışıp, içim kararsa güneşin doğuşunu beklerdim. Çünkü her gece farklı bir güne ağardı. Bir önceki gün karşıma nasıl bir engel çıkartırsa çıkartsın, sonraki günden umudumu yitirmezdim. Aydınlık her zaman içimi ferahlatırdı. Karanlıkta, ilhamını ondan alırdı. Gün ağarırken karanlık üstündeki hüznü soyardı. Karşımda çırılçıplak kalırdı. Bana yaşananların fark edemediğim yanını hatırlatırdı. Es geçtiğim ayrıntıları çıplaklığıyla gözümün önüne sermeye çalışırdı. Çoğu kez "her şey unutulur" diye düşünürdüm. Dolarıyla acının ve mutluluğun, hayatta aynı kare içerisinde bulunmasına hiç şaşırmadım. Fakat yaşananların acısı, izi zamanla azalsa bile, insanın içine işler. Yaşanmayanlarsa bir ukde gibi kalır içinde. Aslında insan için zaman kavramı doğumundan ibarettir. Kişi onun içinde kendini kaybeder. Zaman akar, o ise payına düşeni yaşar. Yaşadığı süreç içerisinde başından geçenler, zamanla unutaçağı şeylerdir.

Bazen aklıma geliyor. Yaşadıklarımı bir kasete alıp sürekli izlemek istiyormuşum gibi

hissediyorum. Sanki geri sarınca istediğim yerde durdurup, hayatımın şu anki seyrini değiştirebileceğim gibi haksızlık ediyorum ona. Aslında ben payıma düşen zaman dilimini seviyorum. Çünkü hiç kimseden bir beklentim yok ve mutluyum. Yalnızlık çoğu zaman iyi geliyor. Kiminin bana değen eli beni yakıyor, içimde fırtınalar kopartıyor. O zaman sınırlarıma hakim olamıyorum. Yalnızlığı tercih ediyorum. Kiminin gözlerindeki ışık beni farklı diyarlara götürüyor. İnsan tarafım meydana çıkıyor. Yüzüm gülcükler saçıyor. Kendimi işe yarar hissediyorum. Zaman da aynı hızıyla akmaya devam ediyor. Mutluyken ben, sadece ben oluyorum. Sanki zaman sırf ben mutluyum diye duruyor. Böyle anlarda insanların bende yakaladığı anlamı, ben de onlarda yakalamaya çalışıyorum. Onların hayatlarından bir kesite ortak olmak inanılmaz bir keyif yaşıyor bana. Keşke herkes birbirini karşılık beklemeden sevse, keşke herkes öteki konuşurken dinlese, keşke herkes çıkar gözetmeksizin yaşasa... Keşke herkes huzuru, mutluluğu diğerinin yaşamında arasa... Belki o zaman bende sıyrılırim

tek başıma mutlu olmaktan. Zaman işte... Zamanla bu dileklerin olur diye avunuyorum. Herkes gibi ben de ondan medet umuyorum. Her şeyin bir öncekinden daha güzel olacağına beni daima inandırıyor. Doğan güneşin, her güne yeni bir anlam yüklememe neden oluşu bundan...

Zaman bu nedenle çok değerli... Dünya onun yokluğunda durur. Kıymetini anlamak için dünyayı durdurmamıza gerek yok. O dönsün, biz dönelim, herkes dönsün. Ta ki etrafımızdaki güzellikleri fark edene kadar...

Leyla ÇALIŞKAN

GİTTİN

Gittin işte!
Neden yoksun
Neden yanımda değilsin sorularımla baş başa bıraktın beni
Durduramadığım gözyaşlarımla baş başa bıraktın da gittin.
Gözlerimin en derinine bakıp, gözyaşlarına direnip gittin
Kimler geldi, kimler uğurlandı o otogardan
Canımı alıp gittin...
Üzülme diye gülerken, kalkacak elimin dermanını alıp gittin
İçimden gelen haykırışları, çığlıkları bastırdım
Karanlığı gömdüm içime
Gülümsedim gözlerinin içine...
Ama kalkınca o otobüs
Kalbimi acımadan söküp,
Ruhumu bedenimden alıp da gittin...
Hani bugün gittin ya bir tanem
Aslında bana sıcakık gülüşünü,
Yürekten öpüşünü,
Gidişin sendeki hüznünü,
Yastığımdaki kokunu bırakıp gittin.
Zor olsa da yokluğun
Dönüşü olacak bir yola gittin
Acıtsa da gidişin
Bende hiç bitmeyecek bir sen bıraktın da
Gittin!

Burçin Ergin
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

DOLUNAY VE ÖLÜM ÜZERİNE

Sevdiğimiz insanların bize acı veren haberlerini yaşamaktan zevk aldığımız zamanlarda gelmesi garip değil midir? Sevinç ve hüznü bir arada yaşamak çok sıra dışı bir durum değil mi? Peki... Bu doğanın dengesi midir? Dolunay'ı bir takım doğal olayları tetikleyen bir durum olarak bilirdim. Okyanusları, denizleri, gölleri, nehirleri kabartması gerekirdi; insanları öldürmesi değil. Oysaki geceler dolunaylı olduğu zaman daha güzel görünürdü, anlamsız bir haz yaşatırdı insanlara. Adeta hayat anlamını yitirirdi gecenin derinliğinde. Gecenin karanlığını ölümün sonsuzluğuna ve bunu takip eden gündüzü ise yaşama tutunmaya benzetebiliriz. Tıpkı ying ve yang'ın denge uyumu gibi yaşam ve ölüm de denge içerisinde. Ama yaşama tutunabilmek için bir takım etkenler gerekir. Öncelikle yaşamının ölümü gölgede bıraktığına inanmalıyız. Daha sonrasında ise zamanın iyileştirici etkisini görürüz. Zaman iyileştirir iyileştirmesine de hatıralarımız baki kalır. Aslında bizi üzen şey de bu hatıralarla tek başımıza kalmaktır hayat denilen tiyatrodadır. Ve burada yaşamaya ağlayarak başlarız, ağlatarak sonlandırırız. Alışmış olduğumuz bir varlığın artık var olmadığına farkına varmak rahatsızlık verir bize. Yaşadığımız sürece onu hatırlatan izlerle karşılaşırız ve bu da bize gerçekte yaşamayı öğretir. Fakat ölümün bize yaşattığı kederden kurtulamazsak yaşayan bir ölüden ne farkımız kalır ki? Sonrasında da ölümü kaos durumlarından bir kurtuluş olarak görürüz. Gerçekten böyle olması gerekmez.

Erdoğan ÖRKÇÜ

Fransız Dili ve Edebiyatı

II. Sınıf

BUZ

Soğuk bir kış günüydü. Her yer kardı. Rüzgar esiyordu. Hızlı ve emin adımlarla yürüyordu. Ellerinde eldiven yoktu. Soğuktan kıpkırmızı olmuşlardı. Ellerini cebine sokmak istemiyordu. Yüzü de tıpkı elleri gibiydi. Bumundan alıp verdiği nefesle bir ejderhayı andırıyordu. Evet bir ejderha değildi ama onun kadar sinirliydi. Yolda tek değildi, karşısına insanlar ve at arabaları çıkıyordu ama gideceği yere öyle bir odaklanmıştı ki diğer varlıklar onun için sadece bir siluetten ibaretti. Aklından bin türlü şey geçiyordu. Pişmanlıklar, kırgınlıklar vb... Soğuk düşünmesine de engel oluyordu ve geriye tek bir şey kalıyordu: oraya varmak. Neredeyse yolun sonuna gelmişti. İçini sıcak bir his kapladı ama bu his onu ısıtmamış aksine yakmıştı. Yol bitmişti. İşte oradaydı. Buzla kaplanmış gölün üzerindeydi. Rüzgar durmuştu sanki aniden. Evet işte o da oradaydı. Gölün diğer ucunda. Korkuyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Her ikisi de birbirlerinin gözlerine bakmak zorundaydı. Ta içine, en derine. Gözlerini kaldırdı ve ona baktı. Artık başlıyordu işte. Şöyle dedi ona : "Ne çok vakit geçirdim seninle, ne çok şey paylaştım, seni yanımda sandım. Oysaki sen orada bile değilmişsin".

Ayağının altında bir çatırtı duydu. Buz hafiften çatlamıştı. Sıra ondaydı. Ama o hiçbir şey söylemiyordu. Üzülmediğinden midir yoksa umursamadığından mı bilemiyordu. İkisi de kafalarını eğdiler bir süre. O kadar kızgındı ki ona. Ve bir o kadar üzgün. Daha fazla susmasına dayanamadı ve tekrar konuştu onunla. "Yapay bir dünyaya sürükledin beni, iyi de gizledin bunu". Karşı taraf cevap vermedi ve buzun altından bir çatırtı daha duyuldu. Bu sefer daha şiddetliydi. Ama her ikisinin de umurunda değildi. Konuşmasına devam etti. "İşte karşımdasın, sana daha ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Yüreğime kök salmış seni, nasıl çekip çıkaracağım oradan, yine sen yaktın o büyümlü ormanı hiç acımadan, ben sadece güvendim ve seni sevdim." O yine cevap vermedi. Yine çatladı buz dalga halinde. Ona döktü içini, kaldırdı yüreğindeki ırmakların önündeki seti. Sözleri sivri bir taş gibi döküldü gölün üzerine. Her haykırış her serzeniş bir çatlak daha ekledi buzla kaplı göle. Çoğaldı bu kırılmalar ta ki ayaklarının dibine gelene dek. O hala susuyordu. Sanki soğuk yapıştırmıştı dudaklarını birbirine ve sanki sustukça ağırlaşıyordu olduğu yerde. Artık takati kalmamıştı. Son kez baktı yüzüne. Ve bir damla yaş düştü göle. Bir damla ateş düştü göle ve kırıldı bütün buzlar. Ve o ağırlaştıkça ağırlaştı yerden, indi lacivert sularla kaplı derine. Artık yoktu. Ve üzüntüden çöktü omuzlar, alınan derin bir nefesle.

Buzla kaplı gölden geriye siyaha çalan lacivert bir çukur kalmıştı. Kağıdın üzerine bırakılan kalemde taşan mürekkep, buz gibi bembeyaz bir kağıt üzerinde kocaman bir çukur oluşturmuştu...

Zeynep ALTUN
Alman Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ÜÇÜNCÜ ŞAHSIN ŞİİRİ

Gözlerin gözlerime değince
Felaketim olurdu, ağlardım
Beni sevmiyordun, bilirdim
Bir sevdiğin vardı, duyardım
Çöp gibi bir oğlan, ipince
Hayırsızın biriydi fikrimce
Ne vakit karşımda görsem
Öldüreceğimden korkardım
Felaketim olurdu, ağlardım

Ne vakit Maçka'dan geçsem
Limanda hep gemiler olurdu
Ağaçlar kuş gibi gülerdi
Bir rüzgâr aklımı alırdı
Sessizce bir cigara yakardın
Parmaklarımın ucunu yakardın
Kırpiklerini eğerdin, bakardın
Üşürdüm, içim ürperirdi
Felaketim olur, ağlardım

Akşamlar bir roman gibi biterdi
Jezabel kan içinde yatarı
Limandan bir gemi giderdi
Sen kalkıp ona giderdin
Benzin mum gibi giderdin
Sabaha kadar kalırdın
Hayırsızın biriydi fikrimce
Güldü mü cenazeye benzerdi
Hele seni kollarına aldı mı
Felaketim olurdu, ağlardım...

Atilla İLHAN (1925-2005)

POEME DE LA TROISIEME PERSONNE

Quand tes yeux rencontrent mes yeux
C'était ma catastrophe j'en pleurais
Tu ne m'aimais pas, je le savais
Tu aimais un gars, je l'entendais
Il était maigre comme un clou
Un bon à rien à mon avis
Chaque fois que je le voyais
J'avais peur de le tuer.
C'était ma catastrophe j'en pleurais

Chaque fois que je passais par Maçka
Il y avait toujours des bateaux dans le port
Les arbres riaient comme les oiseaux
Un vent m'emportait l'esprit
Tu allumais ta cigarette en silence
Tu brûlais le bout de mes doigts
Tu baissais tes cils, tu me regardais
J'avais froid, je frissonnais
C'était ma catastrophe j'en pleurais

Les soirées se terminaient tel un roman
Jezabel gisait dans le sang
Dans le port, un bateau prenait le large
Tu t'en allais chez lui
Tu portais la mine toute pâle
Tu y restais jusqu'au matin
Un bon à rien à mon avis
Quand il riait il ressemblait à un cadavre
Et surtout, quand il t'a prise dans ses bras
C'était ma catastrophe j'en pleurais.

Traduit par: Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

info@aybionline.com
www.aybionline.com

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Siyah Beyaz Fotokopi

Renkli Fotokopi

İç Mekan Baskı

Dış Mekan Baskı

PVC Kaplama

Cilt Sistemleri

Yıllık

Kartvizit

A0 Renkli Tarama

A0 Plan Kopya

Fotoblok

Laminasyon

Grafik Tasarım

Broşür - Katolog

Yaka Kartı

Transfer Baskı

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

ATEŞPAR

Motorlu Araçlar San. ve Dış Tic. Ltd. Şti

ATEŞPAR

Motorlu Araçlar San. ve Dış Tic. Ltd. Şti

0332 235 64 23

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

MART - NİSAN 2012

Sayı 10

ADIM©

İki Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni

Kezban YAVUZ

Yayın Kurulu

Kezban YAVUZ

Mehmet BELEK

Hilal YILDIZ

Ceren ÇEKİLMEZ

Melike ÖZKAN

2012-Mart, Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Kezban YAVUZ

Basım Yeri

Aybil Dijital Baskı Çözümleri

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Dijital Baskı Merkezi

Aleaddin Keykubat Kampüsü-KONYA

Telefon: 0332 223 14 25

	YAZAR	SAYFA
Edlebr'iden	Yayın Kurulu	2
Nigar Hanım	Hilal YILDIZ	3
Zaman	Serpil DEMİRASLAN	5
Yaşayabilmek	Murat ERDEMİR	6
Gölge	Niray EMİR	6
Göz Yumucu	Emine Büşra ERTÜRK	7
Aşk	Abdullah UÇAK	7
Şairler ve Yalnızlık	Sercan ETLİOĞLU	8
Eskidendi Çok Eskiden	Murathan MUNGAN	11
Eskidendi Çok Eskiden	Çeviren: Serap ERDAĞ	11
Beş Yıllık Serüven	Gülbeyaz SÖZER	12
Sustukça	Melike ÖZKAN	13
Tükeniş	Seher MİDİLLİ	14
Ağı	Mehmet BELEK	15
Devredildi	İlyas Eray ŞENTÜRK	16
Cemre	Emre AYKANAT	19
Adam ile Kevser	Kemal ÇELİK	20
Kendini Bulamayan Adam	Kerem KILIÇ	21
Ben Ölürsem Akşamüstü Ölürüm	Ataol BEHRAMOĞLU	24
Ben Ölürsem Akşamüstü Ölürüm	Çeviren: Nihal Cansu CANDAN	25
Kendi Kendime	Ahmet YAMAN	26
Taşkın Duygular	Hilal YILDIZ	27
Kaldırım	Esra ÖRS	28
Ve Kadın Affetti	Burak YILDIZ	29
Hayatımın Anlamlı Çerçevesi	Özlem ŞEN	31
Üstüme Varma İstanbul	Ümit Yaşar OĞUZCAN	32
Üstüme Varma İstanbul	Çeviren: Galip BALDIRAN	32
İlan-ı Aşk	Hüseyin MAMMADOV	33

EDİTÖR'den

Merhaba sevgili Adım Dergisi okurları...

Onuncu sayımızla, sizlerle birlikte olmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Bizleri yalnız bırakmadığınız ve her daim destekçimiz olduğunuz için sonsuz şükranlarımızı sunuyoruz...

Kadın annedir, ailenin temel taşıdır, bir milletin var oluş şekli ve sebebidir. Kadın eşittir güç demektir. Her evladın karakterinin kaynağı, her eşin sığınacak limanıdır. Hak ettiği değeri, layığıyla bulması dileğiyle; tüm kadınlarımızın 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü kutluyoruz.

Yeni bir bahar var kapımızda... Ve yepyeni umutlarımız... Doğan her güneşin yüreğinizi aydınlatmasını, sizi bir adım daha ileri taşımasını ümit ederiz...

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

Mutlu kalın...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

"Yüzyıl önce Boğaziçi'nde parlayan efsane kadın"

Nigâr HANIM

Şair Nigâr binti Osman. Yani, Osman kızı Nigâr. Tanzimat sonrası edebiyatımızın "ilk kadın şairi" unvanına sahip Nigâr Hanım'ın çoğu zaman hüznle gölgelenen parıltılı hayatı, eserleri ve edebî kişiliği...

Nigâr HANIM 1856'da İstanbul'da doğdu. Babası 1848 Macar İhtilâli sırasında Macaristan'dan kaçarak Osmanlı Devletine sığınan Macar Osman Paşa'dır. Öğrenimini Kadıköy Fransız okulunda yaptı. Özel olarak Türkçe, Arapça ve Farsça dersleri aldı. Çok iyi piyano çaldığı, sekiz dili konuştuğu ve şiire küçük yaşta başladığı biliniyor. Fransızca'yı ve Fransız edebiyatını çok iyi öğrendi. 14 yaşında talihsiz bir evlilik yaptı. Mutsuz geçen birkaç görüşüne öncülük etti. Giyim-kuşamı, konuşması, davranışlarıyla kendini topluma kabul ettirdi. Zamanının en seçkin isimlerinden biri oldu. Her salı evinde dönemin ünlü isimleri toplanır, edebiyat ve şiir sohbetleri yapılırdı. 2. Abdülhamid tarafından Şefkat Nişanı ile ödüllendirildi. Yaşamının son dönemleri derin bir yalnızlık, umutsuzluk ve keder içinde geçti. Geçirdiği tifüs hastalığından kurtulamadı ve 1 Nisan 1918'de İstanbul'da öldü.

Tanzimat ve Servet-i Fünun arasında kalan bir dönemde yaşayan şair, ilk şiirlerini Hanımlara Mahsus Gazete, Nilüfer ve Mütalaa gazetelerinde yayımladı. Üryan Kalp takma adıyla Servet-i Fünun dergisinde şiirler yazdı. Dönemi kadınlarına yazma ve yayımlama cesareti verdi, erkek yazarlar üzerinde de önemli etki yaptı. Fransız romantizminin etkisinde kaldı. İç dünyasını, mutsuzluklarını, acılarını, yaşadığı çevrenin etkilerini ince bir lirizmle işlediği, çağına göre yalın bir dille yazılmış şiirlerinde, Abdülhak Hâmid, Teyfik Fikret ve Cenap Şahabettin'in izleri görülür. Günlük şeklindeki anıları vasiyeti üzerine ölümünden elli yıl sonra oğlu tarafından "Nigâr Binti Osman: Hayatının Hikayesi" adıyla yayımlandı. Yıldız Parkı'nı bilmeyeniniz yoktur. Şimdi Çırağan Oteli olan kıyıda ki yer eskiden Çırağan Sarayı iken Yıldız Parkı da buranın bahçesiymiş. Saray halkı o zaman da var olan yolun üzerindeki köprüden geçerek bahçede hava almaya çıkar, akşama doğru cariyeler kucaklarında topladıkları çiçek ve meyvelerle saraya dönermiş. Nigâr Hanım o günlere ait saray yaşantısının yakın tanığıdır ve bunları Günlükler'de yazmıştır. Günlükler'in önemi sarayın günlük yaşamının, dışarıya kapalı olması dolayısıyla hiç bilinmemesidir. Nigâr Hanım babası Macar Osman Paşa'nın saraya yakın olması dolayısıyla hem o günlerdeki aydın bir Osmanlı hanımefendisinin yaşamını hem de hareme ilişkin tüm ayrıntıları gözler önüne seren bu ender defterleri oluşturabilmişti. Nigâr Hanım aynı zamanda Osmanlıda batılı anlamda ilk şiirleri yazan kadındır. Mihri Hanım'la birlikte kadın ruhuna eğilen ilk şairdir. İyi bir müzisyen ve zamanın en aydın kişilerindendir. Baba kız sekiz dil bilirler.

Nigâr Hanım 19. asır sonu kültür semalarında yerini alan öncü Osmanlı kadınlarının en parlak yıldızlarından biri. Roman ve tefekkür sahasında Fatma Aliye Hanım'ın temsil ettiği madalyonun diğer yarısı, sosyal yaşantı ve şiir sahasındaki tamamlayıcısı. Avrupaî Türk edebiyatının bir kadın kaleminden çıkma ilk şiir kitabı Efsûs'un sahibesi. 'Elemterâneleri' olarak tanımladığı şiirleri, döneminde kadınlara yazma ve yayımlama cesareti verdiği gibi, erkek edipler üzerinde de geniş bir etki alanı oluşturdu. Tanzimat ve Servet-i Fünunda kadın-erkek, garplı-şarklı konuklarını ağırlayan bir asır sonu entelektüel. Dönem feminizminin ılımlı kanadında bir kadın sesi. Etik ve estetik bir mitin sahibesi olarak hayatı bir yanıyla romans ya da peri masalına benzerdi. Ama bir yanıyla da bu hayat, olanca katılığı ve acımasızlığı ile gerçeğe koştı. İlk bakışta verdiği onca parıltılı ve kalabalık silüete rağmen, kadın kimliği ile alabildiğine tenha ve kırık bir hikâyeydi; bestesi şarklı, güftesi garplı. Unutuluşun kucağına zirveden düştü. Hayatını, elemelerini, zaten çok az olan ümitlerini anlattığı günlükleri yıllarca Aşiyân Müze-

sinde bekledi. Oysa o, yazıyor ve gelecekte birilerinin bunları okuyacağını ümit ederek teselli buluyordu. Geleceğe bir sesleniş, yüz yüze olmayan bir paylaşım yürekliliği. Gerçekliğini kabullenmemiz adına kendi duygu kabiliyetimizden başka bir şey yok.”

EYLÜL SABAHI

Her şeb bu sevhilde, bu yerlerde bütün gün
Dildar-ı tefekkürle geçer vakt-i hazinim

Kalb-i gamimim
Pek ona düşün

Ettikçe şu eylül sabahındaki o rikkat
Hem kalbimi, hem fikrimi, hem ruhumu tehyic
Hep bu taravet
Aşkımı tervih

Eyler gibi ondan bana her lahzada bir hu
Bir bu-yi muhabbet getirir mühtez-ü perran
Gönlüme darü
Nefha yi canan

Vaktaki dalar ruhunu tedkike hayalim
Bir neş'e-yi pür-hüzn ile ser-mest olurum ben
Ol dem i melalim
Kalbi eder şen

Dil umk-i nigahında arar şiddet-i sevda
Düşkün, mütereddid, müteallim, mütehasır

Hatır-ı Şeyda
Pek müteessir

Ver kalbe sükünet.. Yetiş yer yar-ı dil-ara
Ey salib-i aram-ı dil, ey neşve-yi hatir

Et beni ihya
Kalbimi şatir!

Hilal YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

ZAMAN

Yetiçemiyorum hayata... Ya geç kalıyorum mutluluğa ya da yoruluyorum mutsuzlukla. Zaman sen nelere kadirsin oysa. Tuz basarsın tüm yaralara. Kocaman bir boşlukta alır götürürsün her şeyi, herkesi. Akıp durursun su gibi... Bir zamanlar çocuktuk hepimiz. Koşuşturduğumuz sokaklar, kıskandığımız arkadaşlar ne kadar da uzak şimdi... Elimi uzatsam geri gelecek kadar yakın, bir o kadar da uzak... Zaman kim bilir nerelere savurdun bizi? İsmi duydüğümde anımsamaya çalışıp hafif bir tebessümle yad ediyorum sizleri... Kim bilir şimdi neredesiniz? Ne yapıyorsunuz? Aynı tebessümle anımsıyor musunuz beni? Ölüyorum aslında o günleri...

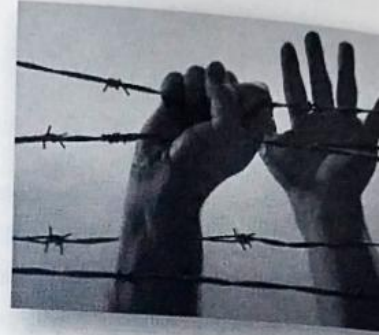
Şimdi koskocaman dünyada zamanın bir kenarında tutunuyorum hayata. Büyüyorum, elimde artık oynadığımız bebekler değil bir sürü kitap var... Anlamsız bir koşuşturma, anlamsız bir çabalama ne istediğini bilmeden! Hep bir vazgeçiş, hep bir ayrılık... Akıntıya kapılıp giden bir gemi gibi... Oradan oraya sürüklenmek... Bir yakalasam o zamanı... Ya yaşamadığımız o gençlik ya da yaşamak isteyip de yaşayamadığımız... O nerelerde asılı kaldı, hangi şehirde, hangi yürekte, hangi dostta... Hayat mı yordu acaba bu kadar bu yüreği? Hep bir özlem her çağa hep bir yakarış... Kim suçlu o zaman? Kader mi? Ben mi? Siz mi? Yoksa içinde yaşadığımız zaman mı bizi katleden, bitiren... Sahte sevgiler, dostluklar, arkadaşlıklar kimin suçu? Çıkarış selam bile vermeyen insanlar? Omzunda ağlayıp derdini paylaştığımız dost sanıp kandığımız insanlar? Para için annesini, babasını, kardeşini öldürenler? Size soruyorum kim suçlu? Zaman öyle mi? O zaman yaşamadığımız her şey için her an her saniye 'o' suçlu! Kenara çekilip hiçbir şey yapmadan izleyen biz masumuz değil mi? Hepimiz masumuz...

Serpil DEMİRASLAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

YAŞAYABİLMEK

Saf bir su kadar telaşlı akıyor hayat
 Ne söz söylense kar etmez
 Değil mi ki hep geç kalıyor hayata
 O halde ne desek boş, ne desek anlamsız
 Artarken insanlar azalıyor doğrular
 Hayal kurmak tehlikeli, ölmek kolay
 Tutup fırlatılan her ruh çaresiz arayışlarda
 O halde ne desek boş, ne desek anlamsız
 Soğuk bir kış günü atmıyorsa hala kalp
 Karanlık bir gecede uçamıyorsa kuşlar
 Hıçkırık oluyorsa her damla bir yağmurda
 Ne desek boş, ne desek anlamsız
 Oysa böyle olmamalı yaşamak hiç olmamalı
 Yaşamak bir nefes kadar anlamlı olmak
 Yaşamak uzak diyarları ayağına getirmek
 Ve yaşamak sürekli boğulmak yıldızlarda
 Yorgun ayakkabıların hüznü izi kalsa da geride
 O fazla yorgun kaldırımlar sessizleşse de
 Birdenbire ağlasa da mahallenin haylaz çocuğu
 Derin bir umutla sevinmektir yaşamak.

Murat ERDEMİR
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 IV. Sınıf

GÖLGE

Aldım başımı gittim...
 Martı çığlıklarını duymaz oldum
 Acılar denizinde .
 Aksimizden eser yok o sularda artık
 Ve aynalarda...
 Çirkin olan biz değiliz aslında,
 Dağlar kadar düşünceler ardında,
 Var olan yorgun ruhlar aslında.
 Aldım başımı gittim...
 Farz ettim ki geri gelmiş o gamsız devir
 Ve delicesine sevdiğim benim olmuş.
 Olmuşta ne olmuş!
 Yaşlı dünyanın beş kıtasında
 İnsanlık keşmekeş olmuş.
 Aldım başımı gittim...
 Gittim de; dertte benle
 Gölge gibi,
 Başta benle...

Niray EMİR
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 IV. Sınıf

GÖZ YUMUCU

Bu gün yine yorulduğum. İnsanlar yine bu güne de bencil, umursamaz, çıkarıcı uyanmışlardı. Öyle iç karartıcı, öyle kötüydü ki hava, nefes bile almakta zorluk çekiyordum...

Her zaman ki gibi bu iç karartıcı hava, yine yaradana mal edilmişti. Oysaki bu insanların bakışlarının kirliliği idi...

Sencil ne demek biliyor musunuz? Ben bu kelimenin de Türk Dil Kurumunda yerini almasını isterim.

Cevabınız evetse peki siz hiç sencil bir insan gördünüz mü?

Aslında beyni çok zorlayacak bir soru değil. Hayır cevabını verenlere işte tanımı: sencil; bencil olanın tam tersi.

Bunu tercih eden pek yok sanırım ya da bana denk gelmiyor kim bilir.

Peki nerde bu senciller... Varsa yoksa benciller... Onlar ki lafım ona her şeye sahip, herkesi elinde tutan, dilediği olan yüce kişiler. Yani aslında bu onların hayal gücü, adı üstünde benciller.

O kadar sıkıldım ki farklı bedenlerde aynı yüzleri görmekten. Bazen kaçıp gidesim geliyor, tabii bu bazenler hep oluyor... Diyorum ki kaç git ardına bile bakma.

Sonra diyorum ki ya kızım onlar her yerde kaçabilirsin ama uzaklaşamazsın ki.

E ne demiş atalarımız; umut garibin ekmeği. Anlayacağınız ben yine ekmeği bölmeden yiyorum... En iyisi gözlerini kapatmak, kulaklarına pamuk tıkamak, dudaklarını mandallamak...

İşte şimdi oldu, düzene uydum.

Artık tam bir göz yumucuyum...

Emine Büşra ERTÜRK

AŞK

İnsan her zaman birilerini, bir şeyleri sever. Bu sevgi bazen para olur, onu kazanmak için her şeyi yapar insan. Birilerini kırar, birilerine de dalkavukluk yapar. Bazıları şan, şöhret ve makamı sever, o çok sevdiği koltuğunda hiç ölmeyecekmiş gibi oturur, onu sınıksız sarar. Bazıları da bir başka insanı sever. Bu sevgi karşılıklı olur ise gönülünüzün lale devri başlar; sen olmazsınız artık "siz" olmuşsunuzdur çünkü. Fakat bu sevgi karşılıklı olmaz ise işte o zaman hayatınızın filmi başlar ve bir anda filmin hem yazarı, hem yönetmeni, hem de başrol oyuncusu olarak bulursunuz kendinizi kısa metrajda ve de aşk evreleri başlar.

İlk evre alışma evresidir. Onu arada bir düşünürsünüz. Bir hastanın vücuduna yavaş yavaş işleyen bir narkoz kıvamındadır O şimdilik ve kalbinizin derinliklerinde anlamlandıramadığınız kıpırtıları hissedersiniz.

İkinci evre, bağlanma evresidir. Kalbinizdeki tanımsız heyecanı anlamışsınızdır artık, o heyecan "O"dur ve siz ona bağlanmışsınızdır. Kötü huylu bir kanser hücreleri gibi içinizde büyümeye başlar, kalbinizi sarar ve kalbinizdeki kıpırtılar sizi saracak, yakacak bir nar-ı kübranın habercisidir artık. Bu evrenin sonunda aşkınıza karşılık bulursanız yine "siz" olursunuz ve lale devri ulaşır kalbinizin bahçelerine biraz rötarlı olsa da. Mevsim kış olsa da kalbiniz ilkbahardır artık. Fakat yine hiç olmazsa üçüncü evreye geçmiş olursunuz.

Üçüncü evre melankoli evresidir. Bu evrede efesane olursunuz artık. Acıyı aşk zannedersiniz. Arada sırada aşk kahvesinde içtiğiniz acı melankoli çaylarının tiryakisi olmuşsunuzdur artık. Dinlediğiniz her şarkı, okuduğunuz her yazı "O"dur sizin için. Uza-yan yollarda onaşmaktır amacınız. Yılmaz Erdoğan'ın dediği gibi siz onun sizi sevebilme ihtimalini sevmişsinizdir aslında. Konya bozkırında açan en güzel çiçektir O.

Ve bir gün bütün aşk filmlerin sonu olduğu gibi sizin filminiz de nihayete ermiştir artık. O zengin; şan, şöhret, makam sahibi fabrikatör Naim Bey'in oğlu Ahmet'le dünya evine girer. Siz ise efsane oluşunuzla kalırsınız. Aşk kahvesinde içtiğiniz melankoli çaylarının acısı ve kırık kaleminizden dökülen sessiz haykırımlar miras kalır size ve nar-ı kübrada yanarsınız.

Abdullah UÇAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

ŞAİRLER VE YALNIZLIK

Yalnızlık insanın kendine mektup yazmasıdır...

Evrende yalnız mıyız değil miyiz sorusu aklımızı kurcalaya dursun aslında insan arkadaşlarının arasında samimi dost sohbetlerinde bile yalnız. Bu tipik kalabalıklar içinde yalnız olma değil tabii ki. Öyle bir yalnızlık ki insanın kendi içinde kaybolması. Düşündüklerini söyleyememesi söylediklerini yapamaması...

"Yalnızlık bir tarihtir."¹ diyor şairin biri. Evet, onun hakkında bildiklerimiz, bize anlatılanlardan ibaret, bir de yaşadıklarımızdan. Ama sizce de hep bir yanı eksik değil mi? Hep bir yanı kopuk, bir yanı karanlık, bir yanı tüyler ürpertecek kadar sessiz...

Yalnızlığa sığınınca içindeki ülkeye kimse el süremeyecek diye sevinir; kalbini kimse kıramayacak, saf duygularını kimse kirletemeyecek... Kış hiç gelmeyecek, yapraklar hiç dökülmeyecek...

"Yalnızlık dediğin büyük bir zindan."² diyor halbuki şair. Dört tarafı duvarlarla çevrili, güneş ışıklarının küçük bir delikten içeri girdiği büyük bir zindan... Gökyüzünün mavisine, vapur düdüklarına, martı çığlıklarına, kırlardaki bin bir çeşit çiçeğe hasret kaldığın büyük bir zindan... Kara bir tabut... İçinde boğulduğun engin bir deniz; yaşama kıyısı olmayan... Dar alanda kendinle paslaştığın, kendi içinde kaybolduğun, körleştiğin, nasır tuttuğun çıkmaz bir sokak...

Bilemez bunu, tatmadan anlayamaz. Yıldızsız bir gökyüzünün, penceresiz bir duvarın ne demek olduğunu bilemez, tıpkı şairin dediği gibi:

"Bilmezler yalnız yaşamayanlar

Nasıl korku verir sessizlik insana."³

Kimisi için bir yaşam tarzı, bir alışkanlık olmuştur yalnızlık. Onsuz güne başlayamaz. Onsuz sokağa çıkamaz. Onsuz yemek yiyemez. Yatağa başını koyunca, onsuz uykuya kendini teslim edemez. Yapamaz da yapamaz...

Üşüyünce sırtına aldığı bir hırka, sıkılınca sohbet ettiği bir sırdaş, yorulunca ayaklarını uzattığı bir iskemle, kederlenince başını dayayacağı bir omuz, geçmişten kalan bir ses, bir mektup, bir anı olmuştur onun için yalnızlık.

Her gün aynı şeyleri paylaştığın, aynı yemeği yediğin, aynı sokaklarda dolandığın, pişirip pişirip aynı şeyleri önüne koyduğun bir arkadaş...

¹ Hilmi Yavuz

² Bedri Rahmi Eyüboğlu

³ Orhan Veli Kanık

"Yalnızsa

sürekli bir sonbaharı

süpürür hep...

Düşünemezsin."⁴

Oysa onlar farkında değildir her gün ağaçların yapraklarını döktüğünün, yılların bir su gibi akıp geçtiğinin, güzelliklerin gündün güne yozlaşıp tükendiğinin... Farkında değildir onlar gidenin bir daha geri gelmediğinin, yaşamın bir noktada tikanıp ölümün yavaş yavaş içildiğinin... Farkında değildir onlar, yaşama gözlerini kapattıklarının, sırtlarını çevirdiklerinin. Farkında değildirler yaşarken öldüklerinin.

Sürekli kendini görmek aynalarda, geçmişini aramak kitaplarda, sayfalarda... Yitirmek duygularını bir akşam kızılığında... Yitik bir ülkenin sokaklarında, tanımadığın insanların arasında, bilmediğin bir şeyi aramak inatla, aynı zamanda umutsuzca...

"Yalnızlık insanın kendine mektup yazması

Ve dönüp dönüp onu okuması."⁵

Usanmaz mı sanırlar yüreklerini bu yalnızlıktan? Bilinmez...

Aynı satırlarda kaybolup gitmek belki yüzlerce defa, kimliğini yitirdiğinden habersiz. Issız bir çölde bile, engin bir deniz bulacağını umarak, boşu boşuna çevirmek aynı sitemli, aynı çileli, aynı hüznü sayfalara... Zorla, bitmemiş bir cümlenin sonuna koymaya çalışmak bir noktayı...

Ve her şey bittiğinde, dönülmez bir noktaya gelindiğinde, üzülmek boşa harcanan yıllara, yitip giden sevgilere... Üzülmeğe hüznü boyanan günlere, karanlık bir köşede unutulmuş solmuş güllere, ümitlere...

Evet, kimileri böyle kahreder de, geç kaldığını anlar ve dönülmez akşamın ufkunda olduğunu. Bunun üzerine şair girer devreye:

"Biliyorsun, ben hangi şehirdeyim

Yalnızlığın başkenti orası."⁶

Kimileri, tıpkı bu şair gibi, nereye giderse gitsin, nerede olursa olsun, yalnızlığını bir bavul gibi yanında taşır. Her an yazı yazacağı bir defter gibi, iki kelam edeceği bir yoldaş gibi yanında hazır olmalıdır yalnızlığı.

Kopamaz yalnızlığından. Onunla eksilir hayattan, ama çıkarıp atamaz onu yüreğinden. Kalabalıkların içinde azaldığını bile bile, bulutların güneşi kapadığını görse dahi, vazgeçemez ondan.

Onunla bir anlam kazandığını zanneder hayatın. Birileri onu terk etse de, kimse arayıp sormasa da, evde bekleyen bir yalnızlığı vardır onun. Ağlamak istediğinde, ona sarılıp ağlayabilir. Konuşmak istemediğinde, o, derin bir sessizliğe gömülüp, bu isteğe saygı duyabilir.

⁴ Özdemir Asaf

⁵ Özdemir Asaf

⁶ Cemal Süreya

İnsanlar gibi, yaşantıları eleştirme eğiliminden kaçınıp, bazen susmanın büyük bir erdem olduğunu ayırdına varabilir.

Bundan dolayıdır ki, çok defa yalnızlıkla tek vücut olur böyle insanlar. Bedene can veren, anlam katan bir ruh gibi... Kuru bir dala güzellik katan, yemyeşil bir yaprak gibi... Gece-leri pencereden odaya doğan ayın, tüm korkularınızı silip yüreğinizden, başucunuzda şefkat göstererek sabaha kadar beklemesi gibi...

İçlerindeki, hayatı ve onu yaşayan insanları yadırgayan gardiyan, bir türlü uyum gösteremez hayatın renklerine. Neye baksa hep acıdır gördüğü. Sonsuz bir karanlıktır hep o asi bakışlarına yerleşen ya da orada hükmeden. Bir başkaldırıdır hayata karşı yalnızlık onun için... Ayrılıklara inat, bir isyandır... Bir volkandır patlamaya hazır... Kaymaya hazır bir yıldızdır...

Kimileri onun hayatı ne kadar köreltiğinin farkındadır, tıpkı şair Cahit Sıtkı'nın farkına vardığı gibi:

"Geniş, siyah gölgesi hayatımı kaplayan,

Tepemde kanat germiş bir kartaldır yalnızlık."⁷

Ardından devam ediyor şair acılar içinde çarpınarak:

"Gördüm yapraklarımın bir bir döküldüğünü,

Baharda yaşamanın bilmedim nedir tadı.

Gemi yüzü görmeyen bir limanın hüznünü

Kimseziş gönlüm kadar hiçbir gönül duymadı."⁷

Yalnızlığın kapısını çalışımızın nedeni, ona bütün çıplaklığımızla sığınışımızın emeli, ne olursa olsun, ona sonsuz bir sevdıyla bağlanmamamız, silkinip gülen gözlerle hayata bakmamız, yolumuza çıkan engellerle yalnızlığı bir kenara atarak çarpışmamız gerekir. Hayat tüm bunlara degecek kadar güzel çünkü. Neden mi? Bakın şair bizi uyarıyor bu konuda:

"Notaları kurşunlanmış bir şarkıdır yalnızlık."⁸ diyor.

Sercan ETLİOĞLU
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

⁷ Cahit Sıtkı Tarancı

⁸ Yılmaz Odabaşı

ESKİDENDİ ÇOK ESKİDEN

Hani erken inerci karanlık,
Hani yağmur yağardı inceden,
Hani okuldan, işten dönerken,
Işıklar yanardı evlerde,
Eskidendi, çok eskiden.

Hani ay herkese gülümserken,
Mevsimler kimseyi dinlemezken...
Hani çocuklar gibi zaman nedir bilmezken,
Eskidendi, çok eskiden.

Hani hepimiz arkadaşken,
Hani oyunlar tükenmemişken,
Henüz kimse bize ihanet etmemiş,
Biz kimseyi aldatmamışken,
Eskidendi, çok eskiden.

Hani şarkılar bizi bu kadar incitmezken,
Hani körkütük sarhoşken gençliğimizden,
Daha biz kimseye küsmemiş,
Daha kimse ölmemişken,
Eskidendi, çok eskiden.

Şimdi ay usul, yıldızlar eski
Hatıralar gökyüzü gibi gitmiyor üstümüzden
Geçen geçti,
Geçen geçti,
Geceyi söndür kalbim
Geceler de gençlik gibi eskidendi
Şimdi uykusuzluk vakti.

Murathan MUNGAN

C'EST DU PASSE, BIEN DU PASSE

*Te souviens-tu que la nuit se faisait prématurée
La pluie tombait finement
En rentrant de l'école, du travail
Le quartier était éclairé
C'est du passé, bien du passé.*

*Te souviens-tu que la lune souriait au monde
Les saisons, si francs-tireuses, n'obéissaient à personne
Comme les enfants, nous ne connaissions pas le moment
C'est du passé, bien du passé.*

*Nous tous étions des amis
Et les jeux, tous finis.
Quand personne ne nous mentait
Quand personne nous n'avons trahies
C'est du passé, bien du passé.*

*Te souviens-tu, les chansons ne blessaient pas autant
On était des ivre-morts car c'était notre printemps
Personne n'était brouillé
Personne n'était encore éteint
C'est du passé, bien du passé.*

*Maintenant, la lune est calme, les étoiles vieilles
Les souvenirs ne partent pas sur nous comme le ciel
Passés ceux qui se sont passés.
Mon cœur, éteint la nuit
Telle que ma jeunesse, elle aussi est du passé
Désormais c'est le moment de veiller.*

Traduit par Serap ERDAĞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

BEŞ YILLIK SERÜVEN

Yeni başlangıçlara sürüklendiğimiz bu günlerde, 5 senelik yaşamışlığımızdan, paylaşımlarımızdan, hüznlerimizden, sevinçlerimizden bahsetmek istedim bu yazımda. Hepimiz o kadar karmaşık duygular içerisindeyiz ki, bu yazımla bir az olsun neler yaşamışız, neler geçirmişiz beraber diye düşünürüz ve mezun olacak olan arkadaşlarımızın hafızaları tazelenir ve kalan son günlerimizi daha dolu dolu yaşamamızı sağlar, kırgınlıkları, küskünlükleri bir nebze olsun unutturur diye düşündüm.

Hepimiz farklı hayatlardan, farklı şehirlerden, farklı kültürlerden kopup geldik ve aynı çatı altında bir araya geldik. Farklı başlangıç hikayelerine ama aynı heyecanlara, kaygılara sahiptik üniversiteyi ilk kazandığımızı öğrendiğimiz an ve kayıt yaptırmaya geldiğimiz o ilk zamanlarda...

Yıl 2007'ydi ve üniversiteye ilk gelişiminin tarihi... Şimdi ise yıl 2012 ve artık ayrılık vakti... Üzerinden tam 5 yıl geçmiş... Şu an geçmişe şöyle bir baktığımda yaşadığım 5 yıl gözümün önünden bir film şeridi gibi geçiyor...

Yıl 2007 Eylül Ayı... Sabahın ilk ışıklarıyla 'Alaaddin Keykubat Kampüsü'ne ailemle ilk adımlarımızı atmıştık. Öyle bir heyecan vardı ki üzerimde, tarif edilemez. Sadece bende değil, annem ve babamın gözlerinde de aynı heyecanı görüyordum. Sevinç, kaygı, ne yapacağını bilememe gibi karışık duygularla doluyduk.

Yürüyerek kaydımı yaptıracığım "Edebiyat Fakültesi'ni" bulmuştuk. Ancak saat henüz çok erken olduğundan dolayı kayıt yapılmaya başlanılmamıştı. Bekledik, bekledik.. Bekledik-

çe heyecanım artıyordu. Çünkü bir an önce kaydımı yaptırmak istiyordum ve gündüz gözüyle 5 yılımı geçireceğim bu şehri görmek için sabırsızlanıyordum.

Evet, sonunda kaydımı yaptırap, öğrenci kimliğimi elime alınca geçeceğini sandığım heyecanım bir kat daha artmıştı. Hatta buna biraz da endişe eklenmişti. "Şimdi ben bu 5 seneyi burada ailemden uzakta nasıl geçireceğim? Özlem duymam mı hiç? Yeni arkadaşlar nasıl edineceğim? Nasıl insanlarla karşılaşacağım? Ya bu 5 sene biter mi?" Tüm bu sorular kafamı kurcalıyordu işte. Sanırım ailemde benimle aynı düşüncelere sahipti ki aynı endişeli gözlerle, tavırlarla tüm gün boyunca benim kalabileceğim en iyi, en rahat, en güvenli olan yurdu bulmak için çabaladık. Günün bitiminde artık her şey hazır, üzerimizde bir tatlı yorgunlukla Konya'dan ayrılıyorduk ama hala o sorular aklımızı karıştırıyordu...

Öğrenimimize başladığımız ilk günler... Bu günlerden itibaren üniversiteye girilme çabası, üniversiteyi kazandıktan sonra "Acaba bitirebilecek miyim? Ne kadar zamanda bitireceğim?" kaygısına dönüşmüştü. İlk günler özellikle benim gibi ailesinden uzakta okuyan kişiler için ayrı bir zorluğa dönüşmüştü... Sonradan hayata atılmanın ilk basamağı olarak gördüğümüz bu dönemde daha kendi başımıza buyruktuk. Kararları biz veriyorduk. Öğrenim, maliyet ve zorluklarını karşılamada yük altına giren ümitli ve güven dolu ailelerimize sorumluluğumuz artmıştı.

Üniversite yıllarımız bu duygularla başladı. Hele, alt etmek zorunda olacağımız zorlu dersler ve hocaların olduğunu kıdemli üst sınıftakilerden öğrendik ki, hepimiz kendimizi cenderede hissetmiştik. Bu kaygıları burada bulunan tüm arkadaşlarımız eminim ki yaşamıştır. Daha sonra ise, iş başa düşecek ve sınavlar, ödevler başlayacaktı. Hepsisi gerçekten de mücadele gerektiren, göğüslenmesi gereken ayrı bir problem...

Şimdi ise yıl 2012... Yolun sonu mu yoksa hepimiz için yeni başlangıçlar mı henüz bunun farkında değiliz hiç birimiz. Sadece okulun bitmesinden kaynaklı hem bir sevinç hem bir üzüntü yaşıyoruz. Kısacası karmakarışık duygular içerisindeyiz. Nasıl geçiverdi bu koskocaman, gözümüzde büyüttüğümüz 5 yıl... Hiç anlamamıştık doğrusu. Birbirimize o kadar alışmıştık ki, farkında olmadan koskocaman bir aile oluvermişiz. Ne sevinçler, ne üzüntüler paylaşmışız beraber. Yeri gelmiş birbirimize gönül bile koymuşuz ama bu bile o kadar kısa sürmüş ki... İnanılmaz anılar, Bir daha rastlanmaması çok zor ve ömür boyu sürdürülecek arkadaşlıklar kurmuşuz.

Şu an mezuniyet gittikçe yaklaşıyor. Hepimizi tatlı bir heyecan sarmış durumda. Mezuniyet yaklaştıkça da kaygılarımız, geleceğe dair endişelerimiz artıyor tabii ki de.

Aslında hepimiz farkında olmadan bu son dönemimizde birbirimize daha çok yaklaştık, arkadaşlıklarımız pekişti. Ödev yardımlaşmalarımız, not paylaşımımız, dersi kaynatmaya yönelik aktivitelerimiz, heyecanlarımız, çeşitli aktiviteleri birlikte yapma arzumuz kısacası birlikte doya doya vakit geçirmek ve daha çok şey paylaşma arzumuz yoğunlaştı. Öyle güzel dostluklar kurduk ki, şimdi bu ilk başlarda geçmek bilmeyen zamanın çok yavaş geçmesini istiyoruz.

Birkaç ay sonra arayacağımız bugünlerimizi dolu dolu geçirmek, kırgınlıkların, dargınlıkların son bulacağına ve paylaşımlarımızın artacağına olan inancım hep var. Hepimize hayatta başarılar diliyorum...

Gülbeyaz SÖZER
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

SUSTUKÇA

Sustukça daha çok üzülüyorum
Daha çok kırılıyorum
Tek yanım var anlamayan beni
Gözlerine baktıkça kızıyorum.
İçim buruk geziyorum sokaklarda
Yürürken başıboşluğu görüyorum
Kimsesiz caddelerde
Sadece geceyi seviyorum.
Aydınlatmaya çalışan lambalar
Neden hala karanlıktayım?
Ve hala boş sokaklar
Evlere bakıyorum.
Tek bir ışık bile yanık değil
Yakıyorum bir sigara
İçime derin derin çekiyorum.
Adımlarım çoğalır oldu sanki
Yoruldum,
Ellerimi cebime attım,
Eskilerden kalma satırlar çıktı
Okudum, hep isyan yine
Sanki kilitlenmiş kapılar
Zorluyorum, çekiştiriyorum
Ama açamıyorum
Hep böyle sürgünler yaşıyorum
Kapıdan kapıya koşuyorum
O olmazsa öbürünü açarım diyorum
Başım dönüyor, yığılıp kalıyorum...

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
II. Sınıf

O'na
Dostum ben senim, sen de bensin,
Beri gel beri, daha da beri,
Değil mi ki sen bensin, ben de senim,
Peki, nedir şu senlik benlik.

Mevlâna

TÜKENİŞ

Aslında her şey o gelince değil, o gidince başladı. Diğerine kalan ya da kendinden geriye kalan ise bir hiçti. Evet, artık yalnızdı; ne yapacak bir işi, ne konuşacak bir kimsesi, ne de söyleyecek bir sözü vardı. Çünkü o, diğerinin her şeyini almıştı giderken. Aydınlığını zifiri karanlığa çevirip de gitmişti. Onun yaptığı ne vicdansızlıktı, ne de nankörlük. Başka bir şeydi. Çok daha başka...

"...Yazmak ve sevmek... Sanırım en çok bunları özleyeceğim. Ne hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum, içinde neler büyüdüğünü, onların senden alıp götürdüklerini de. Nefes alabilmek için biraz daha sabret, olur mu? Dilerim yapmak istediklerin adına tüm cesaretini toplayıp seni iyiliklere her geçengün bir adım daha yaklaştıracak olan o geminin kaptanına yeniden güvenebilirsin. Sakın yılma! Etrafına bakma! Daima ışığı takip et!

"...Bana gösterdiğin yakınlık, sıcaklık ve verdiği destek hızla toparlanmamı, ümit etmemi, yeniden gülümseyebilmemi ve daha da çok sevmemi sağladı. İsteyim ki tüm güzellikler seninle olsun. Yolun her daim açık olsun. Yazacak daha çok şey var, fakat onlar yazılamaz, ancak yaşanılabilir. Unutma bana ne zaman ihtiyaç duysan yanıdayım, seninle birlikteyim. Uzakta olsam bile varlığımı hissetmen yeterli. Bu arada sahip olduklarına çok iyi bak. Çünkü bir daha hiçbir şey aynısı gibi olmayacak. Hoşça kal."

Hepsi bu kadardı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. En ufak şeyleri hesap etmeyi bile ihmal etmemişti. Biriktirdiği onca sızının ortasında hiçbir şeyi unutmamıştı. 'Lütfen, beni anla.' diyordu. Diğerinin anlayacağını biliyor, ancak dayanamayacağı, yenik düşeceği için endişeleniyordu. Aslında hiç bilmediği bir zamana ve mekâna gidecek olmak onu da acıtıyordu. Bütün düzeninden vaz geçmek, alışkanlıklarını, sevdiklerini ve hatta sevemediklerini geride bırakmak elbette çok zor geliyordu ona. İstemezdi, böylesine merhametsiz ve hadsiz bir hüznün pençesine düşmeyi. Günlerin yıl olduğu bir zaman ve mekânda yeni, daha taze bir vuslatı beklemek olabildiğince ağır bir yükü onun için.

Ona kırıntı değildi hiç, olamazdı da. Yalnızca kalan ömrünü keşkelerle, pişmanlıklarla geçirmek zorunda kalmak ıstırap veriyordu. Hâlbuki ikisi için her şey daha güzel olabilirdi. Ancak hiçbir şey umdukları gibi olmadı.

S Blok 3. Kat... Soğuk oda... Bütün umutlarının tükendiği adres. Artık onun da susma vakti gelmişti. Bütün bu yaşananlardan arda kalan sonsuz huzursuzlukla bezeli amansız bir sükût iklimiydi. Tükenmiş bir vaziyette kendisinden duyulan tek söz şu oldu:

"Bu çok yorucu."

Seher MİDİLLİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

AĞI

Hiçbir gözde kalmadı yansıması yüzümün bir akşam vapuruna bakarken
Gökyüzü siyah, toprak kar kokuyor, masumiyet savruluyor rûzgârda
Söyle!

Hangi sakın ve sarhoş hayalin dipsiz kuyusudur o çılgılık,
O çetrefilli, sakın gülüş ve belirsiz istek.

Çok zor bir zamandan henüz dönmüş seyyah kadar yorgun benim,
Haddini aşmış hayat karşısında kekeleyen dilim,

Zorla dahil edildiğim bir oyundan kaçan sevgim

Ve sen, Güneşin nefesi, tehlikeli bir çiçek gibi ortasında açmış gezegenin,
Bütün masum şiirlerin, talihsiz evrenin tek sebebi,

Yalnızlığı bir bıçak gibi kesen kadın...

Dön bak ansızın geldiğin ömre,

Sadece seninle huzurlu tabiat seninle anlamlı.

Nerden çıktı şimdi bu tarifsiz, zamansız kıyamet?

Melankoli ve kediler kaldı sokaklarda yalnız.

Bir uçuruma atlarken yakalanmış kelimeler.

Karanlıkta saklanan birkaç sokak arşınlarken ayaklarım ağlamaklı,

Hep birilerine benzetiyorum gölgemi,

Unutmak, bakmadan yaşamak ne mümkün artık!

İkimizden birinin öleceğini yazan kitaplar sessiz şimdi.

Uzaktan, çok uzaktan lütfedilir ölüm...

Yo, sevgilim! Kızma bana!

Kapatmak zorundayım telefonu...

Mehmet BELEK

Fransız Dili ve Edebiyatı

IV. Sınıf

DEVREDİLDİ

Raf ömrü tükenmiş, çürük ve kokuşmuş şeylerle doldurmuştu midasını. Önündeki iki adımlık çimenlik ve üç adımlık kaldırım bile tika basa bozuk veküf bağlamış şeylerle doluydu. İçeriye alinanlarla, dışarıda bırakılanlar arasındaki benzerlik gözümü yormuyordu belki ama kesinlikle midemi bulandırıyor. Kestirmek zordur! Ya mükellef bir sofa kurmuştu kendine ya da pervasızca kusuvermişti dükkân, kendi önüne.

Burnumun dibindeki dükkânı fark edememişim. O kadar erken koyulmuşum ki yola henüz hiçbir dükkân uyanmamıştı sokağımda ve o kadar dolanıp durmuşum ki ortalıkta; döndüğümde uyuklamaktaydı sokağımdaki dükkânlar. Kendisinden daha yaşlı bir sandalyede oturmakta olan tonton teyzem dükkânlara anlattığı masalın neredeyse sonuna gelmişti. Pancar yanaklı, pırasa saçlı, cam göz torunu kerevete çıkmadan önce gürbüz bir halterci misali avuçlarını mobilya tozuna buluyordu. Derisi canı bir velet tarafından yüzülmüş bir mutfak masası yahut küfünü gazi maddesi gibi gururla taşıyan bir semaver arıyor olsaydım, dükkâna girmek zorunda bile kalmazdım. Üzerinde, altında ve yanaklarında bolca sevişilmiş tek kişilik yorgun bir yatak, vitrin camına yapıştırdığı dudaklarıyla iş atıyordu iş dönüşü sokaktan geçenlere. Dükkâna yönelişimin ne bu cazip teklifle bir alakası vardı, ne de masalın sonunu merak edişimle. Basit bir piyano taburesi arıyordum, hepsi bu. Fakat evren bana dil çıkartmaya devam ediyordu. Dükkâna adımımı atışımla müziğin suratına tokat gibi çarpışı bir olmuştur: "Eşyalar toplanmış seninle birlikte...".

Soda-limon yahut çakırkeyif cilası gibi dolanıyordum dükkânın sindirim sisteminde. Kullanım amacını kestiremediğim iç içe geçmiş ahşap mobilyalardan bir kaçıni satın alıp zavallı dükkânı rahatlatmak isterdim elbette ama bu dükkânı huzura kavuşturacak kadar zengin olsaydım zaten, gider bir piyano alır, piyanoyu hediye paketi gibi yırtar atar, piyona taburesine sarılarak havalara falan sıçardım. Dükkân sahibine kızmıyordum; sabahtan beri onlarca dükkâna girip çıkmıştım ve dükkânının neresinde ne olduğunu bilen bir iki satıcıya ancak rastlayabilmişim. Onlar da ikinci el eşyalardan ziyade antika şeyler sattıklarını düşünmekteydiler. Oysa ben o kadar çok dükkânın kapısını aşındırmıştım ki artık gözüm kapalı anlıyordum bir antikayla ikinci el bir eşya arasındaki o saçma farkı. Vazgeçmiş bir kadının rujuyla üzerine "Beni yıka!" yazdığı alaca hastalığına yakalamış bunak bir aynanın fiyatı üç bin dokuz yüz doksan dokuz dolar ise ortalama bir antikacıyla karı karşıyasınızdır. Pasaklı bir ev kadınının sırf kendisine danışılmadan alındığı için üvey evlat muamelesi yaptığı bir yatak örtüsü takımının fiyatı iki bin dokuz yüz doksan dokuz lira ise kendini antikacı sanan bir şarlatan vardır karşınızda. Üzerine kendinden daha ağır bir biblo koymadığınızda siyah beyaz izlemek zorunda kalacağınız ahşap kaplama bir televizyon için sizden sadece elli lira istiyor ve bibloyu da hediye olarak televizyonun yanında veriyorlarsa; "tebrikler" ikinci el eşyalar cennetine girebilmişsiniz demektir. Özetle; eşyanın ilk sahibi kalantorsa muhtemelen ikinci sahibi de antika sever oluyordu. Eğer ilk sahip sade bir vatandaşsa ikinci sahibin hiçbir sıfatı olmuyordu. Dünyada bir tanecik olan el yapımı şeylerde bile durum aynıydı. Bunu anlamakta güçlük çekmiyordum. Çünkü bu bir tablonun satın alan kişiye göre isim değiştirmesi gibi bir şeydi. Kalantor bir herife sattığınız tablonun uzunca bir adı olurdu. Tablonun adı, sizin adınız, tablonun ne zaman, nerede, ne için ve hangi duygularla yaratıldığı, kullandığınız boya ve benzeri materyallerin uhrevi içeriği ve illaki tablonun tutturulduğu çerçevenin malzemesi ve yaşı! Oysa sıradan bir adamın satın aldığı tablonuzun adı bile

olmazdı çoğu zaman. Hatta tablo bile olamazdı o artık; olsa olsa resim olurdu, daha fazlası değil Mezuniyetimin üzerinden üç yıl geçtikten sonra iyice kavramıştım bunu. Birkaç iyi satış yaptıktan sonra da kendimi en yakın büyük şehre atıvermiştim. Kısa zamanda iyi bir ressamdan ziyade iyi bir tüccar olup çıkmıştım. Biraz para bulmuş her satıcı gibi şehrin bu yakasına taşınmış ve benim gibi mecburen tüccarlaşmış onlarca sanatçıyla çeşitli sergiler açmıştım. Bir hafta önce de iyice palazlandığımı düşünerek kendi sergimi açmak üzere çalışmaya koyulmuştum. Hinbaz bir fikrim vardı. Piyano taburesinde oturmasına karşın başka müzik aletleri çalan mutsuz müzisyenlerin tablolarını çizecektim. Bestekâr-tüccar bir dostumdan müzik aletleri kiralamak güç olmamıştı ama epeyce tuzlu olmuştu ve dostumun piyano taburesi bir kralın tahtını andırdığı için hiç bir işime yaramamıştı. Yarın modeller kapımı çalmadan önce bir şeyler ayarlamak zorundaydım. Kompozisyonumu bir yerlere sabitlemeden çalıştırdığınızda koridora çıkıp dayı dayıvortalara atmaya başlaması muhtemel "artiz!" bir çamaşır makinesiyle süslemek isteseydim, kolaydı işim. İnanmak güçtü ama ilk gecesi başarısızlıkla sonuçlandığı için kocası tarafından öldürülen taze bir geline ait kapağı hiç açılmamış dolaplı bir dikiş makinesi bulmak; bir piyano taburesi buluvermekten daha kolaydı. Kedi sidiği kokan halılar, köpek salyasına bulanmış oturma takımları, kaç cinayete tanıklık ettiği bilinmez maksatsız ahşap vitrin ve gümüşlükler, maksadını aşan şaşılık sebebi avizeler, cılız sandalyeler, tombul koltuklar... Her türlü şeye şahit olmuş yüzlerce eşya vardı ama toplum beni anlamıyor diyen bir piyanistin intiharına tanıklık eden vakur bir piyano taburesi bulmak imkânsızdı. Ya bu sanatkarların toplum bizi anlamıyor değişleri büyük bir palavraydı ya da toplum sanatkarlarını anlamasına karşın halen kedisine gerekli eğitimi vermemekte, semaverinin küfünü temizlemekten se onu satırmakta ve de eşini öldürmekten çekinmemekteydi. Bekli de sorun zengin adamın aldığı tablo, fakir adamın alabildiğininse sadece resim olarak adlandırılıyor oluşudur.

Benden sıkılan dükkân sahibinin de yardımıyla sonunda işe yarar bir şey bulmuştum. Çalıştırmaya başladığınızda tüm bir apartmanın kek yapmakta olduğunuzdan haberdar olacağı, evvelce beyaz şimdilerdeyse sarı hatta mor sayılabilecek devasa bir mutfak robotunun altında ezilen dört bacaklı uzunca bir keresteydi bu! Ama işimi görürdü. Pazarlığın başında ressam olduğumu öğrenen satıcı bana uzman futbolcu fiyatı çekip duruyordu. Ona göre tek sorunum, tek kapı otomobilime bu tabureyi nasıl sığdıracağımı sanırım. Pazarlığın ortalarına gelindiğinde bu sokağın yeni sakini olduğum anlaşıldı ve taşıma ücreti fiyattan düşüldü. Pazarlığın sonunda tanıdık birilerinin komşusu oluşuma karşın kazıklanıyor oluşum, satıcının vicdanını sızlattı ve bana tabureyle birlikte bir de sandalye verildi.

Çırac evimin yeni sakinlerini holüme bıraktı ve bahşış almadan da gitmedi. Piyano taburesini kucakladım ve salonumdaki kompozisyonumun kucağına yerleştirdim. Ahşap sandalyeyi kucağından tuttuğum gibi mutfak masanın yanına fırlattım. Piyano taburesinden dökülen talaşı temizlemek üzere hole döndüğümde yerde epeyce yıpranmış sarımtırak bir kâğıt parçası vardı. Üzerinde tahminen Osmanlıca ya da Arapça bir şeyler yazıyordu. Bir şeylerin nedenini, nasilini sorgulamayacak kadar yorgundum. Kâğıdı masanın üzerine koydum ve kompozisyonumun üzerine ölü gibi serildim. Toplumun kendisini bir türlü anlamamasına karşın heyecanla yeni kompozisyonlar üretirken kalp krizi geçirerek ölen bir ressamın acı sonuna şahit olması muhtemel ikinci el eşyalarım-la birlikte derin bir uykuya daldım.

Sabah kahvemi yeni ikinci el ahşap sandalyemin tepesinde yudumlarken hayatımı düşündüm. Her seferinde beni hayal kırıklığına uğratan tercihlerimin aslında olması gerekli olan şeyler olduğunu, sarpa sarıp duran hayatımın aslında o kadar da sıkıcı olmadığını düşünüp durdum. Feryat figan beni çağırın kapıma doğru ilerlerken hiç

söylenmedim. Kahveni yarım bırakıp çalışmaya başlamak zorunda kalışım umurumda bile değildi. Bir şeyleri başarmak istiyorsam yarım bıraktığım bir fincan kahvemini lafı mı olur diye geçiriyordum içimden. Daha dün sayıp sövüyordum oysa kendime; kahve içmek varken bu pireli dükkânlarda ne halt arıyorsun ki adam diye! Kapımı açtım. Karşımdaki kadın piyasanın gediklisi olan bir modeldi ve vücudu kompozisyonumdaki üzgün müzisyenlerden çok, düşlerimdeki ponpon kızlara benziyordu. Yani teknik olarak hiçbir haltıma yaramayacaktı ama kadının çevresi ve bağlantıları çok iyiydi. Sergime davet etmeyi düşündüğüm kalantörlerin alayını tanıyordu. Estetik kaygılarımdan ziyade dost kazanımlar için yarım gün karşılığında çuvala para ödeyecektim kendisine. Biraz laflayışın ardından kendisine kompozisyonu anlattım. Salona döndüğümde piyano taburesine oturmuş keman çalmaya uğraşıyordu, üzerinde uçuk mavi bir gecelik vardı. Derken kapımın aklına yine ben geldim. Kendisine az önce sövmeyişimden yüz bularak, yüzüz yüzüz çalmaya başlamıştı. Kapıyı açtım. Karşımdaki pancar yanaklı, pırasa saçlı cam göz torundu ve merdivenlerden inleyen, oflayan sayan söven yaşlı bir kadın sesi çocuğa doğru yaklaşıyordu. Telaşla kafamı uzattım. Masalcı teyzeydi bu! Kaşları çatık, yorgun ve huysuzdu; söylenip duruyordu bir şeylere. Yıllar önce geri sayıma başlamış bir bomba gibiydi ve bomba imha ekibi gelene kadar belli ki bende konaklamaya niyetlenmişti. Torunun arkasında durdu. En az torunu kadar gürbüz olan çantasında bir şeyler aramaya koyuldu. Şaşkındım! Camgöz bana gülümsüyordu. Masalcı teyze çantasından nüfus cüzdanının kılıfına sıkıştırılmış bir kağıt parçasını çıkarıp burnumun dibine dayadı. "Sandalye nerde? Ona bizimde oturmaya hakkımız var evlat. Bak işte; gördün mü?" dedi! Hiçbir şey anlamamıştım. Fakat teyze o kadar ikna ediciydi ki "İçerde, mutfakta." diyebilirdim sadece. "Evelce torunu tarafından kapımın dışına dayanmış olan bastonunu kavradı ve dizlerine doğru uzatarak: "Çekil bakiyim şurdan!" dedi. Tedirgindim ama neye yarar, teyze içeriye daldı. Çıkardığı ayakkabılarını bir poşete koydu ve mutfaka doğru hareketlendi. O kadar ani olmuştu ki

her şey. Gürbüz torun salona kadar koşmuş ve çoktan düşlerimdeki yerini almıştı. Modelin kucağında velet!

O gün fırçamı oynatamadım çünkü velet hem modelimi hem de beni parmağında oynatıp durdu. Masalcı teyze iki cezve Türk kahvesini bir başına içti ve yanında getirdiği keklerden bize de ikram etti, onlarca erotik ve de komik anı anlatıp durdu. Belki öleceğinden korktuğum için, belki de uzun zamandır bir başıma yaşadığımdan hiç ses etmedim. Model para almadı giderken, teyzenin ne zamanlar bana geldiğini sorup durdu. Bir kez daha gelirse mutlaka kendisine de haber vermeme tembihledi, uzun uzun. Teyze ve torun akşamüstü mutlu mesut dairemde ayrıldılar. Sanırım bir günde sıkı dostlar olup çıkmıştık ve ben hiçbir halt anlamamıştım!

Ertesi gün kapımda yaşlı bir çift vardı ve ellerinde aynı sarımtırak kâğıt parçası. Sonraki gün genç bir kız çaldı kapımı dedesine ait bir sigara tabakasına gömülü aynı kâğıt parçasıyla. Her gün yeni yeni insanlarla tanışıyordum; genç, mühendis, tombul, mimar, cılız, cerrah, kadın, avukat, erkek, çocuk, ressam, orta yaşlı, piyanist, düşkün, bilge, kahveci, huysuz, kumarbaz, uzun, kısa, evli, bekâr, yaşlı hatta yaşsız! Masalcı teyze ve gürbüz torun neredeyse her gün bana uğrar oldular. Piyano taburesini kompozisyonumdan çıkardım ve yerine o sıradan ahşap sandalyeyi yerleştirdim çünkü artık mutfaka sığamıyorduk. Başka şehirlerden gelenler bile oluyordu bazen. Sora sora Bağdat'ın bulanabileceğine olan inancım gün geçtikçe kuvvetleniyordu. Sandalyede bir iki saat oturabilmek için geliyorlardı. Bir zamanlar bir akrabaları, bir dostları, bir tanıdıkları illaki buna benzer bir sandalyeye sahipti; fakat bir şekilde sandalye ya satılmış, ya kırılmış, ya kaybolmuş, ya memlekette bırakılmış, ya dağa kaçmış, ya dereye düşmüş, ya da yanıp bitip kül olmuştu. Sandalyeyi gördüğünde bayılanlar, sandalyeye sarılıp saatlerce ağlayanlar, hatta sandalyeyle saatlerce konuşanlar bile olu-

Yorulu! Sandalyede oturuyorlar ve mutlu oluyorlar. Yeterince huzur bulduklarını düşündükleri zaman yerlerini bir başkasına veriyorlardı. Sarımtırak kâğıt parçasının üzerinde ne yazdığını bileni yoktu, fakat atıp tutanı çoktu. Bir gün sandalyeye oturmak için kapımı çalan bir tarihçi kâğıtta yazanları normal bir şeymişesine bana okudu. Kâğıtta şunlar yazıyordu: "Dünyanın en iyi marangozu benim! Fakat adımı duymamışsınızdır hiç! Hiçbir krala taht oymadım çünkü! Hiçbir padişaha tahtırevan çakmadım! Hiçbir soyluya yemek masası yapmadım çünkü! İnsanların yüzündeki mutluluk için çalıştım bir ömür boyunca! İhtiyacı olan herkese açık mobilyalar yaptım! Dünyanın en iyi marangozu benim! Siz bilmiyor olsanız da ben biliyorum!".

O günden sonra gelenleri resmetmeye başladım. Sıradan bir sandalyede oturan sıradan mutlu insanları çizdim. Bu gün açtığım sergide, tablolarımın altında astronomik fiyatlar yazdığına bakmayın. Çünkü bende o fiyat etiketlerine bakmıyorum artık. Benim baktığım: insanların yüzü! O tabloya bakarken sandalyede oturan insanlar kadar mutlu olan birilerini gördüm mü ilişiveriyorum yanlarına. Ve onlara marangozu anlatıyorum. Mutlu olabilmek için tabloya bakmak isteyen herkese, sonsuza kadar müsaade edecekleri sözünü aldıktan sonra, etiketin üzerine yeni bir etiket yapıştırıyorum. Yeni etikette "Devredildi!" yazıyor. Zaten tabloya daha sonra bakıp da mutlu olanların hepsi devredildiği yeri merak ediyorlar. Tablonun yeni adresini onlara veriyorum. Herkes mutlu oluyor! Yeterince mutlu olmamalarına karşın parasına kıyıp tablolarımı almaya kalkanlara engel olmuyorum tabi ki! Ama artık onlar tablo değil sadece birer resim benim gözümde!

Ben dünyanın en iyi ressamıyım! Adımı duymamışsınızdır! Mühim de değil zaten!

İlyas Eray ŞENTÜRK

CEMRE

*Gün olur da aranırsan, kaçarsan köşe bucak,
Sığınacağıın gölge, tutunacağıın dal benim.
Ne bir tılsıma hacet, ne bir yelken be de uçak,
O engin okyanusları aşacağıın sal benim.*

*Derdi, gamı, terk edip, hüzne elveda dedirtmiş,
Garibanın gönlünde mutluluğun bahtı benim.
Üç kıtaya hükmedip, önünde secde ettirmiş,
O muhteşem Süleyman'ın, Yavuz'un tahtı benim.*

*Başında kavak yelleri esiyorsa, sus sorma,
Her baharda aşkın bağına düşen cemre benim.
Beyaz atıyla geleni kismetim diye yorma,
O düşlerinde başına üşüşen Emre benim.*

Emre AYKANAT
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

Cennetin kıyısında oturmuş kendimi sayıyordum. Kalbim ağaçların uçsuz kimsesizine denk usul usul kimsedaniyordu. Ruhum dalgasız bir deniz mahmurluğuyla boşlukta salınıyordu. Hemen yanımda Kevser ırmağı şirir şirir mırıldanarak yokluğa doğru akıp gidiyordu. Gök ve yer ayrışmamıştı. Kendimi sayınca çıkan sonuç tüm cennete eşitti. Her şey birdi, birbiriydi. Kalbim yüksek bir düzlükte dümdüzdü. Gözlerimin gördüğü hakikatin yalın halinden başka bir şey değildi. Benliğim milyon yıllık bir geçmişin içimde hiç iz bırakmayan geçiydi. İçimin tenhalarından bir baharı muştulayarak yükselen bu sıcaklık ise yeni bir şeydi. Allah'la baş başa geçirmiş olduğum o zamansız derinlik, onu tanımama yetmemişti. Kalbim derin bir bilinmez kuyularında gezinip duruyordu. İçimden yabancı bir duman yükseliyordu. Gözlerim aradığını tanıyordu. İçime akan kelime sağanağı bana dokunmadan bir bilinmeze doğru yuvarlanıyordu. O sıralar bir taraftan da kalbim çekiliyordu. İçimden, kutsal peygamber ile inananları geçecekmişçesine derin bir oyuk oluşuyordu. Yüzyıllardır kendimden ve Allah'tan başka bir şeye şahitlik etmiş olan ben, kalbimdeki bu tuhaf çitirtıyla hiç tatmadığım bir iklime uyanıyordum. Bin yıllardır ne istediğimi bilemeden yaptığım dua, kalbime tanrının kutsal isteği şeklinde iniyordu. Kalbim dışarıdan içeri doğru genişliyordu. Sonra her şey durdu. O kenarında oturduğum Kevser nehrinden yumuşak bir bulut yükseldi. Bulutun içinden varlığını hiç bilmeden, içimin kuyularında yüzyıllardır yaşattığım bir varlık çıktı. İçime hiç tanımadığım bir serinlik indi. O zaman kalbimdeki dinginlik amansız bir tufana dönüştü. Karşımda duran kalbimin kalbiydi. Tanrı bana kendimi başka bir surette göndermişti. Geldi yanıma oturdu. Kalbimse içinde gezinen birini duyumsuyordu. O bana bir şey demiyordu. Benimse içime yayılan kelimeler yeni sıcaklıklar ediniyordu.

Onun ellerini tuttum, içimdeki karanlık geleceğin gözlerini bir anda kör eden kara gözlerine baktım, sonra kendime mi ona mı söylediğimi anlamadan şöyle dedim:

Tanrı içimin gök kubbesinden var etti seni. Kalbim yalnızlığı tanımamıştı ama yine de en derinden duyarak yaşamıştı. Issız bir boşlukta salınıyordum. Tanrı seni bana kendim diye gönderdi. Tüm dualarımdan göğe yükselen sendin. Kalbimin tüm ırmaklarının karıştığı denizsin. Ruhumun var olduğuna dair tek delilsin. Sensiz göğe tırmanamadım ben. İçimin bütün iklimleri sana muhtaç. Sen hakikatin kalbisin. Senin sıcaklığından yükselen duman benliğimi kutsal bir iklim kılacak. Senin için Allah'a şükürler olsun.

Yanımda oturan kutsal güzellik gülümsüyordu. Kalbim tanrının kıvrımlarında büyük bir coşkuyla gezindi. Milyon yıllardır farkında olmadan sırtımda taşıdığım o ağırlığa bir isim indi. Yalnızlık. Sonra kalbimde gezinen kelimeler anlamlara bürünme telaşına girişti. İlk başlarda, seher vaktinde kalbime inen o kutsal güzel sürekli yanımda olduğu için, hiçbir kötü anlam bir isim edinemedi. Ama ne zaman o yanımdan biraz uzaklaşsa, şeytan uğursuz bir anlama kelime giydirerek onu dünyaya gönderdi. Tanrı tek bir anlama kendi eliyle kelime giydirdi, tuttu kalbimden çıkarıp bana armağan ettiği bu kutsal güzelliği içime bağlayan sonsuzluğa 'aşk' dedi. Sonra, bizi sayısız kelimelerle birlikte yere indirdi.

Bu olayın üzerinden bin yıllar geçti. Yalnızlıktan kaçmak için sayısız araç icat edildi. İnsan kelimelerin yerlerini değiştirdi, her şey kirlendi, bozuldu, değişti. Hiçbir anlam kelimesine sahiplik edemedi. Anlamlar kelimelerine, kelimeler anlamlarına ihanet etti. Şeytan bile evlatlarını bu amansız değişime kurban verdi. Ama o seher vakti, Kevser ırmağının derinlerinden bana doğru yükselen kalbimin türettiği o kutsal güzelliğe olan sevgim hiç değişmedi. Çünkü yaratırken, yüce yaratıcı o kutsal kelimeyi koruyacağına bizzat söz vermişti.

Adam yanında oturana, içinin de ev sahibesi olduğunu bilerek 'seni seviyorum' dedi.

Kemal ÇELİK
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

KENDİNİ BULAMAYAN ADAM

(...)

Yoldaydım. Korkuyordum. Sanki hayatım benden habersiz kendini borsaya yatırmış ve başarılı olmuştu, hem de bir gecede. Neydi bu başıma gelenler, neydi? Dikkatimi kaybetmiştim. Başım dönüyordu. Çok halsizdim. GPS sürekli sola dön, sağa dön diye dikkatimi toparlamaya çalışmasa gideceğim tek istikamet önüme çıkacak olan ilk duvaraydı, ve yavaşlamaya niyetim yoktu. Telefonum çaldı. Arayan "Hayatım" idi. Bir sorunum olduğunu fark etmesini istemedim. Cevapladım.

Ben: Alo hayatım?

Bitanem: Hayatımm! Beni otelden aradılar, ben de merak ettim, bir sorunun mu var? İyi misin?

Ben: Evet bebeğim, her şey yolunda, iyiyim ben. Canım sıcak çikolata istedi, dışarı çıktım.

Bitanem: Anladım kocacığım, çikolatanın keyfini çıkart, şu çikolatayı da benden çok sevmeyiver! (Hafif şakacı bir tavırla söylüyor bunu, belli. Her şey yolunda)

Ben: Seni her bişeyden çok seviyorum hayatım her şey yolunda merak etme. Kapatıyorum şimdi, akşam görüşürüz.

Bitanem: Öptüm!

"Ulan ne oyuncu herifmişim ben meğer."

Rahatsız edilmek istemedim daha fazla. Telefonumu kapattım. Hastaneye varmışım. İçeri girdiğimde, insanların gözü yine hep üzerimdeydi, fakat bu kez farklıydı. Sanki buraya ait değilmişim gibi bakıyorlardı bana. Danışmaya ilerledim.

- İyi günler. Nöroloji bölümünden muayene için randevu alacaktım.

- M..muayene? He...hemen efendim! Randevuya gerek yok, lütfen oturun!

Kız hemen telefona sarıldı, bir kaç tuşa bastı.

- Professeur, Monsieur İlker Kılıçbeyoğullarıesteci. Ilveutvousvoirimmediatement.

Kız çok büyük telaş içerisinde hemen doktoru görmek istediğimi anlatmaya çalışı... Bir saniye. Ben kızın ne dediğini nasıl anlıyordum? Kız Fransızca konuşuyordu ve ben anlıyordum. Her bir şeye şaşırırdım için şaşırma yetimi kaybetmeye başlamıştım. Yine başım dönmeye başladı.

Ki telefonu kapattı ve tekrardan bana döndü:

- İker Bey, kadromuzun en başanlı nöroloğu sizi odasında bekliyor, sağdaki koridordan girin, sola döndüğünüzde üçüncü kapı.

Başbakan mıyım lan ben? Bu ne heyecan? Tamam, 5 yıldızlı bir otel sahibi olabilirim, fakat bu muamele böyle birisi için bile çok fazla diye düşündüm. Soldaki üçüncü kapı:

Prof. Dr. Pierre-Louis Lefèvre. Nöroloji.

Kapıyı çalıp içeriye girdim.

- Ouvv mösyö İker! Bienvenue, bienvenue, buyrun oturun s'ilvousplait. Sizin gibi birisini ağır-lamak... C'estmagnifique! Buyurun lütfen oturun, lütfen! Neyiniz var?

- Doktor bey. Beynimde bir sorun olduğunu düşünmekteyim. Ara ara baş dönmeleri yaşıyorum, beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. Bir sürü şeye sahibim, Fransızca biliyorum, araba kullanabiliyorum, fakat bunların hiç biri için uğraş vermedim. Bu sabah uyandığımda bir eve, bir arabaya, bir işe, bir eşe sahiptim!

- Ouimosyö. Sizi bir kaç test için burada tutmak isteyeceğim, s'ilvousplait. Metal eşyalarınızı burada bırakın, MR odasına geçelim, allons-nous!

MR odasına girdim. Makinenin görüntüsü bile beni korkutmaya yetmişti. Devasa bir mağara gibiydi, tek farkı beyaz renkliydi, taş yerine mıkmatistan oluşuyordu, korkutucu bir heybeti vardı. Makinenin önündeki sedyeye uzandım, ve yavaş yavaş bu beyaz makine-mağara beni içine aldı.

- Mösyö, şimdi sizden sabit durmanızı isteyeceğim, biraz gürültülü bir mekan olabilir non? Sakin olunuz s'ilvousplait, başlıyoruz.

Makine saniyede iki kez beynimin içine işleyen bir çekiç vurma sesi çıkartıyordu. Sabırlı oldum. Bekledim. Bu da geçecek dedim içimden.

Ne kadar olduğunu kestiremediğim bir süre boyunca orada öylece durdum. Ve işlem tamamlandı. Pierre-Louis bana odasında beklememi istediğini söyledi.

Beklemeye başladım. Sade, düzenli ve temiz bir ofise sahipti bu Fransız profesör. Profesör dediğinde hep aklıma Einstein tipli adamlar gelirdi, o yüzden biraz garip bulmuştum doktorumun, ve bu ofisin halini.

Sonunda. Doktorum elinde bir kaç doküman ve mr sonuçları ile gelmişti.

-Monsieur, açıkçası trèssurprise. Durumunuz.. İyi değil. MR sonuçlarınıza bakın. Gördüğünüz üzere, hippocampus ve temporal lobunuzda tümörlere rastladık mösyö İker. Bu zamana kadar nasıl hayatta kalmışsınız, trèschocqué... C'estunemiracle. Dediklerinizden ve sonuçlardan anladığım kadarıyla, uzun süreli hafızanızın belli bir bölümünü kaybetmişsiniz. Tümörler uzun dönem hafızanızı yöneten bölgelerde gelişmiş, oui.

- Pekî ne kadar ömrüm var?

Mösyö. Tıp şansımıza çok ilerledi. Sizi bu tümörlerden kurtarabilirim. Fakat tabii ki riskleriniz
yapacağımız şey beyin tümörü operasyonu. Tümörler alabileceğimiz uzaklıkta ve cerrahi müdahale
yapabiliriz. Sizi hemen yatırmamız gerekecek. Ailenize telefon açın ve durumu bildirin s'ilvousplait.

Lanet olsun... Bir tümörün eksikti İlker! 5 yıl boyunca yaptıklarımın hiç birini hatırlamayışım

- Doktor bey.

- Oul?

- Hafızamı geri kazanabilecek miyim?

- Tristement, non mösyö, hasar kalıcı görünüyor.

Lanet olsun. Ah yine başım dönüyor. Hafifledi vücudum birden. Neler oluyor? Kararıyor düny...

- Mondieu! HEMŞİRE! HEMŞİRE!!!

...

...

...

Gözümü açtım. Etrafıma bakındım. Eski, dökük sıvasız duvarlarla kaplı bomboş bir odadaydım.

Çok halsizdim ve deli gibi susamıştım. Ayağa kalkmak istedim, fakat tökezleyip yere düş-

tim tekrardan. Kollarımı hareket ettiremiyordum. Üzerime bakınca anladım. Üzerimde bir deli gömleği var-

- LANET OLSUN BEN DELİ DEĞİLİM! DELİ DEĞİLİM!!! ADIM İLKER KILIÇBEYOĞULLARI!!! ÇIKARIN

BENİ BURDAN LANET OLASICA HERİFLER!!!

Sonunda bir ses duydum.

- Yine psikotik atak geçiriyor. 2mg ativan verin! Hemen!

Kapı açıldı, içeri gelen beyaz gömleklili adamlar hareketsiz, biçare olan bedenime iğne ile bir şey

emekte ettiler. Birden dünya hafifledi, ve tekrardan kendimden geçtim...

Kerem KILIÇ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

BEN ÖLÜRSEM AKŞAMÜSTÜ ÖLÜRÜM

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Şehre simsiyah bir kar yağar
Yollar kalbimle örtülür
Parmaklarımın arasından
Gecenin geldiğini görürüm

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Çocuklar sinemaya gider
Yüzümü bir çiçeğe gömüp
Ağlamak gibi isterim
Derinden bir tren geçer

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Alıp başımı gitmek isterim
Bir akşam bir kente girerim
Kayısı ağaçları arasından
Gidip denize bakarım
Bir tiyatro seyrederim

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Uzaktan bir bulut geçer
Karanlık bir çocukluk bulutu
Gerçeküstücü bir ressam
Dünyayı değiştirmeye başlar
Kuş sesleri, haykırışlar
Denizin ve kırların
Rengi birbirine karışır

Sana bir şiir getiririm
Sözler rüyamdan fıskırır
Dünya bölümlere ayrılır
Birinde bir pazar sabahı
Birinde bir gökyüzü
Birinde sararmış yapraklar
Birinde bir adam
Her şeye yeniden başlar

Ataol BEHRAMOĞLU

SI JE MEURS JE MOURRAIS EN SOIREE

*Si je meurs, je mourrais en soirée
Sur la ville, tout noir il neigerait
Mon cœur couvrirait les routes
Entre mes doigts
Je verrais la nuit s'approcher*

*Si je meurs, je mourrais en soirée
Les enfants iraient au cinéma
Enfouissant ma figure dans une fleur
Je voudrais comme pleurer
Un train passerait profondément,*

*Si je meurs, je mourrais en soirée
Je voudrais m'en aller
Un soir, j'arriverais dans une ville
Parmi les abricotiers
J'irais regarder la mer
Je contemplerai un théâtre*

*Si je meurs, je mourrais en soirée
Au loin un nuage passerait
Un nuage obscure d'enfance
Un peintre surréaliste
Commencerait à repeindre le monde
Les chants d'oiseaux, les cris
La couleur de la mer et des campagnes
Se mêleraient l'un à l'autre*

*Je t'apporterai un poème
Les paroles jailliraient de mon rêve
Le monde se diviserait en parties
Dans l'une, un matin de dimanche
Dans une, un ciel
Dans une, les feuilles jaunâtres
Et dans une, un homme
Recommencerait tout...*

**Traduit par Nihal Cansu CANDAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf**

KENDİ KENDİME

Uzun bir aranın ardından ve çok daha uzak bir zamanda başladığım ama henüz nihayete ulaşma yolundaki yolculuğunu, bırakın tamamlamayı, yarılammış arayışımın mola verdiğim kısacık anında bir kez daha kendim olabilmek adına kirletiyorum tertemiz sayfaları... Tıpkı zamanın bıraktığı izler, açtığı yaralar ve yaşananların geride bıraktığı yaşanmayanların kirlettiğim ruhum gibi... Yazıldıkça kararıyor sayfa ve yaşadıkça da ruhum... Yine de bir umutsuzluğun başlangıcı değil, her şeye rağmen sürüp giden bir hayatın hikâyesine giriş cümleleri bu satırlar...

Kendimden beridir yazmadım desem yalan olmaz. Çünkü kendim olmaktan vazgeçtiğim uzun zaman öncesinde beni ben yapan diğer her şey gibi karamsar ama sevgi dolu kelimelelerin birbirine kenetlenip oluşturduğu cümlelerimi de terk ettim, hem de bir hiç uğruna. Ama damarlarımda akan sıcak kanın sebep olduğu bir gençlik çılgınlığı ya da hatası, yaşananlar istekleri karşılamadığı için doğan bir bunalım değildi. Hayır, suçu başkasına, bambaşka nedenlere yıkmak çok kolay ama değil... Benimkisi bilinçli ve hala devam eden ama bir çay içimlik ara verdiğim bir ayrılık. Hatta gönüllü bir sürgün de denebilir. Sanırım bu gönüllü ayrılığın sebebi daha iyi olan bir ben bulma arayışı. Yani ben benken ve ben olmaktan öteye geçememişken ve daima kendimleyken nasıl daha ben olabilirim ki? Daha iyi düşünüp, daha doğru olabilmek istiyorsam kendim olmakla kendimi sınırladığıma, bu sınırlamaların felaketim olduğuna ve yaşanan terk edilmişliğin kaçınılmaz bir gerekliliği ve gerçekliği olduğuna inanıyorum... Peki, daha iyi bir beni arayışında geride bıraktığım kendimi kaybetmem olası mı? Bu kaybı yaşamaktan hiç mi korkmadım? Sanmıyorum... Çünkü şu kısacık molada bile kendim oluyor, yaşamaktan vazgeçiyor ve yine yazıyorum. Hem, yüreğimde yer etmiş aşk yıkıntılarında yeşeren küçücük bir asmanın en ince dalından sarkan geçmiş yaşantıma emanet ettim kendimi ki kaçmaya yeltenmeyi aklının ucundan dahi geçirmesin. Geçirmesin ki uzun yolculuğumdan, nafile arayışından döndüğümde bulabileyim kendisini...

Şimdi artık kalkma vakti... Hem gözlerim hem sözlerim kendimle bu kadar doluyken kalkıp gitsem daha iyi olurum... Kendim beni bekler... Çayın demi de çoktan soğudu zaten... Kendimi beklemeye gelemem...

Ahmet YAMAN

TAŞKIN DUYGULAR

Boğuk iklimin gecelerinin vahşeti andıran görünümlerini odamın ışıklarını kapatarak destekledim. İçimde garip bir acı var bu kez. Ne olduğunu bilmiyorum tahmin dahi edemiyorum. İnsan bir an kendini çok dolu hisseder ya... O anların canlı ve taze örneğiyim şu dakikalarda. İçimde bulanım, özlem, sevgi, sinir, nefret vs. çoğu duygu harmanlanmış bir şekilde... Acısını bir şeylerden ya da birilerinden çıkarmak yerine kendimi zor da olsa gözyaşlarıma teslim ettiğim şu saatlerde, hep bana eşlik eden keman taksimini unutmuyalım.

Günlerce ağladım, bu geceki farklı değil. Bir isyan ya da bir itiraf da değil. Bir paylaşım olsun.

Aylarca özlemsel sevgiyle yaşadım. Hayalini kurdum ve hala inanmıyorum gerçek olduğuna. Uykusuz, yorgun, çoğu günü meşguliyet çerçevesinde olan biriyim. Zaten çoğunuz bunun bilincindedesiniz.

Fakat öyle an geliyor ki sadece yürümek hatta koşmak istiyorum... Hedeflerime daha erken ulaşım, gelecek hakkındaki düşüncelerime kavuşmak istiyorum. Yalnız kalınca bir de karanlık çökünce gölgem bile dayanamayıp bir yerlere kaçmıyor değil. Darlanıyor, kötü oluyorum...Evet. Okuduğunuz bu anekdotu şuan birebir yaşayan ben olamam. Kiminiz buna şaşırıyor olabilirsiniz...

Ama her şey olabilir hayatta, bunu da benden daha iyi bilirsiniz.

Susmak bazen güzel bir cevap, bazen de kaçıdır. Oysa ben öyle bir suskunluğa bürünüyorum ki

ne cevap vermek ne de kaçmak amacım. Sizin "Benim durdu..." tabiriniz olduğunu da zannetmiyorum. Kittenip kalıyorum.

İnsanları kader çerçevesinde tanıyorum. İyi veya kötü anımsayabiliyorum. Kendime yakın hissedip değer verdiğim arkadaş, dost vs. haklarında kötü şeyler sezdiğimde ben de kötü oluyorum. Elimden geldiğince engel oluyorum, konuşuyor gerekirse savunuyorum. Haklısınız "Kimsenin anası babası değilim." O kadar çirkin bir toplulukta hissediyorum ki kendimi. Hayır! Bu bir gerçek.

Evetevet kesinlikle öyle...Daha sırtımı dönmeden bile gıybet diyaloglarına kulak misafiri oluyorum. Aslında hiç duymak istemiyorum. Dönüp öyle olmadığını anlatmak istiyorum. Sonra kilitlenip kalıyorum ve sadece tebessüm etmek geliyor içimden.

Çoğu kez şahit oldum. Arkamdan demediğini bırakmayan insanların beni tanıma fırsatı buldukları bir saat içinde ağızlarından özürler, kusurlar dökülüyor. Özü sevmiyorum. Herkesin hata yapabileceği gibi ikinci bir şansı da hak ettiklerini düşünüyorum.

Şiir ile ilgilenmem kimilerinizin hoşuna gitmiyor. Neden? Hayat benim değil mi? Yaradım sen misin? Zeka raporu mu sunmam gerekiyor sana her daim. HAYIR! O halde ne olmuş şiiri seviyorsam, şiir yazıyorsam...Sen hangi hakla beni sorgulayabiliyorsun?Evet, seviyorum ve uğraşıyorum, kendimi ispat etme güdüm yok. Bir hedef benimkisi ve başarabileceğime inanıyorum. Kendimde beklemediğim gelişmeler görmek ya da hayatımda umulmadık mutlulukların içinde doğmak...

Hata yaptım. İnkâr etmedim. Haklı olan konuştu, konuştu, konuştu ben dinledim. Dinledim ve affı diledim. Yaradana mahsus olan bir kavramı sadece gönlündeki cennetten kovulmuş gibi hissettiğim, bana aşkı yaşatan insandan diledim... Suç mu? Çünkü Seviyorum! Bir de şunu anlamış değilim: hadi arkamdan o kadar konuşuyor, bir şekilde beni eleştir-

dişinizi düşünmüyor, hakkınız varmış gibi de habersiz yargılamaya çalışıyorsunuz. Çok pardon da neden yüzüme karpı söylemiyorsunuz? Yanışlarımı sorgulamaktansa doğrularımı örnek alın! Yanış benimse hesabı ben öderim. Rahat olun.

Nereden nereye... Laf lafi öyle bir açıyor ki ben bile paşırıyorum. İnanın sizle beraber ben de ne yazdığımı okuyacağım. Şimdiden söylüyorum: okuduklarınızın sizinle hiç bir alakası yoktur...

"Taşır duyularım, sığmıyor hiçbir yere.

Akıyor gözyaşlarım, Aşk olsun tutabilene..."

"Her yolun sonu mutlu biten bir masal. Mutlu sonu göremeden uykuya dalan bir çocuk olsam üzülmem. Her gece aynı masalı isterim. Belki bir gün uykuya yenik düşmeden mutlu sona kadar dinlerim..."

Hilal Yıldız
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

KALDIRIM

Anıları yazmak gerekir. Eskimiş yolların hatırasına, bitmek bilmeyen hatıraların altına yenileri eklenmeden dillendirmek gerekir satır satır... Belki acıyla belki de tebessümle... İç çekişlerle de süslemeli, kenarlarını da boyamalı gözyaşlarının saf rengiyle... Ve oluşum başlamalı beyaz kağıt üzerine...

Loş sokak lambasının altında, rüzgâra karışmış saçlarının ritmiyle bir atıyordu kalbi. Esintiye maruz kalan elleri sığındığı cebinin içinde... Biraz yorgun biraz da mağrurdu bakışları ama ne nafile titreyen ışığın altında soğuk kaldırımın kenarında... Ve böyle başladı yazımına; kalbi anılarını anlattı beynine, gözyaşları mürekkep olup aktı, işledi her harfi beyaz hamurun en saf haline. Gecenin kör kuyusunda bazen ateş böceği misali parlayıp, bazen de loş ışık kadar durgunlaşıyordu ruhundaki tepkiler. Bazen de gözündeki mürekkep bitiyor, başlıyor soğuğa inat sıcak nefesinin buğusuyla yazmaya. Ellerini göğe kaldırıp siyahi semaya resmediyor renksiz figüranları...

Sessizlik olabildiğine yankılanıyordu dar sokakta, volta atıyordu karanlığın içindeki kırmızı çizgiler... Bir an soğuğun üzerinde duran bedeni bitkin düşüp kaldırımın tozuna karışmak, gömülü duran gölgelere eşlik etmek istedi. Ama direndi, henüz bitmemişti anıların en yakıcı cümleleri... Derin bir nefes, kuru gırtlığından geçen bir ıslaklık biraz kendine getirdi. Yavaşça ellerini kaldırımın soğuk yüzüne koydu, sanki içine işlediği her satır avuçlarından akıp betonun her karesine harfleşiyordu. Biraz daha dayanmalıydı buna, akıp giden hayatına bir şahit lazımdı. Ağzı, dili olmasa da tozuna karışmış yaşanmışlıkları olan bir şahit, kaldırımlar... Saticının tezgahı, kavgaların gölgesi, betonun soğuğuna karışmış nefesler... Kiminin ekme parası, kiminin de kuş tüyü yatağı ve arkaya bakmadan terk ettiği kaldırımlar... Unutulmamak değil hatırlanmak istiyordu; öylece karıştırdı her anını soğuk betona, öylece uzandı bedeni sırdaşına ve öylece sona erdi gözündeki mürekkep ve engin semada renksiz figüranlar sessizliğin sesiyle bitti diyordu... Bitti.

Esra ÖRS
Fransız Dili ve Edebiyatı
III. Sınıf

VE KADIN AFFETTİ

Başka diyarlardan harmanlanmış bir çatı altındaydık.
 Ne umutlar, ne üniformalar dans etti hayal sahnelerimizde.
 Açık, parasızlık, tadına bakmalar sıralandı sonra birer birer...
 Bilinmeyi bilip, yapılmayanlar denendi günlerce...
 Ve konuşuldu günaydınların zaman aşımı dillendiği gecelerce...
 Sessiz... En derin ve en saf haliyle...
 Gülücüklerden virgüller konuldu kahkahalı paragraflara.
 Ve bir duygu daha dercesine atıldı satır başları.
 Farkında mıydık AŞK'ın,
 Yoksa belirmesini mi bekliyorduk...
 O beni sevdi, ben bende ki eskiyi.
 Hep bir adım geriden gelmeler başladı...
 Adına da "geç kalış" koyduk...
 Bizdik onunla...B'irbirimizeİ'şleyenZ'amandık...
 Ne mesafelerin ne menfaatçi insanların akınlarına uğradık...
 Benim elim uzandı kuyunun tepesinden ona...
 O karanlık, kötülük dolu kuyunun...
 İtiraf ettim her bir heceyi...
 Tüm kötülüklerimle bilsin, tanışın istedim beni...
 Öyle de oldu... Bir kere bile gıkını çıkartmadı evelallah...
 Bir kere kötülüğümü düşünmedi...
 Hasta oldu, yataklara düştü...
 Laf etmesinler diye yer yatağında uzandım bende
 Ellerimiz kimsenin olmadığı saniyelerde birleşiyordu...
 "Sakın gitme, bırakma!" dedi...
 Ben de "yanındayım " dedim...
 Aşık oldum...
 Neyine? Hangi sözüne? Hangi eylemine? vs. değil...
 Ona aşık oldum...
 Kalbime dokunuşu, gözlerime bakışı, o gecelerin karanlığında gözlerimi arayışı...
 Aşık oldum...
 Gereği yok bazı durumları laf ile beyana...
 Kazandık en güzelini...
 Biz biz olduk diye hep kazanacak değildik elbet...
 Kaybettik de...
 Acıdık, ağladık da biz...
 Laylaylom bir aşk değildi işte...
 Biz her duyguyu en güzelinden yaşadık...
 Aşıktık; fakat zamanları denk düşüremedik... Karşılıklar uyuşmadı...
 Hiç bir gün görüşmemelik yapmadık...
 Ve ne gariptir hiç de sevgili olmadık...
 Olamadık...
 İstemedim mi? Hem de nasıl...
 Neler neler söyledim... Neler yaptım...
 Ne mi oldu?
 Geç kaldım... Geç kaldık...
 O anlatırdı, bunalırdı geceleri...
 Uzaktaydı o zamanlar
 Telefon, internet nereye kadar?
 Canlısı her an yanımda gibiydi
 Empatinin tarihinden anlamaya çalışırdım onu hep...
 O anki durumunda değil...
 En başından başlardım anlamaya...
 O da " bir sen gördün bende ki asıl beni " derdi...
 " İlk sen fark ettin içimi " derdi...
 Aşıktık...Bir zaman ben farkında olmadım
 Onun içinde olmadığı, çoktan sönmüş bir aşkın küllerinden bahsedip ağlattım onu...
 Benim aşkımın farkındaydı ama,
 Hayatında biri vardı... Sırf saygı duyduğu için vaz geçmedi...

Gelmedi bana...
 E hani aşığı bana? Bir adım beklemişti sadece...
 Bir devir geçti gözyaşları eşliğinde...
 Kendimi ona hazırlamıştım...
 Bekliyordum epeydir...
 Umutluydum, ne düşlerim, düşüncelerim var bir bilsen...
 Artık farkındaydı ona olan aşkımin...
 İle dillenmesi gerekmişti ki
 Sektirmeden söyledim...
 "Aşığım!"
 Ağladı...
 Ağladım...
 Çoğu kez telefonda nefeslerimiz konuştu...
 Biz susuyorduk...
 Söylenecek sözler elbet vardı;
 Fakat cesaret edemiyorduk...
 Gel zaman git zaman
 Durumum hiç değişmemişken
 Tamamıyla ona odaklanmışken...
 Ve bu zaman içinde görüşmeler, konuşmalar...
 Olaylar, taşkın duygular seyir etmişken...
 Farkına vardı!
 O farkına vardı, ben...
 Ben öldüm!
 Meğer onun bu kalp karmaşasının sebebi
 Onun da adına aşk koyduğu,
 Sadece ona aşk dediği o çocukmuş...
 ...
 Bir acı!
 Gözyaşı seli...
 Ama nasıl biliyor musun?
 Hiçkinklerden haykırışa dönüşen
 Sıcak yataklardan soğuk balkon köşelerine...
 Ve her gece...
 Onca zaman...
 Onca yaşanan...
 Bir boşluğun yarattığı amatörük değildi...
 Neden mi?
 Hiç yalan konuşmadı bana...
 Ona konuştu ama bana konuşmadı...
 Zaman geçti...
 Hiç sevgilisi olamadığım halde
 Onun tarafından aldatılmış hissettim kendimi ve...
 Öldüm
 O kendini basit bir insan olarak tanımladı...
 Ama benim nefesim, her şeyim, tüm varlığım olduğunu
 Unuttu...
 ...
 Adına aşk dediği o çocukla istekli isteksiz de olsa görüşmeye başladı...
 Aslında elbette istiyordu,
 Gidişi...O aşkın bitişi, yüreklerde devam edişi ağır geliyordu artık...
 Kısa zamanda birleşti bu iki kalp...
 Karıştırmayın...
 Onun kalbiyle, onun tek aşk dediği çocuğun kalbi...
 Yaaa...
 O zamandan bu zamana ne mi oldu?
 Her şey ama her şey mükemmeldi...
 Tam yolunda gidiyordu...
 Ve
 "Kadın, affetti!"

Burak YILDIZ
 Giresun Üniversitesi
 Bankacılık ve Sigortacılık II. Sınıf

ÜSTÜME VARMA İSTANBUL

Sana geldim, içim ümitlerle dolu
Beni sarhoş etme İstanbul, ne olur
Bir gün ben de eririm caddelerinde
Çürür kemiklerim adım unutulur

Yine sen kalırsın dipdiri, sımsıcak
Göğün, bulutların, denizlerin kalır
Oynama İstanbul, benimle oynama
Bir gün öldürür beni bu dert, bu kahr

Ezilmiş ellerim arasında başım
Bu yeryüzünde başka çarem kalmamış
İşte gelip kapılarına dayanmışım

Karşında yıkılmış duvar gibiyim
Beni sarhoş etme, başım dönüyor
Üstüme varma İstanbul, kederliyim

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN (1926-1984)

NE VIENS PAS SUR MOI İSTANBUL

*Je suis venu à toi plein d'espoir en moi
Ne me rends pas soul İstanbul, je t'ensupplie
Il viendra un jour où je serai égaré sur tes chemins
Mes os deviendront poussière, mon nom sera inconnu*

*C'est toi qui restera encore et toute vivante et toute chaude
Il y restera ton ciel, tes nuages, ta mer
Ne badine pas avec moi İstanbul, ne badine pas
Un jour, me tuera cette souffrance, cette douleur*

*Là-voilà ma tête entre les mains écrasées
Je n'ai plus d'autre moyen sur ce bas-monde
Me voilà arrivé à ta porte*

*Je suis comme un mur battu face à toi
Ne me rends pas soul, j'ai le vertige
Ne viens pas sur moi İstanbul, j'ai plein de chagrin*

Traduit par Galip BALDIRAN

İLÂN-I AŞK

Dilimin ta ucuna geliyor ilanı-ı aşkın
Cesaret etmiyor kalbim, bakıyor şaşkın şaşkın

Ne zaman gözlerini getirsem gözüm önüne
Sanki mahkum olmuşum bu sevdanın sürgününe

Kulaklarım duymaz, gözlerim de görmez olur
Gözlerin dışında her şey bana görünmez olur

Ayaklarım yerden kesilir, uçar giderim
Seni, ey güzel yârim, gökyüzünden seyrederim

Sana olan aşkı yıldızlara anlatırım
Haykırır gökyüzüne, kalbimi rahatlatırım

Aya uğrar, güneşle sohbet eder râm olurum
Bulutlarda koşarım, seni ararım, bulurum

Sevincimden ağlarım, yağmur olur gözyaşlarım
Yıldırımlar gibi titretir yeri bakışlarım

Ellerinden tutarım, seyrederiz dünyayı
Dilerim rabbimden gerçek ede bu rüyayı.

Hüseyin MAMMADOV
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ aybilonline.com

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21
Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA